François şi Martine Bruce FILIERA SUEDEZĂ
Coperta: NICOLAE SIHBU
Trad acere: MARIANA VANU
ISBH 973 – 9067 – 07 – 7 CASSE-TÊTE SUÉDOIS
e
PRESSES DE LA CITÉ POCHE, Paris 1990

Stocliholm, joi 3 septembrie.
Ora 22 şi 30 de minute.

Robert Sully îşi îmbrăcă halatul şi o luă grăbit pe coridorul lung, întunecos. În capătul acestuia un bec galben împrăştia o lumină firavă. Sully aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu decât culoarul gol. Nu-l urmărise nimeni. Nu era de mirare, având în vedere ora târzie: nici măcar o pisică nu mai găseai prin clădire.

Robert anunţase „sus" că în seara asta îşi va încheia misiunea. Degetele sale pianotară cu nervozitate pe cadranul plat, fixat lângă uşa metalică. Doar el, asistenta lui şi alte câteva persoane, mai presus de orice bănuială, dintre numeroşii funcţionari ai Federaţiei, cunoşteau codul care permitea accesul în camera obscură.

Becul verde se aprinse. Sully pătrunse în sas şi deschise a doua uşă cu cheia. Nici nu se sinchisi să debranşeze camera de luat vederi, al cărei ochi se întoarse automat spre el, cu un şuierat. Cei doi gardieni de la sala de control îl cunoşteau foarte bine. Aceştia aveau obiceiul de a privi pe ecranele lor la orice oră, oricât de târziu ar fi fost.

Sully intră în încăperea mare, răcoroasă, saturată de mirosul cam greţos al lui D-76, în care se amestecau izurile urâte ale celorlalte produse chimice. În lumina roşie, se aplecă peste cuvă. Un snrâs fugar îi lumină pentru o clipă trăsăturile obosite. Revelatorul făcuse să apară pe peliculă un lanţ de minuscule imagini. Cu câteva săptămâni în urmă, realizase acest film în infraroşu, cu un aparat miniatural, nu mai mare decât o cutie de chibrituri.

Sully trase cu o pensetă banda fină, transparentă, din cuvă, pentru a-i verifica conţinutul. Zâmbi din nou gândindu-se la binemeritata vacanţă care îl aştepta. De

data asta avea **s-**o ia şi pe Ivaţia, îi promisese.

Nu-i mâi rămânea decât să cufunde clişeul în fixator, înainte de a**-**l usca.

— „Dinamită”! bombăni el.

Era, într-adevăr, „dinamită”, dar Sully nu şi**-**ar fi permis să facă vreo apreciere în legătură cu asta. El avea să expedieze totul celui în drept şi basta!

Deodată, în ciuda temperaturii din jur, menţinută în mod artificial la 11 grade, simţi câteva picături de sudoare pe frunte. Liniştea, întreruptă numai de foşnetul camerei de luat vederi, deveni brusc şi mai apăsătoare. Cu gesturi rapide şi precise introduse filmul în cea de-a doua cuvă. Acum se grăbea să părăsească acest loc. Făcu un efort, în timp ce aştepta, să se gândească din nou la vacanţă, la Katia. Încercă să**-**şi imagineze bucuria care**-**i va lumina trăsăturile fine şi ochii mari, albaştri**-**cenuşii, când îi va cere să**-**l urmeze, departe, cât mai departe posibil de Stockholm.

Robert Sully trecu pelicula prin faţa uscătorului. Fixă apoi un capăt pe o bobină şi începu **s-**o înfăşoare. În sfârşit, putu să contemple fructul celor câteva luni de eforturi: un mic obiect cilindric, aşezat pe marginea netedă, lucioasă a cuvei. Îşi şterse gâtul. Sub tuburile luminescente batista albă părea roz. Iată, se sfârşise.

Întinse braţul spre bobina cu luciu metalic. În momentul acela luminile se stinseră, **într-**o succesiune de mici pocnituri. În întunericul de nepătruns, Sully auzi uşa glisând uşor. Se aruncă maşinal **într-**o parte, pândind. Apucă strâns revolverul de care nu se despărţea niciodată. Cu arma în mână, miji ochii, încercând să distingă ceva.

— Cine este? întrebă. Este cineva?

Nimic nu mişcă… Era grotesc. Doar ştia că nimeni, în afară de el şi cei câţiva membri ai echipei lui, nu dispunea de cheia laboratorului. Elaine Hunter, asistenta lui, i**-**o trimisese pe**-**a sa, aşa cum prevedea regulamentul, înainte de a**-**şi lua o săptămână din concediu. Totuşi uşa era deschisă.

Din locul în care se afla zări lumina verde a becului

din sas. Se gândi la o posibilă defecţiune a sistemului electronic. Oricum, era în afară de orice discuţie să părăsească încăperea fără a lua cu sine filmul. Se ridică încet şi, cu mâna stângă, începu să pipăie în întuneric, pregătit să apese cu cealaltă pe trăgaci.

Din**tr-**odată, ceva foarte greu se abătu cu toată puterea peste capul său. Sully căzu înainte, fără să scoată un sunet. Faţa lui însângerată plonjă direct în baia cu substanţa fixatoare.

*

* * *

Honolulu, vineri 4 septembrie.

Ora 21.

Hubert Bonisseur de la Batli aruncă o ultimă privire imaginii sale reflectată de oglinda din baie. Cămaşa ele mătase albă îi scotea în evidenţă pielea bronzată. Ochii, de un albastru nespus de limpede, se armonizau perfect cu părul blo**nd-**cenuşiu, tuns scurt. Foarte înalt, suplu, numai muşchi, avea un mers de felină, rezultatul antrenamentului intensiv pe care**-**l practica între două misiuni.

Hubert îşi îmbrăcă vesta de la smoching. În seara asta nu se gândea la meseria lui. Avea alte preocupări.

Trecuseră deja patruzeci şi opt de ore de când sosise la *Wakiki*, pentru a se bucura de un mic concediu câştigat cu sudoarea frunţii.

H.B.B. alese o batistă de o nuanţă mai intensă decât a papionului. Anul acesta, moda masculină impunea culori puţin mai tari. La o ţinută de seară clasică era de mare efect.

Hubert se număra printre puţinii clienţi ai hotelului luxos care preferau o ţinută elegantă stridentelor cămăşi havaiene. Zâmbi complice imaginii sale clin oglindă. Se simţea **într-**o dispoziţie excelentă... ca de fiecare dată când se îndrăgostea.

O zărise imediat după sosirea sa la *Wakiki*. O apariţie de vis. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi adăuga o graţie şi o nobleţe naturală senzualităţii tipice frumuseţilor din sud. Înaltă, suplă, avea o figură de înger

rătăcit, păr lung, ca abanosul, admirabili ochi de jad, un corp de zeiţă. O însoţea un bărbat roşcovan, mic şi bucălat, cu ochelari mari, rotunzi. Daniel Murphy! Hubert îl recunoscuse imediat. Era vorba de un actor de comedie ridicat în slăvi de mass media.

Dar cine să fi fost încântătoarea lui însoţitoare? Lui H.B.B. nu-i trebuise prea mult timp să afle. Informaţia îl costase o hârtie nou-nouţă de cincizeci de dolari, ce sărise direct în buzunarul surâzătorului barman havaian.

Se numea Sandra Rossi şi se învârtea, ca şi însoţitorul ei, în lumea pestriţă a cinematografului. În acest moment steaua ei strălucea pe firmamentul studiourilor *Cinecuta*, dar spera ca întâlnirea cu Murphy să-i deschidă noi perspective. Barmanul jură pe capetele copiilor săi că numai o simplă camaraderie o lega pe *signorina* Rossi de actor.

Întărit de această „certitudine”, Hubert o luase pe aleea cu palmieri foşnitori, unduiţi de vânt, în căutarea frumoasei italience. Prima lor întâlnire se petrecuse pe plaja cu nisip sidefiu, la umbra mişcătoare a unui parasolar. El se prezentase cu numele de împrumut, pe care îl folosea de fiecare dată când trăgea la *Wakiki*: Hubert Randall. Apoi se lăsase călăuzit de steaua lui cea bună…

Hubert se uită la ceas. îi mai rămânea jumătate de oră până la întâlnirea cu Sandra. Destul timp pentru a bea un *bourbon on the rocks*.

Dan Murphy îşi reprimă o grimasă de plictiseală. Acest Hubert şi-nu-mai-ştiu-cum începea să-l agaseze peste măsură. Ei bine, el, care avea cinci Oscaruri, să se vadă eliminat de un mic şi obscur industriaş new-yorkez!

Actorul se epuizase în schimonoseli şi calambururi pentru a o convinge pe Sandra să-l însoţească în Honolulu, să-şi petreacă împreună vacanţa… Cu gânduri bune, sper”, precizase ea.

Dan însă nu se lăsase niciodată impresionat de virtutea feminină. Dar vai, fusese de-ajuns să apară acest închipuit, ca toate speranţele sale să se reducă la zero.

Murphy îl urmări pe rivalul său cu privirea încărcată de ură.

— Cine o fi **-** cretinul care a pretins că femeile dau mai multă importanţă spiritului decât pectoralilor? murmură el, cu paharul la gură.

Hubert traversă salonul. Instalaţia de aer condiţionat funcţiona perfect. Se apropie de barul cu cizeluri fine, din bronz.

În lumina artificială părea şi mai suplu, şi mai bronzat.

Dan scoase un suspin.

— Roger Moore în *Sfântul*! bombăni furios. E ca un vis!…

Şi unde mai pui că Sandra îi spunea acestui individ detestabil „Hârbe”! Dan îşi muşcă buzele. Se simţea umilit în cel mai înalt grad.

Înghiţi dintr-odată ce**-**i mai rămăsese în paharul cu *Martini extra-dry* şi decise să schimbe *lăptăria*. Un tur la *Mctropol* unde ar întâlni**-**o pe Susie, chelneriţa sa preferată, l**-**ar ajuta poate să depăşească această teribilă încercare.

Porni spre ieşire, ascunzâ**ndu-**se pe după tufele strălucitoare de hibiscus, aşezate în vase. Voia să**-**şi evite rivalul.

Ajungând în holul larg, fu asaltat de un grup de tineri. Acceptă să le dea autografe, deşi detesta acest lucru. În seara asta însă simţea nevoia **s-**o facă.

— Ce proiecte ai, Dan? întrebă o adolescentă, în colanţi violeţi, asortaţi cu rujul.

Actorul îi zâmbi.

— Secret de stat, păsărica mea.

Adolescenta chicoti. Murphy se îndreptă spre ieşire. Ceru portarului să**-**i cheme un taxi.

*

* * *

— Oh! Hube, este minunat

Accentul ei italienesc atât de dulce! Ea pronunţa „Houb”. Hubert îi surâse. Rezervase o masă retrasă la

„Ursul Hawaian”, a cărui terasă dădea spre ocean. Mâncaseră marinată de peşte, delicioşi homari fripţi cu sos de ananas, totul stropit cu un vin alb de California, frapat. Sandra, îmbrăcată **într-**o rochie neagră, gen furou, cu umerii dezgoliţi, atrăgea toate privirile.

— *Care*, gânguri ea, sunt atât de încântată că te-am cunoscut. Cu tine mă simt dintr-odată eu însămi Hubert îi luă mâna, depunând un sărut în căuşul palmei.

— Mulţumesc, scumpo. Mă tem că 1 am ofensat pe logodnicul tău.

— Cine? Murphy? Este doar un bun prieten, nimic mai mult. Ţi-a spus el ceva?

— Nu, i-am remarcat însă expresia tristă. În orice caz, niciun Murphy din lume nu mă poate împiedica să fac ceea ce mi-am pus în cap…

— Într-adevăr? Şi ce ţi-ai pus în cap?

— Să te seduc, fireşte.

Ea îşi ridică bărbia, privi**ndu-**l sfidător prin haloul format de lumina lumânărilor.

— Găsesc că eşti cam prea sigur de tine, *signor* Randall.

— Deloc! Arta de a plăcea presupune o luptă în fiecare moment.

Trebuie să ştii să-ţi utilizezi propriile arme. Adică tot ce ai mai bun, cum a demonstrat, pe drept, unul dintre iluştrii dumitale compatrioţi.

— Cine? Fellini? Visconti?

— Unul ceva mai bătrân. Ovidiu.

— A, da…

În mod vizibil, puţin îi păsa de autorul „Metamorfozelor”.

— Şi atunci, Hube, care sunt armele tale?

— Farmecul! i-o întoarse el, şmechereşte. Chiar nu te simţi în mod irezistibil atrasă de mine, scumpo?

— Hube! îmi spui toate astea, crezând că vei obţine o mică aventură de vacantă!

Hubert ridică sprânceana stângă, afişând un aer trist.

— Adesea punem în seama altora propriile noastre

intenţii, Sandra.

— Cine a spus asta? Ovidiu?

— Freud.

— Nu cred c-avea dreptate obsedatul ăsta bătrân. Tocmai mă întrebam dacă n-ar trebui să te invit să bem o cupă de şampanie împreună…

— Draga mea, mă vei face cel mai fericit dintre bărbaţi.

— Nu te-am invitat încă. Doar mă întrebam.

— Ce copil răsfăţat!

Sandra Rossi îşi termină, fără să se grăbească, băutura din pahar, cu siguranţa femeilor foarte frumoase, care ştiu că ele au întotdeauna ultimul cuvânt. Apoi se ridică. Un surâs enigmatic îi flutură pe buzele senzuale.

— Te las, *carrísimo*. Voi lua un taxi. Ar fi mai bine să nu fim văzuţi intrând împreună în hotel.

Hubert se grăbi să se ridice pentru a-i trage, galant, scaunul.

— Este un „la revedere” sau un „adio”? o întrebă el.

— Vei vedea. Sună la uşă şi aşteaptă! Dacă nu deschid, înseamnă că mi-am schimbat părerea.

— Îmi place riscul.

O privi cum se îndepărtează. Avea un mers de regină. Apoi se reaşeză. Îşi termină paharul şi achită ¡nota de plată. Mingea se afla în terenul lui.

*

* * *

Bărbatul ieşi dintr-un magazin chinezesc de coloniale în bulevardul pustiu, fluierând *Dunărea albastră*. Lui Hubert i se păru a fi semn rău. Rămase nemişcat pe trotuar, inspirând adânc aerul blând.

— Bună seara, Jerry, spuse el. Veşti proaste?

Legătura sa din Honolulu clătină din cap.

— Depinde pentru cine. Avionul tău spre Washington pleacă peste 25 de minute.

— Las-o pe mâine, bătrâne. Astă-seară sunt ocupat.

— Sunt dezolat, Hube! rosti ironic Jerry. Ordinul cui ştii. Începând din acest moment, eşti în misiune.

— Jerry, lasă-mă să trec dacă ţii la pielea ta.

— Nu ţin în mod special. Oricum ar fi, te-ai ars. Ai face mai bine să te urci în maşina mea dacă nu vrei să pierzi avionul.

Şi arătă spre un *Mercedes* de culoarea căpşunei putrede.

— Valizele tale sunt în portbagaj şi nota la *Wakiki* achitată, urmă el imperturbabil.

— Foarte drăguţ din partea ta, Jerry, bombăni Hubert. Nu ştiu ce mă reţine să-ţi sparg mutra.

Pe figura îngustă a interlocutorului său apăru un surâs maliţios în timp ce-i deschidea portiera *Mercedesului*.

— Nu sunt decât un simplu intermediar, remarcă el. Ia-te de patron.

Hubert se instală pe bancheta capitonată, strângând pumnii.

— Nu mă interesează. Din cauza ta, o voi dezamăgi pe cea mai adorabilă fată din lume.

— Nu dispera! Cunosc genul ăsta de gazele, obişnuite să aibă la picioarelelor toţi bărbaţii. Calcă-ţi cuvântul, şi ea te va iubi şi mai mult.

— Minunat… Numai că nu va mai avea niciodată ocazia să mi-o spună.

Jerry demară, înscrii**ndu-**se pe una din benzile bulevardului mărginit de palmieri.

— Opreşte la prima cabină telefonică, vreau **s-**o sun, îi ceru Hubert.

Celălalt rămase neclintit.

— Sunt dezolat, Hube, dar nu am niciun minut de pierdut. O vei suna de la Los Angeles. Avionul face escală 45 de minute. Haide, vei sfârşi prin a mă convinge că ţi-a zdrobit inima. Crede-mă, nu este totul pierdut. Când o femeie îşi pune ceva în cap…

— Jerry, scuteşte-mă de teoriile tale în materie de psihologie feminină. Ele datează din secolul trecut. Şi, pentru Dumnezeu, încetează să-mi mai spui Hube!

În depărtare, prin ceaţa umedă şi deasă, reclamele

luminoase ale Honolului se distingeau din ce în ce mai puţin.

— Te-ai calmat? îl întrebă Jerry după un timp.

Pasagerul său rânji.

— Cum de nu! Mă bucur la ideea că-i voi revedea atât de repede pe iubitul general Stanford, pe excelentul Mike Sarkis şi pe simpatica domnişoară Betty. Unde se gândesc să mă expedieze de data asta? în Uzbekistan?

— Nu, la Stockholm.

— Pentru ce? Sunt probleme cu Nobel-ul?

— Un agent C.I.A. a dispărut acolo în împrejurări misterioase. Se tem c-ar putea fi mort. Altceva nu ştiu.

— Cum îl cheamă?

— Un oarecare Sullv! L-ai cunoscut?

— Mi-a fost prezentat... Avea parcă un nume de cod caraghios: …

— Zorro, încuviinţă Jerry.

Hubert îşi scărpină bărbia. Pofta de ceartă începea să se atenueze pe măsură ce în memorie îi revenea figura lui Sully. Trăsături regulate, gropiţă în barbă, ochi inteligenţi.

— Adică Zorro n-a sosit, şi boşul e neliniştit? întrebă H.B.B.

— Cam aşa ceva, recunoscu Jerry.

*

* * *

— Îl urăsc! strigă Sandra.

Daniel Murphy îşi trase capul între umeri, încercând să evite cupa de şampanie pe care frumoasa italiancă, **într-**un acces de furie, o izbi de perete. Actorului îi venea greu să-şi ascundă bucuria. Doar îndelungatul său antrenament în arta disimulării îl împiedică să izbucnească **într-**un râs răzbunător.

— Haide, porumbiţa mea… Niciun bărbat normal n-ar fi dat plasă unei fete ca tine. Sau flirtul vostru a fost împiedicat de ceva, dar asta nu este o scuză, sau e doar un bădăran şi, în concluzie, nu te merită…

Se aruncă, literalmente, **într-**o parte. Vasul chinezesc pe care Sandra îl azvârli în direcţia peretelui despărţitor

din mahon îşi greşi ţinta. Murphy închise ochii, astupându-şi urechile. Auzi totuşi zgomotul înfundat al porţelanului care se făcu ţăndări.

— Încearcă să te controlezi, scumpo, altfel vom fi acuzaţi de vandalism.

— Îl urăsc! repetă ea.

— Ai spus-o deja, dragă. Ia mai bine un sedativ şi încearcă să te calmezi.

Ea luă un aer bosumflat, de copil răsfăţat contrazis în capriciile sale. Cu ochii mari, verzi, înecaţi în lacrimi, cu părul lung, ondulat şi preţiosul déshabillé de culoarea piersicii", casa Dior", ar fi putrrt să-l împingă în păcat chiar şi pe un sfânt, şi ea ştia asta… Cum era posibil ca acest Hubert Randall s-o supună unei astfel de umilinţe?

Dan se scărpina în creştetul capului. Spre dimineaţă, o rază de lumină îl sculase din patul său.

Sandra avea o criză de isterie. În primul moment îi venise să-şi ia câmpii. îi fusese de-ajuns să treacă pragul somptuoasei camere, cu pereţi turcoaz, ca să-şi dea seama de situaţie. Pentru prima oară în scurta sa existenţă, frumoasa femeie suferise cu eşec usturător. Numitul Hube o lăsase baltă.

Dan îşi reprimă un surâs triumfător, luând o mină de înmormântare.

— Îl urăsc!

— Cred că am înţeles. N-o fi cumva homosexual curtezanul tău?

Sandra îşi privi interlocutorul cu milă.

— *Mal* Ce-ţi trece prin cap? Nu ştii ce vorbeşti. Hube…

Ea făcu intenţionat o pauză, apoi reluă, cu privirea pierdută:

— Hube este un bărbat adevărat…

— Îţi place?

Tânăra femeie umplu două cupe cu şampanie. îi întinse una lui Murphy.

— Am vrut să-l pun la încercare, explică ea, cu un aer solemn.

— O, da? Te crezi în Marivaux?

— Nu, în Ovidiu. Dacă poţi înţelege.

— Încerc.

Sandra ridică din frumoşii ei umeri, înveşmântaţi în mătase.

— L-am invitat pe Hubert să bem un pahar, precizând-i că nu sunt sigură că-i voi deschide uşa.

Dan miji ochii în spatele lentilelor groase.

— Jos pălăria! Ţi-ai găsit naşul, frumoasa mea. Italianca îşi scutură coama întunecată.

— Lumea este mică, suspină ea, cu un aer sumbru. Nu va avea parte de fericire. Va suferi şi el, aşa cum am suferit eu în seara asta.

„Ar avea motive”, îşi spuse Dan.

— Să sperăm, concluzionă el, cu voce tare.

Washington, sâmbătă 5 septembrie.

Ora 12.

Biroul lui Virgil Stanford, şeful N.S.C.[1], se afla la CASA ALBĂ. Prin fereastra largă, boltită, se zăreau castanii cu frunzele arămii şi, puţin mai departe, pe o fâşie de cer înnorat se detaşa impunătoarea clopotniţă a catedralei Saint-Patrick.

Hubert Bonisseur de la Bath intrase în încăperea largă şi, după saluturile uzuale, se aşezase într-un fotoliu *Empire*, încrucişând-şi picioarele lungi. Purta un pantalon gri-albastru, din lină uşoară. Bineînţeles, nu reuşise s-o găsească la telefon pe Sandra Rossi în timpul escalei la Los Angeles. Oricum, era necesar să-şi bage bine în cap că un agent secret n-avea dreptul să se îndrăgostească.

— …întrerupt vacanţa, îl asigură Stanford cu glasul său ferm, dar n-am avut ce face. Un *bombon*?

— On the rocks, *vă rog*.

Generalul îi făcu semn lui Mike Sarkis, asistentul său, s-o sune pe miss Betty. Puţin după aceea, bătrâna domnişoară aduse paharele pe o măsuţă cu rotile. Dispăru

1 Consiliul Naţional de Securitate, organism ce cuprinde toate serviciile de securitate de pe teritoriul american, inclusiv F.B.I. şi C.I.A. (N.A.)

imediat, cu privirea în jos.

— Secretara perfectă, aprecie Hubert. Discretă, eficientă, modestă. Sunteţi un om norocos, domnule general.

Stanford îşi trecu degetele prin părul cărunt, tuns perie, semn că era pe punctul de a ataca chestiunea. Figura îi rămase impasibilă.

— Sarkis, dosarul Sully.

Tânărul flutură mapa cartonată pe care-o ţinea în mină. Stanford se întoarse spre Hubert. Acesta îşi savura liniştit băutura.

— Eşti la curent cu ultimele evenimente?

— Jerry mi-a spus în două vorbe în timp ce mă conducea la aeroport. În treacăt fie zis, din cauza dumneavoastră a trebuit să renunţ la planuri mult mai plăcute pentru această seară.

Mărul lui Adam, extrem de proeminent, al lui Sarkis tresări.

— Frumoasă?…

— Nu există niciun atribut capabil să-i descrie perfecţiunea. Să zicem… divină. Dar, să nu ne pierdem în astfel de lucruri. Când a dispărut Robert Sully şi ce făcea în Suedia?

— Conducea serviciul documentar al Federaţiei Internaţionale pentru Drepturile Omului, explică Stanford. Cunoşti acest organism?

— Ştiu că ţine de O.N.U. A fost creat cu un an în urmă pentru a face concurenţă lui *Amnesty International*. Mai ştiu că Federaţia intervine peste tot unde drepturile omului sunt încălcate, şi asta îmi dă ideea de a face o plângere fiindcă v-aţi amestecat în viaţa mea personală.

Umbra unui surâs jucă pe buzele subţiri ale lui Stanford.

— Eşti furios din cauza asta?

Hubert bău o înghiţitură din *bombonul* său.

— Fără să vreţi, mi-aţi zdrobit viaţa. Cred că în acest moment sunt pe punctul de a dezvolta complexul lui Rodrigue.

Generalul schimbă o privire cu Sarkis, în timp ce Hubert zâmbea amar.

— Cunoşti bine *Ciclul*, dilema tânărului care trebuie să facă o alegere dureroasă între dragoste şi onoare…

— Într-adevăr, se pare însă că el avea posibilitatea opţiunii, îl zeflemisi Sarkis.

— În teatru se întâmplă destul de des, admise Hubert. În fine, să revenim la oile noastre…

La un semn al şefului său, Mike Sarkis deschise dosarul. Acesta conţinea numeroase fotografii alb-negru şi câteva pagini dactilografiate.

Sarkis o alese pe prima şi o puse pe birou, în faţa lui Hubert:

— Robert Sully, dispărutul nostru. Numele codificat: Zorro; patruzeci şi cinci de ani. De câtva timp aduna dovezi copleşitoare despre un înalt funcţionar al F.H.R.[2] în aşa-numitul „dosar Z”. Nu ştiu nimic în plus, decât că misiunea lui **s-**a încheiat. Numai că nici urmă de Sully şi, fireşte, nici cea mai mică urmă din „dosarul Z”.

— Deci aşa…

A doua fotografie înfăţişa un blond înalt, cu maxilare pătrate şi ochi luminoşi. Genul sportiv. Surâs atrăgător.

— Harald Henderson, şeful Departamentului de ajutorare a ţărilor lumii a treia, din cadrul F.H.R. Legătura ta la Stockholm. Era foarte apropiat de Sully şi, de altfel, ne**-**a adus servicii remarcabile, de comun acord cu autorităţile ţării sale.

— Înţeleg.

A treia fotografie. O brunetă frumoasă. Ochi mari, strălucitori. În colţul gurii, o mică aluniţă.

— Katia Canas. Treizeci şi doi de ani. Funcţionară la F.H.R. A fost amanta lui Sully, fără să cunoască, desigur, natura activităţii sale. **S-**ar putea să ştie ceva despre motivele dispariţiei lui.

— Văd că vorbeşti despre Robert Sully la trecut, remarcă Hubert.

---

2 Federation for Human Higts —Federaţia Internaţională pentru Drepturile Omului.

Generalul interveni:

— Avem aproape certitudinea că a fost lichidat. Ne lipseşte doar dovada.

— Cadavrul lui?

— Da, sau cel puţin o mărturie.

A patra fotografie reprezenta o tânără de o frumuseţe tulburătoare, în jeans albi şi bluzon din piele argintie.

— Elainc Hunter, comentă Sarkis.

— Fiica senatorului de Louisiana? întrebă H.B.B.

— Ea însăşi. Cu; în o găseşti?

Hubert privi cu atenţie fotografia, ridicând sprânceana stângă. Figura de păpuşă a fetei era nespus de seducătoare.

— Am citit unul sau două articole despre ea în *Herald American*, dar nu prea îmi mai amintesc despre ce era vorba… Mi se pare că a fost implicată **într-**o afacere cam murdară, repede înăbuşită de tăticul ei…

— În orice caz, papa Hunter a căpătuit**-**o, angajâ**nd-**o la Federaţie, observă Sarkis. Miss Hunter ocupa postul de asistentă a lui Sully, la laboratorul foto. În plus, are acces în camera obscură, unde amicul nostru a fost văzut pentru ultima oară.

— De cine?

— De către cei doi gardieni de noapte. Elaine nu cunoştea adevărata identitate a şefului său, dar ai putea **s-**o chestionezi, cu abilitatea ta înnăscută…

Sarkis făcu o pauză, surâzând maliţios.

— Este roşcată, preciză el.

— Ei şi?

— Credeam că ai o slăbiciune pentru roşcate…

— Bârfe…

Asistentul generalului Stanford se înroşi uşor. Continuă să**-**i expună fotografiile, comentâ**ndu-**Îe scurt.

Hubert memoră figurile, numele şi funcţiile tuturor celor pe care Sully îi adunase în jurul lui la Stockholm.

— Pentru a rezuma situaţia, concluzionă Stanford, misiunea ta constă în a ne informa despre soarta lui Sully, a**-**l demasca pe vinovatul sau pe vinovaţii de moartea sa, şi

a recupera „dosarul Z”. Vei avea nevoie de mult tact: dacă reputaţia acestui templu al păcii şi dreptăţii va fi pătată, presa îşi va băga nasul, iar cei din sferele înalte nu ne vor ierta asta. Sau, dacă, din nenorocire, faimosul dosar ar cădea în mâini nedemne, ar putea deveni un redutabil instrument de şantaj. E clar?

Hubert dădu clin cap.

— Limpede. Încrederea dumneavoastră mă onorează, domnule general, mormăi el. Vă mulţumesc că-mi daţi ocazia să-mi servesc patria în loc să mă lăsaţi să mă moleşesc **într-**o *dolce vita* care, în mod fatal, m-ar duce la decădere fizică şi morală.

Stanford îşi stăpâni un surâs ironic.

— Iniţial nu m-am gândit la tine, dar apoi mi-a fost teamă să nu te simţi vexat, replică el cu umor.

Hubert puse pe masă paharul gol şi se ridică.

— Niciodată nu-mi voi mai aminti. Ia spune, Sarkis, presupun că nu mai am timp să mă ocup de problemele personale…

— Ah… nu. Avionul decolează peste cincizeci de minute. O maşină te aşteaptă pentru a te conduce la aeroport. Iată paşaportul, diverse acte, cărţi de credit, biletul de avion **–** clasa întâi…

— De data asta voi schimba „coşciugul” în care mă obligi de obicei să călătoresc, îl persiflă Hubert. Mustrările de cuget te-au făcut să-mi oferi posibilitatea de a traversa Atlanticul în condiţii de lux?

— Nu. Grija pentru verosimil. Eşti Hubert Lindon, originar din Pitsburgh, un industriaş extrem de bogat. Doreşti să faci o donaţie unei ţări sărace, de exemplu Etiopia…

— Şi îl contactez pe Harald Henderson pentru ca el să se ocupe de formalităţi.

Sarkis aprobă din cap.

— Dragostea nu te-a făcut idiot! Te vei întâlni cu Henderson imediat ce ajungi. îl vei însoţi la o recepţie organizată de Federaţie, unde îi vei putea vedea pe toţi martorii, şi, se înţelege, pe minunata roşcată, care-ţi va

sări în ochi.

Hubert îl privi pe Sarkis fără să clipească.

— Păstrează-ţi himerele pentru tine, ţap obscen ce eşti. Domnule general, respectele mele.

Deschise uşa metalică, dublă, îndepărtându-se cu mersul lui suplu, de felină.

*

* * *

Uriaşul *Jlimbo Jet* de la *Pan American* despica cerul înstelat cu un imperceptibil bâzâit. O stewardesă blondă, înaltă, excesiv parfumată, în uniformă albastru închis înaintă pe culoarul de la clasa întâi, purtând o tavă.

— Domnule Lindon, *bombonul* dumneavoastră.

Instalat confortabil în fotoliul din piele arămie, Hubert întinse mâna după pahar.

— Mulţumesc, domnişoară. La ce oră ajungem?

— La ora zero treizeci, ora locală. Oricum, aveţi timp suficient să vizionaţi filmul.

El refuză cu un gest căştile.

— Mai vreţi şi altceva? se interesă tânăra. Ficat, somon, caviar?

— Caviar. Cu condiţia să fie din *béluga* iraniană, răspunse Hubert, blazat.

Blonda încuviinţă din cap. În ochii ei albaştri citi însă o umbră de dezaprobare.

— Domnul rămâne la *bombon*?

H.B.B. luă aerul condescendent al unui snob.

— Exact, conform celor trei B. O nouă modă care face furori la Paris. *Bourbon*, *béluga*, şi *buna dispoziţie*.

Stewardesa se îndepărtă, roşie ca focul.

— Bravo! îl felicită o voce de bas. A nu te sacrifica exigenţelor gastronomiei este un mod de a te ridica împotriva tuturor formelor de tiranie.

Bărbatul care vorbise ocupa loc pe rândul din mijloc. Era un colos negru, cu păr grizonant, îmbrăcat foarte sobru, exceptând geanta de un roşu aprins.

— Profesor Cadéus, de la Universitatea Yale, se prezentă el. Zâmbi cu toată gura, descoperind o dantură

minunată. Conduc Institutul de Parapsihologie.

— Încântat. Hubert Lindon, industriaş din Pittsburgh.

— Oh, oamenii de afaceri sunt raţionalişti înveteraţi.

— Nu toţi. Câţiva dintre colegii mei nu iau nicio decizie fără a consulta mai întâi un prezicător.

— Este un subiect spinos, pentru că majoritatea celor „extra-lucizi" sunt escroci care apelează exclusiv la bunul simţ. Am tratat această problemă în ultima mea lucrare. De exemplu, dacă vă spun: o veţi revedea în curând, asta nu mă angajează cu nimic şi, adesea, se dovedeşte şi adevărat. Cine nu are o dragoste ascunsă?

Hubert izbucni în râs.

— Într-adevăr. Dar m-aş mira s-o mai revăd.

— Dumnezeule, chiar niciodată? Mergeţi la Stockholm pentru afaceri?

— Doresc să trimit fonduri pentru una din ţările lumii a treia. Un vechi proiect la care ţin…

Negrul se aplecă spre vecinul său, interesat.

— Să nu-mi spuneţi că vă duceţi la Federaţia Internaţională pentru Drepturile Omului. Şi eu tot acolo merg.

— Adevărat? Probabil pentru o serie de conferinţe despre fenomenele paranormale.

— Nu, în interes personal. Mă duc în ajutorul uneia dintre fostele mele studente. Se crede urmărită de nu ştiu ce diavol.

— O funcţionară de la Federaţie?

— Da. Omul pe care-l iubea a d spărut în condiţii inexplicabile, şi Katia a suferit un şoc e moţional care ar putea fi la originea acestei manii a persecuţiei.

— Probabil.

Blonda reapăru cu comanda lui Hubert. Lumina scăzu în intensitate şi primele imagini ale filmului începură să se succeadă pe ecran. Era o comedie cu Michael Douglas, turnată la Roma. În ciuda imaginii panoramice a oraşului etern, Hubert nu se mai gândea deloc la Sandra.

Întinse distrat o linguriţă de caviar pe o felie de pâine prăjită cu rmt, apoi se întoarse spre Cadeus:

— Protejata dumneavoastră este deci Katia Canas?

Profesorul îşi scoase ochelarii.

— Poftim?

— Eh… nimic.

La ce bun să mai verifice ceea ce ştia deja?

*

* * *

Stockholm, duminică 6 septembrie.

Ora i dimineaţa.

Hubert traversă holul puternic luminat al aeroportului Arlanda, făcând-şi loc prin mulţimea călătorilor din pasaj. Se apropie de recepţie.

Văzând-i paşaportul, o amabilă funcţionară de la *Scanditours*, o veritabilă femeie-viking, în uniformă galben-citron, îi întinse cheile unei maşini închiriate.

— Este un *BMW* gri metalizat, preciză ea. Aici aveţi tichetul de parcare. Domnul Mill m-a rugat să vă transmit că aveţi rezervată o cameră la *Gra*nd-*Hôtel*, pe Blasieholmshamen. Bine aţi venit la Stockholm, domnule Lindon.

— *Tack*, spuse el, strecurând cheile în buzunar.

— Hube… mă! Tu eşti?

Vocea asta suavă, puţin voalată, ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Se întoarse. Ochii lui se întâlniră cu ai Sandrei Rossi. Foarte şic în taiorul ei sobru, frumoasa italiancă îi întinse mâna înmănuşată.

— Ce coincidenţă, nu-i aşa? gânguri ea. Hube, probabil că-mi porţi pică pentru aseară, dar nişte prieteni m-au luat la un spectacol de dansuri *hula*. Nu m-ai aşteptat prea mult timp, sper?

Hubert îşi înghiţi saliva.

— Nu, scumpo.

Îşi promise să citească cât mai curând tratatul lui Cadéus despre „extra-lucizi”. În mijlocul unui grup de turişti, zări silueta scundă a lui Daniel Murphy, aşteptând lângă bagaje. Decise să joace pe cartea sincerităţii, menajând cât se putea susceptibilitatea actriţei:

— Sandra, eşti şi mai frumoasă decât în amintirea

mea. Trebuie să-ţi cer scuze că n-am putut veni la întâlnire. Voi regreta toată viaţa, crede-mă. Şi din moment ce mi-ai mărturisit că nu eşti…

— Oh, Hube, e prea prost. În sfârşit, destinul a făcut să ne reîntâlnim. Am venit să fac un film cu Dan, dar de data asta nu-ţi voi mai da drumul.

— Domnule Lindon, am uitat să vă dau ceva, interveni tânăra suedeză, întinzându-i surâzătoare un plic.

Sandra căscă ochii.

— Lindon? *Ma*, nu te cheamă Randall?

H.B.B. îl zări pe Murphy venind spre ei. Avea un aer posomorât. Strecură scrisoarea în buzunar şi se întoarse surâzând spre Sandra.

— Lindon este numele meu adevărat, declară el calm. Când sunt în vacanţă, folosesc numele de fată al mamei mele, ca să nu fiu deranjat.

— Am remarcat. Unde ai tras?

— *La* Grand-Hôtel.

— Grozav! Şi noi la fel. Dan adoră acest vechi şi luxos hotel. Ai vreo maşină? Am putea merge împreună.

— Imposibil, comoara mea. Trebuie să trec mai întâi pe la nişte prieteni.

— La ora asta?!

— Pentru afaceri nu există oră fixă.

— Ia te uită, bunul nostru amic… cum ai spus că te numeşti? exclamă pe un ton jovial Murphy.

— Lindon! replică sec Hubert. Salut, Dany! Domnişoală Rossi, omagiile mele…

Se aplecă deasupra delicatei mâini înmănuşate, care tremura uşor. Apoi se întoarse, îndreptându-se spre ieşire.

Trecând de uşile glisante ale aerogării, simţi o vie dorinţă de a lăsa totul baltă… în alte împrejurări revederea Sandrei l-ar fi umplut de fericire.

Acum însă era periculos, atât pentru el cât şi pentru ea. Interesul pe care femeia i-l purta, ostilitatea manifestată de cavalerul ei, falsa lui identitate, cunoscută de cei doi, toate acestea riscau să-l încurce în misiunea lui. Deşi cu inima strânsă, trebui totuşi să recunoască: cedând

acestei tentaţii ar fi compromis acţiunea.

X-ar fi fost mai bine s-o dezamăgească pe frumoasa actriţă, arătându-se cinic? Poate, dar risca s-o piardă definitiv. Pentru moment, părea că ţine la el. jerry, acest vulpoi bătrân, nu se înşelase afirmând că, nerespectându-şi cuvântul, bărbatul reînvie ardoarea femeii.

Hubert se urcă în *BMW* şi ieşi încet din parcare. Frână uşor când îi zări pe Sandra şi Murphy într-un taxi, care se angaja pe drumul indicat de panoul rutier: Stockholm – 48 kilometri.

H.B.B. Îşi propuse să aştepte vreo douăzeci de minute pentru a da cuplului avans. Dintr-odată „începea să resimtă oboseala călătoriei. Cu un gest maşinal, scoase plicul din buzunar şi îl deschise. Conţinea un pătrat de carton alb, lucios: o invitaţie la cocteilul oferit de Fundaţia Internaţională pentru Drepturile Omului, în onoarea lui Youri Ivanoff, un scriitor rus care militase multă vreme pentru libertate în ţara sa. Recepţia era prevăzută pentru această duminică, începând de la orele 18,00.

Pe verso, câteva cuvinte scrise în grabă: *Te aştept în această dimineaţă la mine*. Urma o adresă în cartierul Gardet şi semnătura lui Harald Henderson.

Stockholm, duminică 6 septembrie.

Ora 9 dimineaţa.

În clipa în care micuţa Irina pătrunse în grădina familiei Henderson, cartierul rezidenţial Gardet era absolut liniştit, sub ploaia fină care în Adora frunzele de mesteacăn.

De fiecare dată când cuplul pleca în *weekend*, Irina venea să hrănească pisica. Fetiţa se achita de această îndatorire cu o regularitate exemplară. Nu numai pentru cele douăzeci de coroane pe care i le dădea doamna Henderson. Iubea tare mult pisica şi, dacă mamei nu i-ar fi fost teamă pentru canarii săi, ar fi luat-o la ea.

Un vânt cam rece răscolea frunzişul. Irina îşi ridică gulerul impermeabilului şi grăbi pasul. Ajungând în marchiză, îşi scutură pletele blonde, ude de ploaia măruntă, şi scoase cheia din buzunar. *O Granada* neagră

trecu pe stradă, făcând să vibreze geamurile locuinţei. Fetiţa văzu că uşa nu era încuiată; fără îndoială familia Henderson se întorsese.

— Anita! strigă ea.

Era foarte mândră că doamna Henderson îi permisese să-i spună pe numele mic. Nu răspunse nimeni. Fetiţa împinse uşa.

În vestibul era întuneric.

— C aligula?

De obicei, motanul răspundea printr-un mieunat. De data asta nici măcar nu se arătă.

Intrigată, Irina încruntă sprâncenele. Era evident că familia Henderson nu se întorsese. Or, ea îşi amintea foarte bine că aseară încuiase uşa. Făcu câţiva paşi, dar în pragul salonului încremeni, cu gura deschisă şi ochii holbaţi. Ai fi putut crede că un uragan trecuse prin cameră; nimic nu mai era la locul său. Până şi lustra zăcea pe parchet, într-o grămadă de cioburi. Şi acolo, lângă masa răsturnată…

— Oh, Caligula…

Blana strălucitoare şi atât de frumoasă a motanului avea pete întunecate de sânge.

Irina se întoarse şi se năpusti afară, hohotind.

Hubert Bonisseur de la Bath opri maşina în faţa porţii impozante, din fier forjat. În acel moment fetiţa ieşi în stradă, alergând. Zărind *BMW*-ul, începu să gesticuleze, strigând ceva în suedeză. H.B.B. ştia foarte puţine cuvinte din această limbă. Înţelese totuşi că se petrecuse o mare catastrofă şi că un motan era mort, ucis de o lustră. lira prea târziu pentru a se eschiva. Deschise portiera şi coborî din maşină, în ploaia măruntă.

— Scuză-mă, zise el, dar nu vorbesc suedeza. Ştii ceva engleză?

Fetiţa îl privi cu o gravitate nefirească pentru cei opt anişori ai săi.

— Da. Mă cheamă Irina Ivrop. Am grijă de motanul familiei Henderson când nu sunt aici… Vreau să spun că mă ocupam. Sunteţi prieten cu ei?

— Nu, un client. Aveam întâlnire cu domnul Henderson.

— Nu e nimeni acasă. Au plecat amândoi de vineri seara şi încă nu **s-**au întors. Şi cineva a făcut un talmeş-balmeş în salonul lor şi l**-**a omorât pe Caligula.

Hubert o mângâie pe păr.

— Poliţia va şti să dezlege misterul. Acum trebuie să te întorci acasă, domnişoară Krop. Altfel rişti să faci un guturai.

Fetiţa se îndreptă smiorcăind spre un imobil impozant, ce arăta bunăstarea locatarilor săi.

După ce o văzu dispărând în spatele gardului viu de tisă, Hubert se decise să facă o inspecţie rapidă.

Ieşi din casă aproape imediat. Se urcă în maşină cu un aer îngrijorat şi demară în viteză.

*

* * *

Cartierul în care se aflau ambasadele oferea un adevărat spectacol prin aliniamentul somptuoaselor vile, înconjurate de superbe grădini. *BMW*-ul depăşi ambasada Statelor Unite. Apoi intră pe Standvagen, un mare bulevard de**-**a lungul râului Sollsion, ale cărui ape reflectau albastrul**-**cenuşiu al cerului.

O *Granada* neagră apăru curând în oglinda retrovizoare. În spatele celui de la volan se zărea silueta unui bărbat.

Hubert se lăsă depăşit, apoi frână. Coborî din maşină, pierzâ**ndu-**se în mulţimea de trecători. Se resemnase, restul drumului avea să**-**l facă pe jos. Adăpostit sub umbrelă, **într-**un impermeabil obişnuit, purtat de majoritatea oamenilor, putea trece cu uşurinţă, datorită staturii şi părului blond, drept un suedez oarecare.

Înaintă liniştit, cu pas agale, pe o stradă laterală, în faţa lui, *Granada* neagră, oprită, cu stopurile aprinse. Aşadar, era urmărit, dar de cine? Geamurile fumurii ale maşinii îl împiedicau să distingă figurile ocupanţilor. În mod vădit, aşteptau apariţia *BMW-ului*. După câteva minute *Granada* întoarse şi dispăru după o clădire situată

în colţul bulevardului.

Hubert grăbi pasul. Mill, agentul permanent al C.I.A. la Stockholm, locuia la doi paşi de parcul Humlegården ascunzând-se sub masca unui anticar specializat în obiecte şi bijuterii de argint.

Într-un halat de casă din mătase, de culoarea mărului verde cu stropi aurii, Ray Mill, în faţa ferestrei, contempla –, fagii semeţi din parc.

Îşi aşează o meşă rebelă din părul şaten, ondulat. Pe mina fină, cu degete lungi, strălucea un diamant enorm.

— Ciudată poveste, recunoscu el. Bineînţeles, aş putea să te pun în legătură cu generalul Stanford, dar, nefiind încă lămuriţi despre soarta lui Harold Henderson…

— Mărturisesc că nu sunt prea optimist, oftă Hubert. Henderson trece drept punctualitatea personificată şi absenţa lui este cu atât mai suspectă, cu cât reşedinţa i-a fost *vizitată*.

Mill, într-un gest maşinal, îşi bătu uşor cu palma ridurile fine din jurul ochilor cam spălăciţi. Apoi se îndreptă spre musafirul său, instalat pe canapeaua confortabilă, din piele antracit.

— Ceai? Cafea? întrebă el, aplecându-se spre tava de argint, aşezată pe măsuţa joasă, din abanos.

— Cafea.

Mill turnă precaut lichidul aburind într-o mică ceaşcă de porţelan. I-o întinse musafirului său. El îşi turnă ceai şi adăugă puţin lapte. Apoi reluă:

— Dacă familia Henderson nu revine din *weekend*, este posibil să fii anchetat de poliţia suedeză, în calitate de martor.

— Într-adevăr, micuţa Krop nu pare genul care-şi ţine gura.

— În orice caz, s-ar părea că au dispărut. Şi, dacă mă gândesc bine, într-un mod care mi-aminteşte de dispariţia lui Sully.

— Cum asta?

Ray Mill introduse cu delicateţe linguriţa din argint aurit în ceaşca de ceai, amestecând uşor lichidul.

— Lustra. Şi pisica ucisă. Am reuşit să-mi procur o copie după procesul-verbal, în ce-l priveşte pe Robert Sully. Cred că ai aflat că în noaptea dispăs riţiei lui, a fost văzut de cei doi gardieni de serviciu pe ecranele din sala de control. Se afla în laboratorul foto.

— Şi ce s-a întâmplat?

— La un moment dat unul dintre gardieni a observat că imaginea de pe ecranul care corespundea în camera obscură s-a întrerupt. S-a îndreptat repede spre laborator, trei etaje mai jos, urmat de colegul său. Dar Sully nu mai era acolo.

Mill luă o gură de ceai, fixându-l pe H.B.B. printre pleoape.

— Uşa rămăsese deschisă, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Nu era vorba de o pană a sistemului electronic de securitate. Totul era în ordine, mai puţin camera de luat vederi, care părea să fi fost smulsă de la locul ei. Nu mai rămăsese din ea decât un ghemotoc de fire electrice. Mă urmăreşti?

— Absolut. Ce s-a întâmplat cu camera de luat vederi?

— Spre deosebire de lustra ta, este de negăsit. Nimeni nu-mi poate scoate din cap că…

— Sully ar fi fost ucis de această cameră?

— Cam aşa ceva. Să zicem că s-ar fi aflat sub ea chiar în clipa fatală, când aceasta s-a desprins de plafon…

— Dar cine ar fi putut să prevadă că el se va aşeza acolo în acel moment?

— Nu ştiu ce să spun. Găsesc că-i cam bizar, atâta tot.

— Din păcate, asta nu rezolvă problemele mele, constată Hubert, savurându-şi cafeaua. Fără legătura mea, adică Henderson, va fi dificil să pătrund la Federaţie. Dacă într-adevăr i s-a-ntâmplat o nenorocire, trebuie să găsesc pe altcineva.

Mill aprobă din cap, ducându-şi mâna la fruntq.

— Locuiesc la *Grand Hôtel* camera 205, sub un –mele de Hubert Lindon. D.acă afli noutăţi, caută-mă. În

seara asta voi fi prezent la cocteil. Trebuia să-l însoţesc pe Henderson. Voi încerca să mă apropii de domnişoara Hunter, asistenta lui Sully. Poate mă va ajuta să limpezesc lucrurile.

— Poate, admise Mill, din vârful buzelor.

Era evident că n-o prea avea la inimă pe roşcovana Elaine. Hubert se abţinu să-l întrebe motivul.

*

* * *

Stockholm, duminică 6 septembrie.

Ora 20.

Imensa sală de recepţie a Federaţiei semăna, prin luxul neobişnuit, cu multe dintre saloanele Palatului Regal, situat la doi paşi. Nenumărate lustre de cristal răspândeau torente de lumină aurie, reflectată de oglinzile uriaşe. Pe un podium acoperit de un baldachin din mătase albastră şi aurie, culorile Federaţiei, un pian. O vioară şi un violoncel interpretau în surdină prelucrări de dansuri ruseşti.

O lume cam sofisticată, femei în rochii lungi, bărbaţi în ţinută de seară, toţi se îmbulzeau în faţa unui bufet somptuos, cu mâncăruri rafinate şi băuturi de toate felurile. Nenumăraţi chelneri stilati asigurau, o servire impecabilă, supravegheaţi de un *maître d'hôtel* care ar fi putut să concureze chiar şi pe cel mai bun dirijor de la operă.

Un majordom în livrea anunţa, ceremonios, nou sosiţii:

— Domnişoara Sandra Rossi! Dominil Daniel Murphy!

Sandra intră ţi**nându-**l de braţ pe însoţitorul ei. Purta o rochie „Yves Saint-Laurent", din lamé argintiu, decorată cu minuscule perle. Tivul neregulat cădea până la jumătatea coapsei în faţă şi până la jumătatea pulpei în spate. Starleta era conştientă că atrăgea toate privirile, cu pletele sale intens brune, contrastând cu părul blond al suedezelor, ce părea lipsit de culoare în comparaţie cu el ei.

În timp ce păşea încet, la braţul lui Daniel, privirea Sandrei fu atrasă de un bărbat de vreo şaizeci de ani, care,

văzând-o, se desprinse dintr-un grup şi îi ieşi în întâmpinare. Avea tenul mat, şi ochii albaştri, neobişnuit de strălucitori. Era îmbrăcat extrem de elegant. În ciuda vârstei, avea un aer de-a dreptul seducător.

— Domnişoară Rossi, este o plăcere şi, în acelaşi timp, o onoare de-a vă afla printre noi. îi sunt recunoscător prietenului meu Daniel că v-a adus la această serată.

Surâzând, Murphy făcu prezentările:

— Sandra, domnul este Luis Mémo, preşedintele Federaţiei Internaţionale pentru Drepturile Omului.

Acest cumsecade Murphy doreşte să mă scoată în faţă, îşi spuse tânăra femeie. Era contrariată. Cum reuşise un simplu actor de cinema să-l cunoască pe acest aristocrat în pragul bătrâneţii?!

— Încântată, răspunse ea, cu cel mai frumos surâs de care era capabilă. Onoarea este pentru mine, domnule Mémo.

Bărbatul se aplecă deasupra delicatei mâini, depunând un sărut după toate regulile bunelor maniei e.

— Veniţi, spuse el. Vreau să vă prezint colaboratorilor mei şi lui \ ouri înanoff, celebrul scriitor rus în onoarea căruia am dat această recepţie.

Dar foarte repede, cu o cupă de *aquavit* în mină, Sandra începu să se plictisească. Nici măcar nu-şi dăduse osteneala să reţină numele persoanelor pe care Luis Mémo i le prezentase. Un oarecare Curtis, sau Kortis, nu prea ştia bine, îi vorbi admirativ despre unul din primele ei filme. Era un bărbat cam de aceeaşi vârstă cu Mémo, cu o privire ageră, cu maxilare puternice. Lipsit de distincţie, dar eficient, în mai puţin de cinci minute, o informă că a fost profesor la Princeton, că tocmai a divorţat şi că, fără această canalie de Mémo, ar fi ocupat postul de preşedinte.

— Ah, într-adevăr? zise ea indiferentă. Dar domnul Mémo n-a fost ales?

— Doar cu cinci voturi în plus. A reuşit să-i mituiască pe câţiva dintre membrii consiliului.

Sandra se bosumflă.

— Domnule Curtis…

— Korty. Îmi puteţi spune Charles. Încă un pahar?

— Nu, mulţumesc, mi-ajunge…

Korty luă totuşi o cupă de *aquavit* de pe platoul purtat de un chelner şi îl întinse tinerei femei. Aceasta aruncă o privire rugătoare în direcţia lui Daniel Murphy. Actorul părea prins **într-**o discuţie aprinsă cu preşedintele Mémo.

— Scuzaţi-mă, murmură ea. Am impresia că mă cheamă Dan…

Sandra se îndepărtă cu paşi graţioşi, înainte ca vicepreşedintele Korty să fi putut reacţiona. În momentul în care se apropie de cei doi bărbaţi, Murphy tocmai spunea:

— Totuşi, ea m-a asigurat că va fi. aici în seara asta, Luis.

— Nu sunt la curent cu tot ce fac funcţionarii mei, dragul meu. **S-**ar putea să vină mai târziu… Mai bine hai să gustăm din specialităţile noastre suedeze, îţi recomand *smorbrod*, sunt delicioşi. Ah, domnişoară Rossi, în mod vădit, eşti cea mai frumoasă femeie în seara asta.

Ea surâse. În aceeaşi clipă majordomul anunţă:

— Domnul Hubert Lindon!

Vocea lui abia reuşea să acopere muzica şi zarva celor prezenţi.

Sandra tresări. Hotărât, destinul îi juca iar o festă urâtă. De câte ori îi ieşea în cale, acest bărbat nu pierdea prilejul de-a o supune unei noi umilinţe. Ca în această noapte, la aeroport, când dispăruse fără nicio explicaţie. Sau dimineaţă, la hotel, când ea îi propusese să viziteze muzeul în aer liber de la Skansen, iar el pretextase o întâlnire de afaceri. Duminica!

Îl văzu intrând, superb în smochingul albastru închis, cu o cămaşă de mătase asortată. Fu cuprinsă de o ciudată emoţie, dar întoarse capul, ca şi cum nu l-o. r fi observat.

— Pe cine cauţi? îl întrebă pe Murphy.

— O prietenă care lucrează la Federaţie, Elaine Hunter. Dar n-o văd…

— Frumoasă? făcu ea, înăbuşi**ndu-**şi un căscat.

— Strălucitoare… spuse Dan, uşor ironic. Dacă Elaine era aici probabil n**-**ai mai fi fost regina frumuseţii.

— Atunci, nu pot decât să mă bucur că n**-**a venit. Am oroare de rolurile secundare.

— Ce surpriză! Nu pot face nici măcar un pas fără să te întâlnesc, auzi, în spate, vocea ironică a lui Hubert.

Sandra se întoarse, ţinti**ndu-**l provocatoare, cu privirea. Ochii albaştri, luminoşi o întâmpinară surâzători.

— Domnule Lindon, dumneata aici? îl zeflemisi ea. Şi singur?

H.B.B. îi luă mâna, sărută**ndu-**i uşor degetele parfumate.

— Bună seara, scumpo. Chiar nu te plictiseşti, în această adunare de snobi?

— Deloc, din momentul în care ai apărut, interveni Murphy pe un ton amar. Cum ai intrat, totul a prins **–** viaţă, dragă Hube! Cărui fapt îi datorăm apariţia ta ca *guest star*?

— Afacerile, băiete, afacerile.

— Şi eu care credeam că Federaţia n**-**are scop lucrativ.

— Nime mai exact. Vreau doar să fac o donaţie pentru o ţară săracă. Trebuia să mă întâlnesc cu o anumită persoană, o doamnă, pe care n**-**o văd…

— Şi tu?!… se miră actriţa.

*

Privirea dezaprobatoare a lui Murphy o făcu să tacă.

— Dragă domnişoară Rossi!

Sandra se lăsă răpită de preşedintele Luis Memo, nu înainte de a**-**i arunca o privire piezişă lui Hubert. La urma urmei, nu-i strica să**-**şi dea seama de succesul ei!

— *Aquavit*? îl întrebă Murphy, servi**ndu-**se.

— JBombon, replică Hubert.

— Hotărât, reprezinţi. categoria americanului de rând. Pariez că **într-**un restaurant comanzi…

— Uii *hzmburger*, bineînţeles. Şi cartofi prăjiţi, a râse Hubert.

Dan privi în sus, admirând stucaturile care împodobeau plafonul.

— Când mă gândesc că ai reuşit **s-**o seduci pe sărmana Sandra… Pot să**-**ţi vorbesc de la bărbat la bărbat? …

În acel moment, un grup numeros trecu printre ei despărţi**ndu-**i.

— Domnule Lindon! Ştiam că ne vom revedea.

Hubert surâse. În faţa lui se afla profesorul Cadeus.

— Şi eu la fel. Şi nu m**-**am înşelat. Aţi reuşit să rezolvaţi problema fostei dumneavoastră studente?

— Din păcate nu. Nici măcar nu ne**-**am văzut. Katia nu era acasă şi n**-**am găsit**-**o nici la birou. Speram **s-**o văd în seara asta, dar n**-**a venit. Nu mai înţeleg nimic…

Privirea lui Hubert se întunecă.

— Într-adevăr. x\ţi. anunţat poliţia?

— Credeţi că i **s-**a întâmplat ceva grav?

H.B.B. sorbi o gură de *bombon*.

— Nu spuneaţi că se simţea ameninţată?!…

Cadéus îşi frecă gânditor fruntea.

— Da… Scria că **s-**au petrecut lucruri stranii în apartamentul ei, ca şi în locuinţa de la ţară… Lucruri sparte, altele mutate din loc… Nu cred că înţelegeţi…

— Mai bine decât vă închipuiţi, domnule profesor.

— Ascultaţi, nu ştiu foarte bine ce se întâmplă, dar xu**noscând-**o pe Katia, nu pot fi decât neliniştit. Ea nu este o persoană impresionabilă. Dacă până mâine n**-**o găsesc, voi semnala autorităţilor dispariţia ei. Şi chiar în seara aceasta voi intra în apartamentul său. Vecina ei are cheile. Mă puteţi însoţi?

— Contaţi pe mine, îl asigură Hubert, urmărind cu privirea o frumoasă blondă cu păr ondulat, care dispăru în mulţime.

Apoi ochiul său experimentat reperă, rând pe rând, figurile celor din fotografiile văzute în biroul lui Stanford. Luis Mémo, preşedintele, Charles Korty, vicepreşedintele şi duşmanul dintotdeauna al lui Mémo, Guy Forsyth, nepotul şi asistentul lui Korty. Lipseau câţiva: Sully, Harald şi Ani

ta Henderson, Katia Canas… Toţi dispăruţi.

— Vino cu mine îl invită Cadéus. Aş vrea să ţi-l prezint pe Youri Ivanoff, a cărui operă o admir. L-am întâlnit la un simpozion în Grecia. I-ai citit ultimul roman?

— *Căderea regatului lui Olafl* o foarte frumoasă parabolă despre iluziile pierdute, zise Hubert. Aş zice, chiar un text premonitoriu.

Cadeus îl privi admirativ.

— Totuşi, Lindon, pentru un simplu om de afaceri îmi pari deosebit de cultivat.

— Mulţumesc, profesore.

Youri Ivanoff, cincizeci de ani, genul sportiv, amabil, avea mai degrabă aerul de-a fi ieşit din *Wall Street* decât din gulag. Vorbea o excelentă engleză, cu un uşor accent slav.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Lindon. Ţi-l prezint pe secretarul meu, Vladimir Tehekov.

— Bună seara, îl salută Hubert.

Ochii turcoaz ai secretarului sclipiră în spatele ochelarilor rotunzi, cu rame de baga. Avea vreo treizeci de ani.

— Domnule Lindon, i se adresă acesta cu voce calmă, am înţeles că aveţi dificultăţi în obţinerea numărului corespondentului dumneavoastră în Elveţia…

H.B.B. îl privi fără să clipească.

— Chiar aşa, aprobă el, de la telefonul meu nu pot obţine direct străinătatea…

— Faceţi zero de două ori, replică Tehekov, fără nicio ezitare. În caz că operatoarea răspunde, Zorro va sosi.

Hubert luă cartea de vizită pe care celălalt i-o întinse şi o strecură în buzunar. Nu-i venea să creadă că înlocuitorul lui Harald Henderson, legătura lui, era un rus.

După vizita matinală făcută lui Ray Mill, H.B.B. se întorsese la hotel. Puţină odihnă îl ajutase să se refacă. Resimţea oboseala pricinuită de decalajul fusului orar. Înainte de amiază primise un mesaj de la agentul C.I.A. pe care îl decodificase rapid, apoi îl distrusese. Mill, după ce consultase Washington-ul, îl avertiza că noua sa legătură

se va afla la recepţia organizată de Federaţie. De asemenea, îi comunicase parola de recunoaştere, pe care Hubert o memorase: erau cuvintele debitate de Vladimir Tehekov pe tonul unei banale conversaţii mondene.

— Ei bine, murmură H.B.B., **s-**ar zice că am ajuns la sfârşitul războiului rece. Vino, Tehekov, îţi ofer o vodcă.

— Hubert, ţinând cont că mi**-**am făcut studiile la Oxford, te avertizez că nu dispreţuiesc *bombonul*, şi poţi să**-**mi spui Vlad.

Se îndreptară, făcâ**ndu-**şi loc, spre bufet.

— Domnişoara Martin! Domnul Guezzo! se auzi din nou glasul majordomului.

Hubert îl privi pe bărbatul înalt, slab, cu pielea ca abanosul şi părul lins, care tocmai fusese anunţat. Mobilitatea ochilor căprui, atât de strălucitori încât păreau aproape galbeni, era de**-**a dreptul frapantă

Negrul purta un costum de un alb imaculat, care**-**i dădea aerul unui *guru* de serie B. Ochelarii opaci, speciali, purtaţi de tânăra lui însoţitoare, ca şi bastonul alb pe care îl ţinea, dovedeau că este oarbă.

— Cine sunt? întrebă Hubert cu glas scăzut.

— El este Papa Guezzo, un *bôko*[3] haitian, un fel de preot, care trece în ochii celor din înalta societate suedeză drept un astrolog renumit. Nu ştiu dacă acest individ este atât de dotat cum pretinde, dar preşedintele Luis Mémo nu se poate lipsi de prezicerile lui. Nu ia nicio decizie fără să**-**l consulte în prealabil.

— De când?

— De multă vreme, presupun. Deşi american, Luis Mémo se trage din**tr-**o familie spaniolă, originară din Haiti. Nu cunosc unde şi când l**-**a întâlnit pe acest Guezzo, ştiu doar că au venit împreună în Suedia.

— Am înţeles. Şi ea?

— Abia am cunosc**ut-**o. Se numeşte Sharon, şi a sosit acum câte va zile… Fără îndoială una din nenumăratele

3 Preot de rit vaudou. Acest rit, întîlnit la negrii din Antile şi Haiti, are la bază un cult animist amestec de practici magice, vrăjitorie şi elemente din ritualul creştin.

„sclave” devotate acestui *bôko*... Mi se pare că tipul a creat o sectă în Louisiana.

Hubert miji ochii. Haitianul nu figura în dosarul lui Sarkis.

— Vlad, o ultimă întrebare. Unde o pot găsi pe Elaine Hunter?

Rusul ridică din umeri. Înainte de a-i răspunde luă o mică înghiţitură de *bourbon*.

— Mi-e teamă că asta va fi foarte greu, rosti el, cu aceeaşi voce calmă, dar fermă.

— Domnul Hubert Lindon este chemat la telefon.

Hubert îşi stăpâni o tresărire.

Văzând-l venind spre ea, fermecătoarea funcţionară clipi din gene, plăcut surprinsă.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Lindon?

— Chiar eu.

— Pe aici, vă rog.

— Scuză-mă, Vlad. Mă întorc imediat.

H.B.B. O urmă pe frumoasa femeie. Ieşiră din sala de recepţie şi pătrunseră într-un culoar – cu tavanul încărcat de profile ornamentale. De-a lungul său, numeroase uşi din sticlă. Tânăra se opri în faţa ultimei dintre ele, în capătul culoarului.

— Aici, rosti ea, apoi se îndepărtă.

Intrigat. Hubert păţiunse în încăpere. Un birou plin de rafturi cu dosare. Câteva se aflau şi pe masa de lucru, luminată de o lampă în formă de fântână arteziană. Înregistră o uşoară şuierătură.

Într-un colţ, o cameră de luat vederi îl filma. Telefonul era deschis. Hubert luă receptorul.

— Alo?

— Domnul Lindon? se auzi o voce îndepărtată de bărbat. Aşteptaţi!

După o mică pauză vocea repetă:

— Nu închideţi, vă rog!

Îl auzi pe celălalt strigând ceva în suedeză şi terminând cu „Henderson”. Mina puternică a americanului se crispă imperceptibil pe receptor.

— Alo, alo!…

— Scuzaţi-mă, reluă interlocutorul său de mai înainte, dar persoana care v-a chemat nu mai răspunde.

— Era cumva domnul Hender-son? Dacă nu mă înşel, parcă v-am auzit numindu-l aşa…

— Da, i-am spus să intre în cabina numărul trei, dar văd că nu s-a mai prezentat. Îmi pare rău.

— O clipă, vă rog. Aveam o întâlnire importantă cu acest domn, o problemă de afaceri. Probabil a intervenit ceva şi voia să mă prevină. De unde m-aţi sunat?”

— Din Visby… Gotland…

Se auzi un declic şi legătura se întrerupse.

— La naiba!

Hubert închise telefonul, furios. Lui Henderson îi ardea de joacă?

Tocmai se întreba dacă e cazul să-i vorbească lui Tehekov despre telefon, când zări prin uşa din sticlă silueta unei femei. Păşea de-a lungul culoarului. Rochia de seară, extrem de mulată, îi scotea în evidenţă liniile perfecte ale corpului. Lumina filtrată de sticla givrată nu-i permitea să-i distingă trăsăturile, dar părul minunat, de un roşu aprins, strâns în coc, nu putea aparţine decât unei singure femei.

H.B.B. ţâşni din birou în clipa în care silueta feminină ajunse în dreptul toaletei.

— Domnişoară Hunter?…

Ignorându-l, femeia împinse uşa lăcuită, care se închise în urma ei fără zgomot.

Hubert? traversă coridorul. Se opri ezitind. Manierele cele mai elementare îi interziceau să pătrundă în toaleta rezervată doamnelor. Se hotărî să aştepte.

Secundele se transformau în minute cu o încetineală exasperantă. Se uită la ceas. Aştepta ca un caraghios de un sfert de oră. În definitiv… O privire de-a lungul culoarului îl asigură că nu e nimeni. Desigur, afurisitele astea de camere de luat vederi erau aproape peste tot, dar ar fi putut pretinde că, fiind uşor ameţit, se înşelase asupra uşii.

Împinse decis uşa din lemn. Se trezi **într-**o încăpere destul de mare, cu pereţii în faianţă de culoarea piersicii. În partea stângă, un şir de cabine. În dreapta chiuvetele, cu oglinzi.

— Domnişoară Hunter?...

Niciun răspuns. Uşa uneia dintre cabine se deschise, lăsând să treacă o doamnă în vârstă, cu părul argintiu. îi aruncă o privire indignată intrusului. El surâse, cu un aer încurcat.

— Cred că m**-**am înşelat, îngăimă. Prea mult *aquavit*...

Doamna părăsi toaleta, cu un aer demn.

Celelalte cabine erau goale, dar Hubert îşi COntinuă *jocul*, în faţa camerelor de luat vederi, spălân**du-**şi îndelung faţa. În sfârşit, se decise să se întoarcă în sala de recepţie.

— Oh, Hube!

În pragul uşii, Sandra îl fixa cu ochii ei mari, umezi.

— De ce fugi de mine? gemu ea.

— Ascultă, Sandra, **într-**o zi îţi voi explica totul... Dacă vei avea răbdare să mă aştepţi...

Se apropie de el, afişând un aer de femeie fatală.

— Răbdarea mea are limite, *mi amore*. Ce cauţi aici? Sau îţi place să te uiţi...

— Am greşit uşa.

Surâzând, ea se apropie şi mai mult, cuprinzân**du-**i gâtul cu braţele.

— Mă cam plictisesc aici, murmură. Dacă am pleca, ce zici? „Oraşul dintre cele două poduri" este plin de restaurante grozave...

Buzele lor se uniră şi, aproape fără voie, Hubert o lipi pe frumoasa italiancă de el. Sărutul lui pasionat o emoţionă teribil.

— Hube, şopti ea cu voce răguşită, eşti minunat.

El o îmbrăţişă încă o dată. Apoi, aminti**ndu-**şi de Sully, de Elaine şi de Henderson o îndepărtă cu blândeţe.

— La revedere iubito. Un *gentleman* nu trebuie să stea prea mult cu o doamnă **într-**un astfel de loc.

— Hube, te rog! Nu fi ridicol, hai să cinăm împreună.

Numele lui Cadeus figura şi el pe lista de probleme a lui Hubert. îi promisese să-l însoţească la Katia Canas. Profesorul probabil îl căuta.

— Nu pot, oftă el.

— Atunci, mai târziu, pentru un ultim pahar, la *Gr and-Hotel*, la bar.

— Nu în seara asta, draga mea.

Sandra, cu un gest scurt, îşi aruncă spre spate pletele întunecate.

— Foarte bine, rosti ea, accentuând cuvintele. De, ce nu ai curajul să recunoşti, o dată pentru totdeauna, că există o altă femeie în viaţa ta?

— Scumpo, abia ne-am cunoscut şi…

Tânăra femeie bătu din picior.

— Ei şi? De cât timp crezi că e nevoie pentru a-ţi da seama dacă iubeşti pe cineva? Un minut? Trei zile? O sută de ani?!

— Comoara mea, tu nu mă iubeşti. Mai degrabă, cred că suferi teribil de narcisism.

— *Ma*! încă unul din sloganurile tale tâmpite! Pleacă! Te detest!

El o şterse rapid, evitându-i privirea furibundă. Scoţându-şi un pantof, Sandra îl aruncă cu toată puterea în uşa care se închidea în urma lui.

— *Bruta bestia*! strigă ea.

*

* * *

Amuzat, Papa Guezzo îşi întoarse faţa de la ecran.

— Un adevărat don Juan, clientul tău.

— Vreau să ştiu ce urmăreşte. Sunt prea multe coincidenţe stranii: avea întâlnire cu Henderson, o cunoaşte pe Elaine Hunter, pe acest Cadéus, apărut ca din senin s-o scape pe Katia Canas de demoni. Ar trebui să-ţi consulţi globul de cristal…

O umbră de mânie apăru în ochii aproape galbeni ai haitianului.

— Ştiu ce am de făcut, dar nu uita că nu sunt la

ordinul tău, ai înţeles?

Se auzi o pocnitură şi becul se stinse. Celălalt n privi pe haitian împăciuitor.

— Nu fac decât să-ţi transmit dorinţele lui…

— Începi să mă oboseşti. Cheam-o pe Sharon.

— *Okay*, Guezzo.

Vrăjitorul se întoarse spre ecranul ce transmitea imagini din toaleta doamnelor, aflată la parter.

Aplecată peste o oglindă micuţă pe care presărase puţin praf alb, Sandra inspira repede, cu ajutorul unui pai argintiu.

— Bine faci, curvuliţo! rânji haitianul. Puţină cocainăîţi va reda tonusul şi te va consola de toate suferinţele…

*

* * *

H.B.B. îl căută cu privirea pe Tehekov. îl zări puţin mai departe de bufetul asaltat de o mulţime din ce în ce mai numeroasă.

— Necazuri? se interesă rusul când Hubert se apropie.

— Aşa se pare. îl cunoşti-pe Harald Henderson?

Vlad îşi scoase ochelarii. Începu să-i şteargă asiduu cu o batistă imaculată.

— Prietenul anticarului? Ce-a păţit?

Deci rusul era la curent.

— Se pare că este pe undeva prin insula Gotland.

— El ţi-a telefonat?

— Voia să-mi vorbească, dar n-a aşteptat legătura…

Tehekov îşi puse ochelarii. Ochii de peruzea scânteiară.

— Să nu te amesteci, şopti el. Asta e de competenţa poliţiei suedeze.

— Crezi că…

— În mod sigur. Cineva ţi-a întins o cursă. A vrut să verifice în ce măsură eşti interesat de persoana lui Henderson.

— Şi eu cred la fel… Dar nu-i totul. Pe cploar am zărit-o pe Elaine Hunter.

— Imposibil. Nu se află în Stockholm în acest moment.

— Nu cumva **s-**a reîntors fără să ştii tu?

— M**-**ar mira. Doar dacă nu este o mare înotătoare. Miss Hunter se află pe o navă de croazieră în Marea Baltică. Şi este însoţită. Următoarea escală o va face la Sundsvall, peste câteva ore…

— Deci aşa. Oricum, Vlad, pentru un secretar eşti straşnic de bine informat!

Un surâs larg lumină faţa simpatică a lui Tehekov.

— Într-adevăr, am un oarecare dar al observaţiei, admise el cu modestie. Dar am impresia că unul dintre prietenii tăi te caută. Ştii unde mă găseşti, nu-i aşa?

Îi făcu loc profesorului Cadeus să treacă.

Visby, duminică 6 septembrie.

Ora 21 şi 30 de minute.

— Aici este, anunţă Thomas.

La semnul tânărului producător, echipa se opri. Acesta arătă, prin**tr-**un gest larg, plaja lungă şi îngustă dintre mare şi faleza abruptă, situată la o înălţime ameţitoare. La vreo doi kilometri, prin ceaţă albăstrie, se zăreau licărind luminile oraşului Visby.

Asistentul lui Thomas îndreptă torţa spre imensitatea apei. Secretara de platou se pregăti să noteze.

— Da, nu-i rău deloc, comentă asistentul. Doar să nu se vadă portul. Nu se potriveşte în decorul unei insule pustii.

— Vom filma din acest loc, încuviinţă Thomas, îndreptând lampa spre o piatră roasă de apa sărată. Am putea face un *travelling* de sus, de pe faleză, să redăm suspansul secvenţei. Murphy interpretează pentru prima oară un rol dramatic şi, nu trebuie să uităm, criticii ne aşteaptă la cotitură. În ceea ce**-**o priveşte pe micuţa lui prietenă… Cum o cheamă?…

— Sandra Rossi, interveni secretara de platou. Vă sfătuiesc să**-**i memoraţi numele. Dacă**-**i sare muştarul, Murphy e în stare să ne lase baltă.

Thomas ridică privirea, scărpi**nându-**şi nasul lung,

coroiat.

— Da, ştiu. Ne-a repetat-o destul. *Cu miss Rossi, sau deloc*. A devenit aproape un slogan publicitar. Şi când te gândeşti că starleta asta, care se crede Ava Gardner, abia dacă reuşeşte să facă pe hangiţa. Bun, aţi notat tot? în două zile începem filmarea. Buletinul meteo arată că va fi senin; trebuie să profităm.

Se întoarse spre colaboratorul său.

— Pentru orice eventualitate vom lua „setul" de proiectoare cu lumină portocalie, zise el. Nu se ştie dacă…

Nu reuşi să-şi termine fraza. Urmări**ndu-**i privirea încremenită, ceilalţi descoperiră, la rândul lor, feţele cu ochi sticloşi, lucind în lumina torţei.

— Ce…

Secretara de platou scoase un strigăt.

— Dumnezeule! Credeţi că sunt… sunt…

Thomas plimbă fasciculul de lumină peste cele două corpuri inerte. Un cuplu.

— Nu e nevoie să fii doctor să-ţi dai seama că sunt morţi, murmură el. Probabil au căzut de pe faleză. Ce porcărie! Nu-mi place deloc, e semn rău!

Asistentul se lăsă pe vine, lângă cadavre. Îndreptă torţa spre un act de identitate, căzut cu alte câteva lucruri din geanta desfăcută a femeii.

— Anita Henderson, silabisi el. Bun, acum ce facem? Căutăm alt loc pentru filmare?

— Ne întoarcem imediat la Visby şi anunţăm poliţia, hotărî Thomas.

*

* * *

Far sta (suburbie a Stockholmului), duminică 6 septembrie.

Ora 22.

Hubert îşi stăpâni un surâs. Se afla în drum spre o suburbie din sudul Stockholmului, în *Thunderbird*-ul condus de profesorul Cadeus. De un roşu aprins, strălucitor, maşina nu putea trece neobservată. Mai ales dacă circulaţia nu era prea intensă.

— De când se simte ameninţată prietena dumneavoastră? întrebă el, în timp ce maşina se angaja pe una din cele patru benzi ale autostrăzii.

— De la dispariţia logodnicului ei, poate puţin mai înainte. N-a fost prea explicită în ultima scrisoare.

— O aveţi? Scrisoarea, vreau să zic.

— Nu, dar pot să-ţi redau, în mare, conţinutul ei: „De la dispariţia lui Robert, viaţa mea a devenit un adevărat calvar. Sunt persecutată, şi indiciile sunt din ce în ce mai clare. Dragă Luther… La ce bun să-ţi ascund? Am certitudinea că Robert este mort şi mă tem pentru propria mea viaţă”. Luther este prenumele meu. E destul de greu de purtat, adăugă profesorul cu o sinceritate dezarmantă.

Depăşiră un camion.

— Ce credeţi acum despre toate astea?

— Că a avut dreptate să se teamă. Katia este o fată rezonabilă şi corectă. Niciodată n-ar lipsi de la o întâlnire.

Ca şi Henderson! Hotărât lucru, toţi martorii potenţiali care ar fi putut oferi indicii despre dispariţia lui Sully, păreau că, la rândul lor, se volatilizaseră în neant… în acest punct al reflecţiilor sale, Hubert zări, venind din sens invers o *Granada* neagră. Se întoarse rapid, dar farurile din spate ale maşinii se îndepărtaseră. Cu un gest maşinal, îşi pipăi, prin ţesătura mătăsoasă a smochingului, arma liniştitoare, un *Walther* dăruit de Mill, pentru orice eventualitate. Prevăzut cu amortizor, revolverul stătea cuminte în tocul din piele fină, la subsuoara stingă a noului proprietar.

Thunderbird-ul trecu pe sub un pod puternic iluminat, angajân**du**-se pe autostradă. În faţă, nu departe, se zărea un oraş-satelit ale cărui clădiri se detaşau pe cerul înnorat.

Cadeus părăsi autostrada şi, puţin după aceea, pătrunse pe o alee mărginită de mesteceni. În sfârşit, opri lângă o clădire impozantă.

— Am ajuns, spuse el. Katia locuieşte la etajul, patru.

— În cazul ăsta n-am venit degeaba, remarcă el.

Câteva persoane, care ieşiseră să-şi plimbe câinii, se

strânseseră în faţa imobilului. Curioşi, priveau în sus. O tânără femeie se afla pe parapetul îngust, din beton, al etajului patru.

Silueta fragilă se decupa cu precizie pe zidul alb.

— Dumnezeule, rosti Cadeus şi, grăbi**ndu-**se să deschidă portiera, ţâşni din maşină. Katia! Eu sunt!

Tânăra nu reacţionă în niciun fel.

Ca şi însoţitorul său, Hubert coborâse rapid din maşină. Fără să piardă un minut, se repeziră în holul clădirii.

Puţin după aceea, cei doi bărbaţi ţâşneau din ascensor, năvălind în coridorul mochetat.

O uşă se întredeschise. O tânără înaltă, suplă, cu părul de culoarea griului copt, apăru în deschizătură. Ţineh în braţe un caniş micuţ.

— Vecina, explică profesorul. Ursula, avem nevoie de cheile de la apartamentul Katiei. Repede!

— Dumnezeule, ce **s-**a întâmplat?

— Dă-mi repede cheile, Katia este în pericol! Blonda dispăru. Reapăru după o clipă, de data asta fără micuţul caniş, întinzâ**ndu-**i cheile.

— Poftim. Asta e de la zăvorul de deasupra.

— Mulţumesc.

Cadeus înşfăcă cheile şi alergă spre capătul culoarului. Suedeza îl măsură pe Hubert din priviri.

— Sunteţi un prieten de**-**al Katiei?

— Nu. L**-**am însoţit pe profesor.

Ursula făcu o strâmbătură.

— Este o fată tare nostimă. Păcat că e cam sărită…

— Într-adevăr? A primit vizite astăzi?

— Numai una. Un tip în impermeabil kaki.

— Hubert, vii? strigă Cadeus nerăbdător.

Reuşise să descuie uşa. Ursula îşi ciufuli părul auriu.

— Îţi plac ceaiurile de plante? întrebă pe un ton provocator.

— Prefer *bombonul*!

— Atunci rămâne pe altă dată! Salut!

Fata închise uşa. Hubert se grăbi să**-**şi urmeze

însoţitorul în apartamentul Katiei.

— Ia te uită! exclamă Cadeus. Ce nebunie!

H.B.B. se abţinu de la orice comentariu. Dezordinea de nedescris i-o aminti pe cea din casa lui Henderson. Instinctiv, ridică privirea. Plafoniera nu mai era la locul ei, rămăsese doar un bec ars, stingher.

Negrul se aplecase deja pe fereastră.

— Katia, micuţa mea, sunt – aici! Nu te mişca.

— Lasă-mă pe mine, profesore, se oferi H.B.B.

Spunând acestea, se urcă pe pervazul ferestrei şi sări cu uşurinţă pe parapet.

Tânăra femeie nu părea conştientă de ce se întâmplă în jurul ei. Cu ochii larg deschişi, privea golul ce se căsca sub ea, cu un soi de fascinaţie.

Lipit de perete, Hubert începu să înainteze uşor spre ea. În sfârşit, reuşi s-o prindă de braţ.

— Linişteşte-te, murmură el cu voce înăbuşită. Sunt un prieten de-al lui Robert…

Se întoarse încet spre el.

O recunoscu pe fata din fotografia lui Sarkis: păr închis, ochi luminoşi. Nu lipsea nimic, nici măcar aluniţa din colţul gurii.

— Robert? L-ai cunoscut? Oh, Dumnezeule!

— Linişteşte-te… Nu e nevoie să spui nimic, vorbim mai târziu. Acum urmează-mă.

În mod vădit, părea terorizată. Ceva sau cineva o înspăimântase teribil. Tremura din tot corpul, ca o frunză bătută de vânt. Se lăsă totuşi condusă spre fereastră, unde îi aştepta Cadeus.

Îndată ce fu în siguranţă, fata izbucni în lacrimi. Uriaşul negru o cuprinse cu braţele, **într-**un gest protector.

— Katia, ce-i cu tine? Ce **s-**a-ntâmplat?

— Oh, Luther, tu eşti… tu…

— Bineînţeles că eu sunt. Doar aveam întâlnire, ai uitat?

— Nu, dar n-am putut veni. A trebuit să mă ascund. Dacă ai şti…

Profesorul o aşează pe canapea, apoi începu să răscolească în talmeş-balmeşul acela de nedescris, căutând ceva de băut. În sfârşit, găsi o sticlă de *aquavit* în frigider. Turnă două degete **într-**un pahar, întinzâ**ndu-**i-l tinerei femei.

— Bea, Katia, unde ai fost? Te-am căutat după-amiază. De ce nu mi-ai deschis?

— Nu… nu eram. Plecasem la ţară. Dar acolo la fel…

— Adică ce? întrebă Hubert.

Fata îi aruncă o privire înspăimântată.

— Dintr-odată totul a început să se mişte, rosti ea, cu glas tremurat. Obiectele se deplasau de colo-colo. Ai fi zis că vor să mă strivească. N-aveţi decât să priviţi în jur…

Izbucni din nou în lacrimi.

Autorjtar, Cadeus o forţă să bea al doilea pahar de *aquavit*.

Camera de luat vederi, lustra, plafoniera… reflectă Hubert. Toate se legau, într-adevăr. Katia scăpase ca prin urechile acului…

— Vecina ta mi-a spus că astăzi ai primit o vizită, reluă el. Un bărbat în impermeabil kaki.

— Nu, n-a fost nimeni.

— Eşti sigură?…

Ea nu răspunse, continuând să plângă încetişor. Cadeus îl trase pe Hubert **într-**un colţ.

— Nu-ţi va spune nimic. E încă şocată…

— După dumneavoastră, când credeţi c-aş putea să-i pun câteva întrebări?

— Nu ştiu ce să zic. Probabil peste câteva zile. Dar ce vrei să ştii exact?

Hubert afişă un aer nepăsător.

— Oh, câteva amănunte. Sunt destul de curios din fire şi, atunci când mă lansez **într-**o afacere, îmi place să ştiu tot ce e legat de ea şi consecinţele ei…

Cadeus dădu din cap, înţelegător.

— Te voi ţine la curent. Acum mi se pare inutil să încerci: este incapabilă să vorbească. E posibil ca nici măcar să nu-şi amintească ce **s-**a-ntâmplat.

— În cazul acesta, voi păstra legătura cu dumneavoastră.

— Desigur… Domnule Lindon, ce vă frământă de fapt?

— Plafoniera, i-o trânti Hubert.

Se îndreptă spre ieşire, sub privirea hipnotizată a interlocutorului său.

Un minut mai târziu, Hubert apăsa pe butonul soneriei de la apartamentul Ursulei.

Fata deschise şi se sprijini de canatul uşii.

— Ştiam că ai să revii, spuse ea.

— Ai fler, scumpo. Dacă eşti de acord, aş gusta data viitoare din ceaiul tău.

— Atunci, data viitoare.

— Stai puţin, nu fi nerăbdătoare! Numai o întrebare: cum arăta tipul în impermeabil?

— Eşti de la poliţie?

— Nu, nici vorbă.

— Ei bine, curiozitatea este o meteahnă urâtă, dragă domnule. Şi, oricum, n-am băgat de seamă. Aveam de făcut o mulţime de cumpărături, şi Rocky e neliniştit când lipsesc prea mult…

Rocky era probabil micuţul caniş, sau poate prietenul ei. Hubert preferă să nu insiste asupra acestui lucru.

— Nu l-am văzut decât din spate, adăugă totuşi suedeza. Suna la apartamentul Katiei.

— Blond? Brunet? înalt? Scund?

Fata îşi trecu degetele prin părul mătăsos.

— Purta pălărie… Nu era prea înalt, încheie ea, parcă în silă. Nici foarte solid. Altceva n-am mai văzut…

Se auziră lătrăturile furioase ale canişului.

— Bine, scumpo, voi reveni. Salut!

Hubert se trezi cu uşa trântită în nas.

— Nici prea înalt, nici prea solid, monologă el. N-avea deloc sentimentul că progresează cu paşi de uriaş.

*

* * *

Stockholm, duminică 6 septembrie.

Ora 23.

Granada neagră făcu un ocol prin piaţa Blasieholmshamen, mergând încet.

În ciuda orei târzii, grupuri de turişti staţionau încă în faţa Palatului Regal, o construcţie falnică, îmbinând barocul roman cu clasicul francez; luminăţia subtilă îi scotea şi mai mult în evidenţă splendoarea.

Maşina opri lângă una din intrări, **într-**un con de umbră. Şoferul se întoarse spre pasagerul aflat pe bancheta din spate, arătând în direcţia *Gr a***nd-***Hotelului*. Hotelul luxos, impozant domina portul.

Un taxi opri în faţa intrării principale. Din el ţâşni un bărbat în smoching albastru închis.

— El este! spuse şoferul.

— Eşti sigur?

— Totul corespunde. Henderson, Elaine Hunter, Katia Canas… El l**-**a însoţit în seara asta pe profesorul căruia fata i**-**a cerut ajutorul.

Celălalt rămase tăcut câteva clipe.

Doar capătul aprins al ţigării îi trăda prezenţa.

— Dacă îl caută pe Sully, riscă să nu**-**l găsească prea repede, rânji el. Pe de altă parte, dacă ar fi descoperit micuţa comoară pe care o căutăm, n**-**ar mai fi aici… Cu toafe astea, acum trebuie să ne ocupăm de Katia. Fata asta a devenit periculoasă…

— De acord, zise şoferul. Dar ce facem cu negrul?

— Cu atât mai rău pentru el!

Se aşternu din nou tăcerea.

Pasagerul trase din ţigară, dând drumul unui nor gros de fum.

— La ce te gândeşti? îl întrebă, după un timp, pe interlocutorul său.

— Sunt împotriva eliminăriisistematice a martorilor. Nu toţi sunt incomozi. În plus, nici nu ştim cine are filmul lui Sully.

— Cu atât mai mult! îi vom lichida pe toţi, şi astfel vom fi siguri că filmul nu va mai putea servi nimănui, înţelegi?

— Înţeleg, mai ales că repeţi spusele marelui boss, cuvânt cu cuvânt.

— Eu sunt plătit pentru a duce acţiunea până la capăt, scrâşni fumătorul. Crezi că a reuşit să instaleze „sistemul” în camera 205?

— Nu încă. Italianca a mituit-o pe cameristă şi a intrat în camera amicului nostru cu o cheie potrivită. Nu trebuie deranjat… rânji el.

— Bine. Spune-le celorlalţi să-l supravegheze în continuare, hotărî pasagerul. Stinse ţigara în scrumieră, nemulţumit. După aceea, retragerea.

Şoferul deschise aparatul de emisie-recepţie.

*

* * *

Hubert traversă holul hotelului, îndreptându-se spre recepţie. Odată cu cheia, recepţionerul îi înmână trei mesaje.

Preocupat, H.B.B. se instală la bar şi comandă un *bombon on the rocks*. N-avea chef să urce în cameră. Toată povestea asta îi dădea bătaie de cap, împiedicându-l să-şi găsească somnul.

Desfăcu primul plic. *Părăseşte Stockholmul dacă ţii la pielea ta*. Nicio semnătură. Băgă în buzunar epistola anonimă, apoi sorbi o înghiţitură din băutura lui preferată.

Cel de-al doilea bilet, scris de Mill, codificat, îl înştiinţa despre moartea lui Henderson. În sfârşit, al treilea plic conţinea un pliant oferit de *Scanditours*, cu imagini dintr-o frumoasă călătorie cu *Regina Cristina*, un pachebot de lux care străbătea Baltica în lung şi-n lat. Portul Sundsvall fusese încercuit cu un creion roşu. Hotărât lucru, Tehekov se achita conştiincios de misiunea lui…

Hubert îşi termină băutura. Deşi se simţea obosit, se hotărî s-o întâmpine pe domnişoara Hunter. Avea destul de puţin timp pentru a ajunge la debarcader. Năvăli în ascensorul capitonat şi apăsă pe butonul pentru etajul doi.

Puţin după aceea, pătrundea în camera lui, prin a cărui fereastră largă putea admira în voie minunatele case

medievale din zona veche a oraşului.

Închise uşa şi încremeni: în lumina discretă a veiozei o văzu pe Sandra întinsă pe cuvertura de satin, tânăra femeie, în rochie de seară, părea că doarme buştean.

— Sandra!

Frumoasa italiancă deschise ochii, oftând uşor.

— Ah, *care*! Iată-te în sfârşit.

El făcu un efort să adopte un aer sever.

— Cum ai intrat?

— Nimic nu-i stă în cale unei femei îndrăgostite…

— Cred mai degrabă că-ţi place grozav să cochetezi. Fii înţeleaptă şi du-te în camera ta.

Ea se ridică **într-**un cot, privi**ndu-**l intrigată cum se apropie de telefon. Hubert ridică receptorul şi formă numărul recepţiei.

— Un dus-întors pentru Sundsvall, vă rog. Da, este presant. Aştept… Aeroportul din Bromma… Nu există altă cursă?… Mulţumesc!

Închise. telefonul şi se întoarse spre ea zâmbind trist.

— Sunt dezolat, îngeraşule. Abia am timp să mă Schimb.

Ea sări din pat şi îşi încălţă pantofii. Îşi scutură furioasă pletele brune.

— Hubert, am înţeles foarte bine. Încetează să mai joci această comedie. De fapt, nu mă vrei. Am dovada!

— Comoara mea, eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunosc**ut-**o. Regret mai mult jdecât îţi poţi imagina că suntem mereu în contratimp…

Ea îi aruncă în faţă, mânioasă:

— Mincinosule! Nimeni nu pleacă la ora asta în nu ştiu ce nenorocit orăşel de provincie fără un astfel de motiv. Te detest!

Bărbatul reţinu palma mică a femeii, împiedicâ**nd-**o să-l lovească. îi strânse pumnul cu blândeţe.

— Trebuie să mă crezi, iubito, mă atragi foarte mult. Îţi voi dovedi, dar ai răbdare…

Hubert nu putu rezista tentaţiei de a-i mângâia obrazul ud de lacrimi.

— Până la tine, credeam că pot seduce pe oricine, rosti ea pe un ton plin de amărăciune. Acum **s-**a sfârşit. În curând vor începe filmările. Ne vom vedea mult mai puţin. Poate chiar deloc…

— Sandra, scumpo…

Îţi mai dau o singură şansă să**-**mi dovedeşti sentimentele tale. Va fi pentru ultima oară!

Se ridică pe vârfurile pantofilor. îl sărută posesiv pe gură, apoi ieşi, cu fruntea sus, adânc rănită în orgoliul ei.

H.B.B. oftă.

— Jerry, blestematul ăla* bătrân… Nu e chiar atât de ignorant în materie de psihologie feminină pe cât am crezut, mormăi el.

Sundsvall, luni *7* septembrie.

Zorii zilei.

Vântul bătea dinspre nord, împrăştiind norii. Sub primele raze ale soarelui, vechiul port Sundsvall începea să se anime.

— Deci eşti de acord? întrebă Thomas.

Daniel Murphy îşi ridică gulerul canadienei. Frigul pătrunzător îi pişcă faţau îşi plimbă privirea peste apa cenuşie a golfului. În sfârşit se întoarse spre producător, cu un aer distrat.

— Da, dacă domnişoara Rossi…

— *Gros plan* cu ea, ne**-**am înţeles, oftă Thomas, în timp ce secretara de platou deschidea magnetofonul. Dumneata vei rosti primele trei replici din *off*.

— O cafea bună şi ceva tare ne vor încălzi, propuse asistentul. Doar dacă nu**-**ţi place alcoolul…

— E prea devreme pentru mine, refuză Murphy.

Îşi urmă totuşi colegii la *Igloo*, o cafenea destul de mare, ale cărei ferestre, cu geamuri aburite, dădeau spre debarcader.

Puţin mai devreme, Dan se interesase de sosirea navelor şi aflase că *Regina Cristina* va avea întârziere o oră. Se întrebă cum să procedeze pentru a se debarasa de cei trei când va sosi momentul… Da, ar putea foarte bine să facă un tur când pachebotul va acosta, **s-**o Caute pe

Elaine printre pasageri. Cine-l va împiedica să-i vorbească? Actorul râse în sinea lui, amintindu-şi figura năucită a lui Thomas când îi pretinsese ca scena „reîntâlnirii” să fie filmată la Sundsvall. Fireşte, tânărul producător încercase să se opună, aducându-i numeroase argumente perfect valabile, dar sfârşise prin a ceda.

După ce o va vedea pe Elaine, Murphy va pretexta că şi-a schimbat din nou părerea.

— Îţi place dulceaţa de *multor*? îl întrebă secretară. Este o varietate de zmeură care se găseşte doar în regiunile polare.

Dan clătină din cap.

— Mai degrabă simt nevoia unei cafele duble, mormăi.

O urmări îndreptându-se spre bar. În mod vădit, fata era copleşită de aureola lui de vedetă. Pur şi simplu îl sorbea din priviri. Era o blondă vopsită, durdulie şi cam fadă. Încerca să pară inteligentă făcând tot felul de remarci despre filmul lui Thomas. Dan o plasase în categoria „păpuşilor fără minte” în care el nu avea încredere deloc.

Sorbi din cafeaua dublă, în timp ce Thomas discuta cu asistentul său scena „reîntâlnirii”, secvenţă cu secvenţă.

În ciuda orei matinale, cafeneaua era aproape plină.

Atmosfera, zarva uşoară a glasurilor îl făceau să se simtă totuşi bine.

Deodată se încordă văzându-l pe bărbatul cu obrajii înroşiţi de frig, care tocmai intrase.

Era ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă în acest loc îndepărtat.

— Visez, murmură el. Roger Moore revine!

— Îţi place? se f îndosi secretara.

— Nu mă lua în seamă, vorbesc singur…

Hubert se instală aproape de fereastră şi comandă un mic dejun complet. Purta un mantou de caşmir bleumarin, asortat cu fularul din lână ecru.

Actorul se încruntă. Tipul îi displăcuse de la început.

Şi, după cum constatase, nu nejustificat. Se ridică, apropii**ndu-**se de bar cu un aer nonşalant.

— Aş vrea să dau un telefon, spuse el.

Chelnerul, amabil, îi arătă o scară de lemn ce urca în spirală.

— La primul etaj, domnule.

Murphy nu mai ceru alte lămuriri.

Ajuns în cabină, făcu un calcul al decalajului de fus orar, care**-**l descurajă. La ora asta, persoana din Statele Unite, probabil, dormea profund. N**-**ar fi mai bine să telefoneze după întrevederea cu Elaine?

Nu mai avu timp să ia o decizie. În spatele său, uşa cabinei se deschise. Simţi în ceafă o durere ascuţită şi alunecă uşor pe podea.

H.B.B. luă din somonul fript, stropit cu un sos gros de smântână.

Îl zărise pe Murphy de cum intrase la *Igloo*, dar nu arătase în niciun fel. Actorul părea că se plictiseşte de moarte în compania celor doi tineri pletoşi şi a unei blonde grase. Dispăruse apoi foarte repede, urcând la primul etaj.

trecuse un sfert de oră şi Murphy nu coborâse încă. Hubert auzi în spatele său vocea neliniştită a secretarei, atrăgâ**ndu-**le atenţia celor doi însoţitori. Unul dintre ei răspunse, pe un ton nu prea respectuos, că era sătul pân**ă-**n gât de capriciile actorului.

— Probabil ne pregăteşte o nouă modificare a scenariului, rânji celălalt. Nu trebuia cu niciun preţ să accepţi ca scena finală să fie filmată în acest colţ pierdut. Ar fi fost mult mai spectaculos în faţa pavilionului chinezesc de la Drottningholm!

— I**-**a fost teamă, probabil că splendorile parcului vor pune în umbră frumuseţea micuţei sale prietene, bombăni producătorul. Copii, de fapt noi nu facem un film cu Dan Murphy, cum se spune! Suntem pe punctul de a realiza un film care **s-**o lanseze pe această starletă italiană, după care şi**-**a pierdut capul.

Ridicâ**ndu-**se, secretara îi anunţă că se duce să vadă ce **s-**a întâmplat cu Murphy.

În acest moment, *Regina Cristina*, despicând valurile golfului, se îndrepta spre debarcader.

Hubert achită nota şi se ridică, pu**nându-**şi mănuşile.

Se pregătea să iasă, când blonda coborî val**-**vârtej pe scară, cu faţa descompusă, strigând că lui Dan i **s-**a făcut rău. Imediat, cei doi pletoşi săriră de la locul lor.

— Un doctor, repede! strigă cu glas piţigăiat tânăra femeie. Şi**-**a pierdut cunoştinţa!

Hubert traversă şoseaua, cu mersul său de felină, sub lumina palidă a soarelui. Ceva nu era în regulă, dar ce? Memoria îi juca feste. Oare ce spusese Sandra la cocteiul din ajun? Acum nu avea timp să se gândească la asta, dar îşi propuse **s-**o întrebe îndată ce**-**o va revedea.

*

* * *

Hubert constată cu surprindere că Elaine Hunter nu se află printre cei treizeci de pasageri care debarcaseră la Sundsvall.

Privi încă o dată pasarela pustie.

Poate că frumoasa roşca tă preferase să se trezească mai târziu decât să**-**i urmeze pe ceilalţi călători.

H.B.B. inspiră adânc aerul sărat, apoi urcă pe vapor. Un ofiţer îl întâmpină surâzând.

— Bun venit la bord, domnule. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunt un prieten al domnişoarei Hunter, rosti Hubert foarte degajat. Cum n**-**am văz**ut-**o printre cei sosiţi, mi**-**am permis să urc **s-**o caut.

Surâsul interlocutorului său dispăru, făcând loc unei expresii contrariate.

— Vă rog să mă urmaţi, spuse el.

Un minut mai târziu, pătrundeau **într-**un salon lambrisat în acaju, în mijlocul căruia un bărbat tânăr, cu privirea rătăcită, îşi făcea reproşuri că nu ştiuse să păstreze unica iubire din viaţa lui. Această scenă neobişnuită se petrecea sub privirile impasibile a doi marinari musculoşi.

— Karl Roslin, spuse ofiţerul cu glas scăzut. A însoţit**-**o pe domnişoara Hunter în această croazieră.

— Şi ce **s-**a întâmplat?

— Probabil **s-**au certat, fiindcă el **s-**a trezit deodată singur. Domnişoara Hunter a părăsit nava.

— În mijlocul mării?!

Ofiţerul îşi drese glasul, cu un aer încurcat.

— Chiar acum, căpitanul **s-**a dus să anunţe poliţia, murmură el. **S-**ar putea ca acest tânăr să fie de fapt autorul unei crime… Cel puţin asta este părerea detectivului de serviciu.

— Adică a ucis**-**o pe domnişoara Hunter în timpul unei discuţii şi i**-**a aruncat corpul în mare?

Celălalt ridică din sprâncene.

— Aveţi o altă ipoteză?

Hubert îşi duse mâna la frunte, cuprins dintr-odată de oboseală.

— Nu, într-adevăr, admise aproape fără voia lui.

— Mă duc să**-**l caut pe căpitan.

Ofiţerul părăsi salonul, lăsâ**ndu-**l pe prezumtivul asasin în compania marinarilor. Tânărul îşi îndreptă privirea pierdută spre noul venit.

— N**-**am făc**ut-**o eu! strigă el. Este adevărat că m**-**am certat cu Elaine. Eram foarte enervat, probabil am şi amenin**ţat-**o… Dar după aceea m**-**am dus la bar să beau ceva, şi când am revenit în cabina nu mai era acolo!

— După părerea dumitale, ce crezi că **s-**a întâmplat?

Karl Roslin îşi luă capul în mâini.

— Nu ştiu nimic. Am scotocit nava peste tot… Nu mai era! (Avea un aer halucinat.) A dispărut. Dar jur că n**-**am ucis**-**o!

Hubert îl privi cu compasiune.

— Va trebui **s-**o dovedeşti. De când o cunoşteai pe Elaine?

Karl îşi şterse ochii.

— De două zile, explică, cu voce tremurătoare. Ştiu că e puţin, dar poţi iubi pe cineva cu pasiune chiar din primele momente…

— Desigur, rosti Hubert, admirând această superbă naivitate. În fond, dumneata ai trăit doar în patruzeci şi

opt de ore o legătură care, de obicei, se consolidează în mulţi ani…

— Da, chiar aşa! aprobă Karl, izbucnind din nou în lacrimi. Cu El aine am cunoscut totul. Dragostea, tandreţea, complicitatea, gelozia…

— Şi mistificarea!

— Poftim? De ce… Hei, întoarceţi-vă!

H.B.B. abia avu timp să-şi pună ochelarii negri, înainte de a ieşi din salon. Poliţia nu întârziase să apară. N-ar fi fost indicat să fie amestecat în această poveste urâtă.

Traversă puntea goală. Coborî pasarela şi se îndepărtă cu pas liniştit. Nu i-ar fi plăcut să fie în pielea acelui nătărău.

Farsta (suburbie a Stockholmului), luni 7 septembrie.

Ora 10 şi 30 de minute.

Profesorul Cadeus turnă cafeaua în două ceşti, îi întinse una Katiei.

După o noapte de somn bun, tânăra femeie îşi recăpătase oarecum tonusul. În timp ce dormea, Cadeus aranjase apartamentul. Doar plafoniera spartă mai amintea de evenimentele neobişnuite din ajun.

Katia muşcă fără poftă din**tr-**un sandviş cu unt, apoi bău o înghiţitură din cafeaua aromată.

— Îţi mulţumesc că ai venit, murmură ea.

Un surâs larg lumină obrazul negru al lui Cadeus.

— N-ai de ce. Te-aş putea ajuta şi mai mult dacă mi-ai povesti, cu calm, cum a început" totul.

— Oh, Luther, mi-e atât de frică…

— Iată o intrare bună în subiect. De cine ţi-e frică, cine te-a speriat în halul ăsta, Katia?

Ea îşi roti privirea prin cameră. Ai fi zis că aşteaptă să vadă ivi**ndu-**se, în orice clipă, pe cineva sau ceva terifiant. Cadeus o încurajă din ochi să vorbească. Nimeni n-ar fi putut să-i asculte confidenţele, era sigur de asta. În timp ce făcea ordine, descoperise un microfon ascuns **într-** un vas de plastic, pe care îl distrusese imediat.

— Am senzaţia că mă lupt cu o armată de fantome,

gemu ea. De altfel, Robert împărtăşea părerea mea…

— La ce te gândeşti exact?

Ea îşi frământă mâinile, ezitând.

— Robert este mort, izbucni dintr-odată, pe un ton sumbru.

— Vrei să spui poate că n-ai veşti de la el de joia trecută, o corectă el.

Ea scutură din cap.

— Nu. Este mort, l-am văzut!

— Când? Şi unde?

— Mi-a spus să-l aştept **într-**o cafenea, lângă Federaţie. Trebuia să urce în camera obscură, să ia nişte documente. Asta putea să-i ia cel mult trei sferturi de oră… L-am aşteptat mult timp, apoi m-am dus după el să văd de ce întârzie. Uşa laboratorului era deschisă, şi el era acolo, cu capul însângerat, pe jumătate căzut în cuva cu substanţa fixatoare…

— N-ai anunţat poliţia?

— Am vrut **s-**o fac. Am alergat după cei doi gardieni, la sala de control. Probabil ne-am încrucişat, fiindcă nu i-am găsit… Când m-am întors, în laborator nu mai era nimeni, trupul lui Robert dispăruse…

Urmă un moment de tăcere. Cadeus profită, încercând să-şi adune gândurile.

— Luther, nu-i aşa că tu crezi în telekinezie? reluă Katia brusc.

— Cred, într-adevăr, că un obiect poate fi deplasat sau o linguriţă poate fi răsucită prin simpla voinţă a celui care o practică. Trebuie să ai însă o mare putere de concentrare şi un dar înnăscut. Dar de ce mă întrebi?

— De-asta… şopti ea, cuprinzând **într-**un gest întreaga încăpere. Lucrurile zburau în toate părţile… Unele păreau chiaj că mă urmăresc…

Cadeus ridică mâna.

— Dă-mi voie să te întrerup, micuţa mea. Nimeni nu poate face aşa ceva. Asta nu mai este telekinezie, este o farsă. Cineva încearcă să te scoată nebună, asta-i sigur.

— Dar de ce?

— Fără îndoială, spre a te împiedica să relatezi poliţiei ce-ai văzut în camera obscură.

Katia rămase câteva clipe pe gânduri.

— Da, cred că ai dreptate, rosti ea.

— N-are a face. Poliţia va trebui să cerceteze ce se ascunde în spatele acestei crime. Poate că prietenul tău descoperise un secret important, cine ştie? Katia, este de datoria ta…

— Nu! Nu vreau! Refuz să fiu amestecată în această poveste murdară. Oricum, nimeni şi nimic nu-l mai poate învia pe Robert. Cecă ce doresc este să mă întorc în Statele Unite. Doar acolo mă voi simţi în siguranţă.

— Când vrei să pleci?

— Cât mai repede posibil. Nimic nu mă mai reţine aici.

— Dar munca ta…

— Am trimis deja scrisoarea cu demisia mea. Te implor, Luther, du-mă înapoi în ţară…

Începu să plângă din nou, gemând uşor. Cadeus îşi frecă bărbia.

Onestitatea lui înnăscută îi dicta o cu totul altă atitudine. Totuşi dacă reuşea s-o liniştească, era posibil ca ea să consimtă să depună mărturie.

— De acord, hotărî el, voi rezerva două locuri la zborul următor pentru New York. Dar promite-mi că vei aşterne pe hârtie faptele ale căror martoră ai fost.

Katia nu mai apucă să răspundă. Se auzi un zgomot surd. un soi de zbârnâit care, încet, încet, se amplifică.

Cu un urlet de spaimă, ea se aruncă, literalmente, în braţele profesorului. Înspăimântat, acesta simţi încăperea vibrând, ca sub efectul unui cutremur de pământ.

Un tablou se desprinse de perete. Uşa congelatorului se deschise cu brutalitate şi tot conţinutul se vărsă pe jos. Masa se răsturnă, apoi, ca un formidabil vârtej, traversă încăperea devastând totul în cale.

Cadeus se trase înapoi, fără să-i dea drumul Katiei, care tremura toată. Se sprijini uşor de dulap Dintr-odată, uşa se deschise, ca şi cum o mină nevăzută ar fi tras de

miner. Profesorul nu mai avu timp să se ferească: uşa îl izbi în faţă, împodobi**ndu-**i obrazul cu o tăietură care începu să sângereze.

Fenomenul încetă tot atât de brusc cum începuse. Cadeus o aşeză pe Katia pe canapeaua aflată acum în mijlocul camerei. Îşi apăsă batista pe rană şi se repezi spre telefon. Nu avea ton, ceea ce nu**-**l miră peste măsură.

— Vino, îi spuse tinerei femei, ajutâ**nd-**o să îmbrace un mantou peste capot. Trebuie să plecăm repede de aici.

O văzură pe Ursula în pragul uşii, cu micuţul caniş în braţe.

— Telefonul meu **s-**a stricat, spuse ea. Aş putea «da un telefon de la tine, Katia?

— Mi**-**e teamă că nu, aruncă peste umăr Cadeus, grăbi**ndu-**se spre scară.

— Nu luaţi ascensorul? întrebă vecina, intrigată.

— Puţină mişcare n**-**o să ne strice, răspunse negrul.

N**-**apucară să coboare decât un etaj, şi lumina ele pe scară se stinse brusc. Cadeus aprinse bricheta.

— Curaj, draga mea. Nimic nu ţi se poate întâmpla cât timp sunt aici.

— Ştiu, rosti ea precipitat.

*

* * *

Stockholm, luni *7* septembrie.

Ora 11 şi 30 de minute.

Luis Mémo îi privi cu răceală pe cei doi inspectori de la poliţia judiciară suedeză: Sten Angstrom şi Julie Engelbrekt.

Acceptase să**-**i primească, dar, în mod vădit, vizita lor îl iritase.

— Ei bine, oftă el exasperat, ce aşteptaţi de la mine? Nu ştiu nimic despre viaţa particulară a funcţionarilor mei.

Julie, o blondă cu linii sculpturale, îşi încrucişă picioarele lungi, a căror supleţe era subliniată de ciorapii negri de mătase.

— Nu ştiu dacă faceţi bino, domnule preşedinte, zise ea pe un ton politicos. Ihipă informaţiile noastre, eraţi

foarte apropiat de domnişoara Hunter.

Mémo luă un aer mâhnit.

— De tatăl ei, rectifică el. Senatorul îmi este efectiv prieten. Cât despre această dramă oribilă, am aflat abia acum o oră, de la televizor.

— Acuzatul neagă c-ar fi comis vreo crimă, interveni Sten, un viking uriaş, zâmbind amabil.

— Nu-l cunosc pe acest tânăr. Nici măcar n-am ştiut că Elainc… domnişoara Hunter a plecat **într-**o croazieră.

— Domnule Memo, reluă Julie Engelbrekt după o pauză intenţionată, se pare că un blestem **s-**a abătut asupra subordonaţilor dumneavoastră, nu găsiţi?

Interlocutorul ei îi aruncă o privire mânioasă.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi!

— Robert Sully, Harald Henderson şi soţia lui, Elaine Hunter, poate Katia Canas… Lucrau toţi la Federaţie, nu-i aşa?

— Şi ce-i cu asta? Robert Sully a plecat fără să lase vreo adresă, dar nimic nu dovedeşte că i **s-**a întâmplat o nenorocire. Domnişoara Canas şi-a înaintat demisia superiorului ei, domul Charles Korty. Familia Henderson a avut un accident în condiţii încă neelucidate. Cât despre Elaine Hunter cred că a fost victima propriei frumuseţi. Nu există nicio legătură între aceste, să le spunem, „incidente”. Că unii au fost nenorocoşi, sunt de acord…

Se ridică brusc, obligâ**ndu-**şi musafirii să-l imite.

— Sunt dezolat că nu v-am putut fi de folos. Secretara mea vă stă oricând la dispoziţie.

Apăsă butonul interfonului. O clipă mai târziu, în încăpere intră o fată foarte frumoasă, cu ochii verzi şi părul scurt, platinat.

— Bernice, te rog să-i conduci. La **-** revedere, doamnă, domnule…

Julie îi zâmbi tinerei funcţionare.

— Înainte de a pleca, am vrea să aruncăm o privire prin birourile acestor domni Henderson şi Sully, *o* informă cu un glas suav.

*

* * *

În picioare, în faţa ferestrei de la biroul său, Charles Korty, contempla cu un aer sumbru podul *Klara Ştrand*.

După un timp se întoarse spre Guy Forsyth, nepotul şi asistentul său. Acesta, instalat confortabil **într-**un fotoliu din piele neagră, fuma o ţigară mentolată.

a **–** îi vreau pielea! rosti Korty. Am jurat asta când eram de vârsta ta, şi o voi avea.

Guy ridică din umeri.

— Aceeaşi veche poveste! Mama are dreptate, unchiule. Eşti încăpăţânat ca o cămilă.

— Sora mea era prea tânără pe**-**atunci, n**-**are cum să**-**şi amintească. Tatăl nostru a fost una dintre victimele maccarthismului. Dar eu, eu ştiu foarte bine cine este autorul denunţului.

— Probabil ai dreptate, admise Guy, dar la ce**-**ţi serveşte să răscoleşti trecutul? în 1950, Luis Memo trebuie să fi avut în jur de 18 ani. **S-**ar fi putut lăsa **–** antrenat, fără voia lui…

— Nu ştii ce vorbeşti!

— Mai degrabă, cred că îi porţi pică fiindcă a susţinut candidatura lui Hunter în Senat, pe vremea când era guvernatorul Louisianei.

— Nimic mai fals. Acest individ este răspunzător pentru toate eşecurile mele! Ai uitat că propria mea soţie…

Se întrerupse, prea tulburat pentru a mai continua.

Guy Forsyth îşi stinse ţigara **într-**o scrumieră de argint. După ce unchiul său suferise acel *fiasco* politic, îl părăsise şi nevasta. Desigur, Charles, umilit, considerase plecarea soţiei sale încă un motiv de a**-**l urî pe Memo. Mai târziu, ura lui atinsese apogeul când postul de preşedinte al F.H.R.-ului fusese ocupat de duşmanul său. Şi, dacă se mulţumise cu vicepreşedinţia, o făcuse cu speranţa că **într-**o bună zi îi va plăti cu aceeaşi monedă. Această zi nu era prea departe, o ştia.

Îşi privi nepotul, surâzând.

— Fă în aşa fel ca poliţiştii să se intereseze de viaţa particulară a acestui escroc. Sunt convins că vor găsi ceva

de care să se agaţe.

— Unchiule Charles, poate că Memo are un caracter urât, dar este un om respectat în Suedia, ca de altfel peste tot.

Privirea lui Korty se înăspri.

— Fă ce-ţi spun, imbecilule!

Îl urmări cu privirea pe Guy, cu maxilarul contractat, până ce acesta ieşi. Apoi, furios, apăsă butonul interfonului. Auzind vocea secretarei sale particulare, o întrebă:

— I-au fost trimişi trandafirii domnişoarei Rossi?

*

* * *

Hubert Bonisseur de la Bath introduse cheia în broasca uşii de la camera 205. Aceasta cedă aproape imediat. Percepu totuşi o foarte uşoară diferenţă în modul în care cheia jucă în broască, altfel decât de obicei. Ar fi putut jura că în timpul absenţei sale camera îi fusese *vizitată*. Cu toate acestea, intră în hol ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

La prima vedere nimic nu fusese mişcat din loc. Din obişnuinţă, deşurubă receptorul telefonului în căutarea vreunui „spion" electronic. Zâmbi, descoperind minuscula „pastilă" pe care cineva o pusese acolo. Aşadar, un misterios „ascultător" îi supraveghea telefonul! Asta începând de azi, pentru că în ajun investigaţiile sale nu-i dezvăluiseră nimic suspect... Avea deci de-a face cu adversari în carne şi oase care, cu siguranţă, nu vor întârzia să apară. Cu atât mai bine: dispariţia în dimineaţa asta a Elainei Hunter îi întreţinea dezagreabila senzaţie că a devenit un *don Ouijote* al timpurilor moderne, care se luptă cu morile de vânt.

*Walth*erul era la locul său, pe fundul dublu al valizei. Era totuşi greu de crezut că „musafirii" nu dăduseră de el...

Sub pat, descoperi un fir de oţel foarte subţire, care mergea de-a lungul plintei, pierzându-se într-o fisură din parchetul de stejar.

După ce-l examină, îl puse din nou în ascunzătoarea lui, continuând să scotocească metodic. Camera era împănată de senzori miniaturizaţi, nu mai mari decât un ac, constituind un dispozitiv de detecţie ultrasofisticat. O reţea din cele pe care şefii cei mari de la C.I.A. le considerau drept „arme inteligente”. Cine se ascundea oare în spatele acestor lucruri?

Soneria stridentă a telefonului îl trezi din reflecţiile sale.

Ridică fără nicio ezitare. Dacă la celălalt capăt al firului se aflau Tehckov sau Mill nu era deloc greu să-i facă să înţeleagă că erau supravegheaţi.

— Domnul Lindon?

Era funcţionara de la recepţie.

— Chiar el.

— Sunteţi aşteptat pe terasă, masa numărul 8.

Hubert mulţumi şi închise.

Îmbrăcă repede un costum lejer, de zi. Neaşteptatul vizitator nu putea fi decât un inspector de la poliţia judiciară suedeză.

Nu se înşelase.

*

* * *

Julie Engelbrekt sorbi cu voluptate, prin pai, din cocteilul de lapte cu aromă de fragi. Părul minunat, auriu, îl purta strâns **într-**un coc pe ceafă. Rochia neagră, din lină, îi punea în valoare liniile corpului. O pereche de ochelari fumurii îi ascundea ochii, adăugând un *ce* misterios, plin de farmec, obrazului frumos, cu pometi proeminenţi.

Zări**ndu-**l pe Hubert îndreptâ**ndu-**se spre ea, îşi încrucişă picioarele lungi, suple, gest maşinal pe care-l făcea de fiecare dată când voia să dea gata un bărbat.

— Bună ziua, domnule Lindon. Inspector Engelbrekt.

Surâse irezistibil, învălui**ndu-**l cu privirea.

— Încântat, inspectore.

Hubert îi făcu semn chelneriţei.

— *Un* bombon on the rocks, *te rog*.

Aşteptară să-i fie adusă băutura.

Julie inspiră adânc înainte de a începe:

— Domnule Lindon, îmi cer scuze că v. - am deranjat, dar…

— Femeile frumoase nu mă deranjează niciodată, inspectore. %

…Vă rog să consideraţi prezenţa mea aici o simplă problemă de rutină. Probabil sunteţi la curent cu tragicul accident 1 familiei Henderson…

Hubert făcu pe miratul.

— Dumnezeule, exclamă el. Sunt răniţi? Morţi?

Interlocutoarea sa înclină uşor din cap.

— Da, domnule, din nenorocire.

— Un accident rutier?

— Aşa ceva… îi cunoşteaţi bine, domnule Lindon?

Hubert bău din *bombon*, înainte de a răspunde. Decise să joace pe cartea sincerităţii. În mod sigur micuţa Irina Krop le vorbise despre el, iar numele lui figura în agenda lui Harald Henderson. În afară de asta, blonda apetisantă din faţa lui, care-şi degusta băutura untoasă, trandafirie, n-avea de loc aerul unei idioate.

— Nu, am vorbit doar la telefon. Trebuia să ne întâlnim duminica trecută la el acasă, să punem la punct amănuntele unei donaţii pentru Etiopia…

Îi spuse toată istoria, având grijă să corespundă cu mărturia micuţei Krop.

Tânăra femeie îl ascultă, nemişcată.

Îi relată apoi despre recepţia de la F.H.R. şi convorbirea telefonică întreruptă, având impresia că nu-i spune nimic nou interlocutoarei sale.

Aceasta îşi termină, liniştită, *milk-shake*-ul de fragi.

— Unde aţi fost în dimineaţa asta, foarte devreme, domnule Lindon?

Hubert se întristă.

— La Sundsvall, răspunse cu absolută sinceritate. Am plecat **s-**o caut pe domnişoara Elaine Hunter, o prietenă, şi am nimerit în plină dramă… Aveţi noutăţi?

Ea îi ignoră întrebarea.

— De ce aţi plecat înainte de sosirea poliţiştilor?

— Pe legea mea, nu prea ştiu… Am venit aici pentru afaceri. Aveam o întâlnire urgentă la Stockholm şi nu voiam să lipsesc. Pe de altă parte, vă mărturisesc, n-am niciun chef ca numele meu să fie amestecat în genul ăsta de incidente…

Suedeza zâmbi.

— Întâlnirea dumneavoastră urgentă trebuia să aibă loc în această sală?

El se întoarse spre masa vecină, pe care blonda i-o arătă din ochi. Sandra, în compania secretarei de platou, îl săgetă cu o privire ucigătoare.

— Aveţi un fler extraordinar, inspectore.

Interlocutoarea lui se ridică şi îşi puse mantoul.

— Vă mulţumesc, domnule Lindon. Rămâneţi mult timp la Stockholm?

— Fină voi afla cine-l înlocuieşte pe nefericitul Henderson.

O conduse galant spre ieşire, urmăriţi de ochii italiencei, care continuau să arunce fulgere.

— Şi domnişoara Canas? îl întrebă pe neaşteptate Julie, pe un ton neutru.

— Cine e?!…

— Aţi fost aseară la ea. Locuieşte la Farsta.

— A, vă referiţi la Katia? Este prietena unui amic, profesorul Cadeus. Într-adevăr, i-am făcut o vizită… Inspectore, care este prenumele dumneavoastră?

— Julie.

— Foarte frumos, se extazie el. Aţi accepta să luaţi masa cu mine? Nu sunt decât un sărman om de afaceri american care se simte foarte singur…

— Niciodată n-aş face-o în timpul serviciului, răspunse ea cu simpatie. Şi, oricum, cred c-ar fi bine să vă întoarceţi la întâlnirea dumneavoastră, dacă ţineţi la viaţă…

Întorcându-se pe călcâie, se îndepărtă cu paşi mici, dar hotărâţi.

Sten o aştepta la locul convenit, în maşină.

— Cum a fost? o întrebă el.

Julie îşi scoase ochelarii negri, visătoare.

— Frumos bărbat, spuse ea cu naivitate.

Senatorul Fitzerald Hunter întruchipa perfect omul politic din Lumea Nouă.

Sub cincizeci de ani, de o eleganţă discretă, surâs atrăgător, ochi cenuşii, de o duritate extraordinară, suplu şi musculos, ducea o existenţă de soţ devotat şi tată exemplar. Dacă fiul său Scott părea a-i fi un demn urmaş – studii la Harvard, căsătorit cu o persoană fermecătoare, tatăl unui băieţel şi al unei fetiţe, adorabili – mezina, Elaine, îl decepţionase din mai multe motive. De-o frumuseţe fără cusur, ea fusese mai întâi top-model, apoi, în urma unei decepţii sentimentale, se lăsase la voia întâmplării, de-o manieră inadmisibilă pentru fiica unui om energic ca el. Într-adevăr, Hunter considera că o singură categorie de fiinţe umane merită să trăiască sub soare: muncitorii.

Restul, artişti sau pseudoartişti, creatori decadenţi, dezabuzaţi, şi alte deşeuri ale unei societăţi prea îngăduitoare meritau doar un cuptor **într-**un crematoriu oarecare, şi nimic altceva. Neşansa făcuse ca Elaine, propria lui fiică, să facă parte din această categorie jalnică.

După o cură de dezintoxicare, această tânără „imbecilă” intrase **într-**o sectă, fiind amestecată apoi **într-**o afacere murdară despre care, din păcate, se vorbise în mass-media.

Senatorul nu i-o iertase niciodată. În urma acestui scandal, din cauza ei, pierduse puncte în toate sondajele, în avantajul adversarului său democrat. Din fericire, reuşise până la urmă să îndrepte lucrurile. Mai târziu, Elaine dăduse semne că regretă sincer şi o expediase la Stockholm, unde prietenul său Luis Mémo o angajase ca documentaristă în instituţia pe care o conducea. Familia Hunter respirase uşurată timp de un an.

Fitzerald şi soţia sa, Laetiţia, îşi petreceau vacanţa în sudul Franţei când presa locală anunţase drama petrecută la bordul navei *Regina Cristina*.

În timp ce Laetiţia, în lacrimi, lua drumul Statelor Unite, soţul său, furios, se urcă în primul avion spre Stockholm, sperând ca această nouă „tâmpenie” să-i fi venit definitiv de hac fiicei sale. În sufletul său nu avea nicio îndoială: mica pacoste, cedând temperamentului său impulsiv, comisese încă una din acele nerozii care aduceau prejudicii numelui şi reputaţiei familiei sale.

Atotputernicul senator de Louisiana avea suficiente relaţii pentru a obţine o întâlnire cu asasinul prezumtiv. Aşa că acesta fu adus de la închisoare, unde aştepta să fie judecat, la ambasada Statelor Unite.

Stockholm, marţi 8 septembrie.

Ora 13.

Postat în faţa nefericitului aflat în stare de arest preventiv, Hunter îl fixă cu o privire glacială.

— Te ascult!

Karl Roslin dădu drumul unei tirade destinată a ilustra amorul său pentru Elaine, dar bărbatul irascibil din faţa lui îl întrerupse aproape imediat.

— Fapte, tinere! Stările dumitale de spirit nu interesează pe nimeni. Trebuie să fie cineva prost, să-şi piardă capul după o persoană atât de capricioasă ca fiica mea…

— Este cea mai adorabilă dintre fiinţe! se încăpăţână Roslin.

— Deşi te-a abandonat, replică politicianul.

Senatorul ascultă apoi relatarea interlocutorului său despre evenimentele care precedaseră ciudata dispariţie a Elainei, fără să-l întrerupă. La sfârşitul convorbirii, Fitzerald avea o idee exactă despre ceea ce se întâmplase.

După ce îl încredinţa pe arestat poliţiştilor, se îndreptă **într-**o maşină a ambasadei spre Federaţia Internaţională pentru Drepturile Omului. Ceru tinerei şi frumoasei secretare să-l anunţe imediat la Luis Memo.

Acesta discuta cu un membru al Fundaţiei Nobel despre posibilitatea atribuirii premiului pentru literatură lui Youri Ivanoff. Preşedintele F.H.R. îi susţinea cu fervoare candidatura. Dacă, odată cu medalia Federaţiei, rusul

primea şi premiul, aceasta ar fi trecut în cercurile înalte drept o victorie personală a lui Mémo.

De aceea îl concedie oarecum agasat pe eminentul său vizitator, pentru a-l primi pe cel care, în tinereţea lui, îl poreclise „Buldozerul”.

Fitzerald Hunter irumpse în încăperea somptuoasă, împodobită cu un bronz de Maillol şi cu o colecţie de tablouri din noua pictură germană. Aplecându-se peste biroul plin cu desene al prietenului său, intră direct în subiect, fără nicio introducere:

— Ascultă-mă bine, Mémo, Ţi-am încredinţat-o pe fiică-mea, deci te consider responsabil de pozna ei.

— Dar Fitzy, nu ştiam…

— Nu este problema mea! Refuz să-mi văd din nou numele apărând în presa de senzaţie.

— O astfel de tragedie…

— Ajunge! urlă senatorul nebun de furie, lovind cu pumnul în lemnul preţios. L-am văzut pe acel idiot, care, în treacăt fie zis, pretinde că e nevinovat…

— Va primi pedeapsa pe care o merită, conform legilor acestei ţări. Voi veghea personal…

— Îţi baţi joc de mine? îl opri Hunter, furibund. Nu ştiu dacă Roslin a ucis pe cineva Sau este victima unei mistificări şi, de altfel, puţin îmi pasă. Dar dispăruta nu este fiică-mea!

Tenul mat al lui Mémo se înverzi.

— Nu este posibil.

— Este sigur! Roslin mi-a descris o tânără ca şi el, cam neroadă, care nu semăna deloc cu Elaine.

Descurcă-te şi găseşte-o, Luis! Şi fă-o repede, dacă ţii la funcţia ta de preşedinte. E limpede?

Mémo se ridică încet. Părea stupefiat.

— Fitzy, mă încolţeşti, chiar dacă…

— Cred că Elaine a vrut să facă unul din bancurile ei stupide, schimbându-şi identitatea cu o prietenă. Posibil să fie vorba de una din funcţionarele tale. Dă-ţi măsura, Luis! Dacă nu, îţi jur pe capul soţiei mele, scandalul nu te va ocoli. Locuiesc la hotel *Diplomat*, în cazul în care ai să-

mi spui ceva. Şi tine bine minte, n-am intenţia să lâncezesc în acest oraş!

Acestea fiind zise, Fitzerald Hunter făcu stânga împrejur şi, călcând apăsat pe covorul moale de *Buhara*, ieşi trântind uşa.

Mémo rămase un moment nemişcat, cu ochii fixaţi pe uşa închisă. Prietenii săi cu greu ar fi putut recunoaşte, în acest om prăbuşit, pe aristocratul arogant care-şi rezolva afacerile cu atâta rapiditate. Apăsă butonul interfonului.

— Bernice? Trimite-mi-l repede pe Guezzo, şopti el.

*

* * *

Stockholm, marţi 8 septembrie.

Ora 20.

Când îl văzu pe Hubert intrând la *French Dining Room*, Sandra Rossi întoarse ostentativ capul. După ce-l zărise în compania acelei blonde vulgare, frumoasa italiancă jurase să nu-i mai vorbească niciodată. Din fericire, filmarea amânată din cauza „accidentului” suferit de Daniel la Sundsvall, avea să înceapă, în sfârşit, mâine. Echipa urma să plece la Gotland, iar ea, Sandra, avea să şi-l scoată din cap pe acest josnic individ.

Acesta era însoţit de un tip înalt, genul preţios, cu părul ondulat, îmbrăcat cu o eleganţă ostentativă. Pe inelar purta un diamant scânteietor. În mod sigur făcea parte din elita Stockholmului, fiindcă îndatoritorul *maître d liotel* îl salută cu deferentă.

— Dragă domnule Mill, cărui fapt datorăm onoarea de-a ne vizita?

— Ei bine, Gustave, domnul Lindon, unul dintre cei mai buni clienţi ai mei, a avut amabilitatea să mă invite. Şi, cum păstrez o aftiintire de neşters şefului tău francez…

Funcţionarul avu un mic surâs de complezenţă, îi conduse pe noii sosiţi la o masă situată în celălalt capăt al sălii.

Sandra îşi termină cafeaua. Se grăbea să plece. Văzând-l pe Hubert ridicându-se şi îndreptându-se spre ea, rămase împietrită. El se aşeză în faţa ei şi, luându-i

mina, pe care zadarnic încercă să şi-o retragă, îi spuse:

— Scumpo, eşti nedreaptă cu mine... Sper că în curând voi avea ocazia. să-ţi explic. Dar fii înţelegătoare, draga mea. Aş vrea să-ţi cer un serviciu...

Ea rămase tăcută, continuând să fixeze cu obstinaţie un punct îndepărtat, undeva în spatele lui.

— Îţi aminteşti de cocteilul de la Federaţie?

— Desigur! se decise ea. Preşedintele mi-a făcut o curte insistentă, iar vicepreşedintele îmi trimite de atunci în fiecare zi trandafiri.

— Ce poate fi mai normal? Tu eşti o adevărată zeiţă. Mulţi bărbaţi îşi pot pierde minţile văzându-te...

— Nu chiar toţi.

— Ba da, comoara mea. Te aştept mâine seară la mine, să bem un pahar. Dacă vrei să-mi faci onoarea de a accepta...

— Nu pot. Sunt invitată la televiziune.

— Atunci pe mâine...

— Ce voiai să-mi ceri? i-o reteză ea.

— Voiam de fapt să-ţi pun o simplă întrebare. La recepţie ţi-am spus că trebuie să caut pe cineva şi că nu-l văd printre invitaţi. Îţi aminteşti?

— Poate.

— Mi-ai răspuns: „Şi tu?” Am tras concluzia că altcineva dintre admiratorii tăi făcuse aceeaşi remarcă înaintea mea.

Sandra aprobă din priviri. Ochii uimitor de strălucitori ai lui Hubert o fixară scormonitori.

— Cum se numea cel cu care trebuia să te întâlneşti?

— Harald Henderson, şeful Departamentului pentru ajutorarea lumii a treia... Fii liniştit, eşti singurul care m-a întrebat despre acest domn în seara aceea.

— Dar cineva trebuia să întâlnească o terţă persoană, nu-i aşa? Acest drăguţ, simpatic Dany, de exemplu...

— Da, parc-am înţeles că îşi căuta o prietenă. I-ară uitat numele...

— Elaine Hunter?

Actriţa făcu o strâmbătură.

— *Ma*, e posibil. Îmi amintesc că Daniel a spus că e foarte frumoasă. Aproape tot atât ca şi mine.

Hubert zâmbi, ducându-i palma micuţă, fină, la buze.

— Atunci pe mâine seară, scumpo.

— Nu ştiu…

— Te voi aştepta oricât… îi spuse el, ridicân**du-**se. şi îndreptân**du-**se spre prietenul său.

— Aşadar? îl întrebă Mill, cu nasul în listă.

— Încearcă să**-**l contactezi pe simpaticul Mike Sarkis… Am nevoie de fisa lui Daniel Murphy, actorul.

— Puiul de potârniche devine vânător! exclamă Ray Mill, fidel rolului său de anticar efeminat. Te voi sfătui cu promptitudine, prietene! Apoi, cu glas scăzut: îţi voi comunica informaţiile care te interesează cât mai repede posibil. Ai rezolvat problema dispozitivului instalat în camera ta?

— M-am gândit să debranşez câteva fire. Cred că amicii noştri nu vor întârzia să trimită un reparator când îşi vor da seama că *gadge*tul nu mai funcţionează.

— Într-adevăr.

— În schimb, am lăsat intact microfonul ascuns în telefon.

— Mă întreb la ce serveşte acest câmp de mine miniaturizate. Este nemaipomenit.

— Am o idee în privinţa asta. Dar nu sunt încă foarte sigur…

Hubert consultă lista. Îndatoritorul *maître d'hôtel* le luă comanda. Apoi, o chelneriţă dichisită le aduse apetitivele.

— Apropo, reluă Mill, senatorul Hunter se află aici. După întâlnirea noastră, şi**-**a făcut un debut remarcabil la Federaţie. N**-**aş fi vrut să fiu în pielea lui Memo.

Rezumă rapid întrevederea Hunter**-**Memo. Hubert ascultă cu interes.

— Aranjează cumva să**-**l întâlnesc.

— Mâine ia prânzul cu Korty şi cu nepotul acestuia la *Pogode*, unul dintre cele mai celebre restaurante din Stockholm.

— Mill, crezi că am putea avea încredere în Hunter?

Falsul anticar îl privi fix pe însoţitorul său, păstrând-şi surâsul monden.

— Da! Fitzy este un reacţionar ordinar, face caz de muncă, familie, patrie, dar este un monument de virtute.

— Domnul Lindon? La telefon.

Hubert împinse scaunul şi se ridică.

Ceru scuze invitatului său şi o urmă pe funcţionara de la recepţie.

— Vreţi să vă dau legătura în camera dumneavoastră?

— Nu, vorbesc de aici.

Duse receptorul la ureche.

— Domnul Lindon? şopti o voce feminină la celălalt capăt al firului. Trebuie să veniţi!

— În regulă, domnişoară, dar cine sunteţi? Şi de unde sunaţi?

— Sunt Katia, gemu vocea după un moment de tăcere. Mă aflu în casa mea de la ţară, la Eskilstuna…

Hubert memoră adresa pe care fata i-o dictă.

— Ce face profesorul Cadeus? se interesă el.

— Bine. Stă tot timpul cu mine.

— Aş putea să-i spun două cuvinte?

— A rămas acasă. Sun de la poştă. Veniţi repede, vă implor.

Hubert puse telefonul în furcă.

— Veşti bune? îl întrebă ironic Mill când reveni la masă.

— Doar o invitaţie extrem de insistentă. Se pare că unul din prietenii mei este în dificultate.

*

* * *

Papa Guezzo se aşează în fotoliul cu *design* modern, în faţa lui Luis Memo.

— Nu pot face ce-mi ceri Luis, rosti el liniştit.

Preşedintele F.H.R.-ului se îngălbeni.

— Guezzo, puţină bunăvoinţă, îl rugă el. Tu eşti atotputernic, o ştiu. Eu cred în darurile tale. Trebuie ca

această istorie să se termine cât mai repede.

— Dacă am înţeles bine, vrei ca senatorul să-şi găsească fiica.

— Exact. Fitzy are o mulţime de relaţii care mi-ar putea fi de folos, Guezzo. Şi tu ştii bine că fără mine…

Un fulger trecu prin pupilele galbene ale haitianului.

— Mai degrabă invers, Luis. Tu ai fi distrus fără mine. Nu uita că eu sunt cel care trage sforile.

Mémo îşi muşcă buza.

— N-am vrut să te ofensez. Dar te rog să reflectezi la rugămintea mea.

— Ar putea avea necazuri prietenul tău senatorul dacă va continua să ne inoportuneze.

— În niciun caz! Imediat ar fi deschisă o anchetă. Fitzerald este foarte bun prieten cu Secretarul de Stat şi… Nu, Guezzo. Ar fi o greşeală de neiertat. Te-am prevenit totuşi în privinţa Elainei!

— Tu m-ai însărcinat să-l împiedic pe Charlea Korty să afle de maşinaţiile acelui Sully. Am făcut tot ce-am putut. Numai că Sully nu lucra singur, aşa că a trebuit să-i elimin pe cei câţiva martori. Henderson, de exemplu.

— Da, dar domnişoara Hunter…

— Nu te nelinişti pentru ea, ştiu unde se află. Eu acţionez numai în interesul tău, Luis. Dacă filmul ăsta blestemat ajunge în mâinile duşmanilor tăi, nu dau prea mult pe pielea ta… Trebuie să-l găsesc înaintea celorlalţi. Luis, nu înţelegi cât de important e?

Mémo lăsă capul pe spate închizând o clipă ochii. Cum putuse fi atât de naiv să păstreze acte extrem de compromiţătoare în casa de baniPNumai afacerea cu ostaticii americani în Liban, unde intervenise personal şi care-i adusese sume astronomice, ar fi fost de-ajuns să-l expedieze la închisoare pentru tot restul vieţii. Fără a mai vorbi de adopţiile de copii români, o veritabilă piaţă neagră pe care o pusese pe picioare graţie unor complicităţi în sânul noului guvern.

„Comisioane”, deturnări de fonduri, corupţie, toate constituiau lungul cortegiu al delictelor sale.

— Îmi dau perfect seama de importanţa acestui dosar, Guezzo, îl asigură el grav. Dar senatorul Hunter ar putea, fără voia lui, să ne bage în încurcătură până la gât. Redă-i fiica! După ce va pleca, vom continua să căutăm filmul. Şi cu cât mai repede cu atât mai bine.

Papa Guezzo îşi muşcă de câteva ori buzele, semn că se gândea la ceva.

— Nu-mi place deloc americanul, acest Hubert Lindon, mormăi el. Deşi pare un cetăţean onest, aş putea băga mina în foc. că este agent secret, ca şi Sully. Şi apoi mai sunt micuţa Canas, fostul ei profesor şi eventual Guy Forsyth, care m-a văzut odată în compania Elainei… Doar dacă nu-şi mai aminteşte!

— Şi Roslin?

— El? Nu ştie nimic, este convins c-a fost amantul ei.

Luis îl privi pe *bâko*.

— Ei bine, ce te împiedică să-i dai satisfacţie senatorului?

— Intuiţia. Cu toate astea, poate că ai dreptate. Să facem deci în aşa fel, să apară scumpa dispărută. Cine ştie, asta ne-ar putea fi de folos mai târziu.

Se ridică încet şi se îndreptă spre ieşire. Preşedintele Federaţiei Internaţionale pentru Drepturile Omului îl privi admirativ şi cu oarecare teamă. De când îl cunoscuse pe *boko*, cu mulţi ani în urmă, Memo urcase cu fiecare zi treptele reuşitei.

Îşi propuse să mărească suma pe care o vărsa lunar în contul haitianului, 11 o bancă din Elveţia.

*

* * *

Eskilstunat, marţi 8 septembrie.

Ora 20 şi 30 de minute.

B.M.W-ul gri metalizat trecu prin faţa bisericii de secol XII din Eskilstunat, apoi o luă de-a lungul malului înverzit al lacului Malar.

După ce ieşi din oraş, Hubert descoperi foarte repede casa de vacanţă a Katiei Canas, un *chalei* din cărămidă şi lemn, cu acoperiş ţuguiat. Coborî din maşină şi porni

printre copaci.

O linişte ciudată învăluia clădirea. Noul sosit urcă treptele peronului. Observând uşa întredeschisă, strigă:

— Cadeus? Eşti aici?

Niciun răspuns. Hubert împinse uşa din lemn masiv, care se deschise scârţâind.

— În şemineu, un buştean era pe terminate. Pe masă, resturile de mâncare şi sticla de vin începută dovedeau prezenţa cu puţin timp înainte a doua persoane şi plecarea lor precipitată.

Hubert aruncă o privire rapidă în bucătărie. Goală. Un tur la primul etaj îl convinse că într-adevăr profesorul şi protejata sa nu se aflau aici.

Afară, desluşi urmele lăsate de pneurile *Thanderbird*-ului în pământul moale. Încruntat, cercetă faţada casei. Care să fi fost scopul telefonului? De ce fusese chemat, de vreme ce nu-l aşteptaseră? Deodată, se plesni peste frunte, frapat de evidenţă.

— Dumnezeule!

Se precipită spre *BMW* şi urcându-se în el, demară imediat cu toată viteza. Pe malul estic al lacului se zăreau clădirile Stockholmului.

*

* * *

Stockholm, marţi 8 septembrie.

Ora 22.

Băiatul de etaj opri căruţul cu rufărie în faţa camerei 205. Aruncă o privire rapidă peste umăr, apoi trase o sârmă din buzunar şi o introduse în broască. Răsuci minerul aurit. Se auzi un declic, şi uşa masivă cedă, fără zgomot.

Tânărul pătrunse în antreu. Era foarte cald. Înainte de a ieşi, clientul închisese fereastra, trăgând perdelele duble, din şaten.

Intrusul se opri o clipă în pragul dormitorului, cu inima bătând. Întârziase. Pierduse timp căutând rochia unei englezoaice, pe care o dăduse la călcat. Din fericire, mai avea timp. Înainte de a urca la etajul doi, verificase la

recepţie: cheia de la 205 se afla acolo, semn că ocupantul camerei îşi petrecea seara în oraş.

Un zâmbet de satisfacţie lumină faţa cu trăsături fine a tânărului. De când fusese contactat de această misterioasă organizaţie, reuşise să câştige mai mult de cinci mii de coroane, iar de data asta”, omul lui îi promisese două mii, pentru o treabă care era o nimica toată…

Tânărul scoase din buzunar o cutie metalică. Extrase din ea câteva minuscule *pile* pe care le fixă, **într-**o clipă, între canelurile laterale ale impozantului dulap *Boulle*, cu încrustaţii de baga şi sidef. Din aceeaşi cutie scoase un „senzor”, aşa îl numise „omul” lui, pe care îl ascunse în colţul opus al camerei, sub clapa de bronz aurit care masca gaura broaştei de la uşa băii.

Cu dosul palmei îşi şterse fruntea asudată. Apoi se lăsă în patru labe. Cu degetele sale agile căută de**-**a lungul plintei, sub pat, firul subţire de oţel pe care trebuia să**-**l tragă uşor din locaşul lui. Era partea cea mai delicată a operaţiei. Plimbă încet mâna peste placa îngustă de parchet, între plintă şi covor, când, deodată, un pumn de fier se abătu peste umerii lui. Paralizat, se lăsă ridicat în aer, fără măcar să**-**i treacă prin cap să se apere.

— Nu te mişca! mirii limbert.

Îşi apucă adversarul de încheietura mâinii şi, răsuci**ndu-**i cu brutalitate braţul la spate, îl lovi peste mărul lui Adam cu dosul mâinii. Apoi îl aruncă, pe jumătate leşinat, **într-**un fotoliu.

— Acum să stăm puţin de vorbă!

Băiatul îl privi pe noul sosit de parcă în faţa lui **s-**ar fi aflat un extraterestru.

— Ce vreţi de la mine?

— Nu te întreb ce căutai în camera mea, ştiu. În schimb, vreau să**-**mi spui numele şefului tău.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi…

— Atunci, voi chema poliţia.

Domnule, vă rog, nu! Pur şi simplu cineva mi**-**a cerut să plasez un dispozitiv electronic în camera

dumneavoastră.

— Cine?

Nu l-am văzut niciodată, vă jur. Îmi cere uneori mici servicii pentru care sunt plătit foarte bine…

— Şi cum procedaţi?

— Convenim asupra unui loc… Cineva îmi lasă acolo instrucţiunile şi celelalte… Cu banii, la fel.

Hubert îşi măsură interlocutorul, scrutător.

— Ce vârstă ai? Şi cum te cheamă?

— Arnold, domnule. Am şaptesprezece ani.

Avea un aer sincer. În ochii lui căprui închis se citea teroarea. Hubert îşi frecă bărbia, gânditor.

— Poţi să pleci.

Adolescentul holbă ochii.

— Adevărat, domnule?

— Absolut. Presupun că vei fi contactat curând pentru a fi întrebat dacă operaţiunea a decurs normal. Spune că totul a fost în regulă. Şi ţine-mă la curent.

— Vreţi să…

Hubert zâmbi.

— Sunt destui agenţi dubli pe lumea asta. Şi, bineînţeles, sunt plătiţi dublu.

Arnold părăsi încăperea, cu un aer îngrijorat.

*

*

Inspectorul Sten Angstrom întinse pachetul de ţigări colegei sale. Blonda extrase una, aşezând-o între buze.

Îi dădu o pagină dactilografiată, pe care ea o citi rapid, apoi o recuperă şi o arse la flacăra brichetei sale!

— Ce adunătură de crabi, oftă Julie.

Uriaşul Sten ridică din umeri:

— Din păcate n-avem dreptul să ne băgăm nasul în afacerile Federaţiei. Se pare totuşi că această serie de dispariţii este strâns legată de acest respectabil organism.

Julie trase din ţigară. Ţuguind buzele, elimină fumul într-un rotocol perfect.

— S-a dat de urma Katiei Canas?

— S-a refugiat în locuinţa de la ţară, în compania

protectorului ei. În treacăt fie zis, Luther Cadeus l-a cunoscut pe Charles Korty pe vremea când era profesor la Princeton.

— Şi Luis Memo pare să fi fost foarte apropiat de senatorul Hunter.

— Oricum, văzându-i pe colegii noştri de la poliţia judiciară, domnişoara Canas şi profesorul au fugit ca din puşcă.

— Se simt deci ameninţaţi…

— Probabil. La ce te gândeşti?

— Afacerea asta ne va fi curând luată, Sten. Este clar că priveşte Serviciile Secrete.

— Poate, aprobă el, dar un asasinat rămâne un asasinat. Şi dispariţia Elainei Hunter priveşte poliţia.

Stockholm, miercuri 9 septembrie.

Ora 9.

Daniel Murphy se aplecă spre buzele cărnoase ale Sandrei. Undeva, în depărtare, se declanşă o sonerie. Actorul se răsuci în pat, cu un mormăit, făcând eforturi disperate să-şi continue visul, dar zgomotul strident persista, agasant.

În sfârşit, deschise un ochi. După emisiunea televizată, la care participase împreună cu Thomas, exagerase puţin cu *aquavit*ul. O migrenă persistentă îi sfredelea tâmplele, iar minusculul fir de lumină, care pătrundea printre cele două draperii duble, avu asupra lui efectul unei raze laser.

Telefonul continua să sune. Actorul pipăi pe noptieră, căutându-şi ochelarii. În sfârşit îi găsi. Ridică receptorul ducându-l încet la ureche.

— Dan? Tu eşti, Dan?

Sări din pat, cu mâinile crispate pe receptor:

— Cine e?

— Nu mă recunoşti, Dan?

— Dumnezeule, Elaine? Ce se întâmplă? Vreau să zic: de unde mă suni?

Un râs cristalin îi răspunse la celălalt capăt al firului.

— Calmează-te, dragule. Pur şi simplu, voiam să-ţi

spun să nu-ţi faci griji. Totul merge bine, Dan, O.K?

— Dar Elaine, ce înseamnă comedia asta? Mai întâi mesajul tău disperat, la New York…

— Adevărat, eram cam demoralizată. Voiam să vorbesc puţin cu tine, să aud vocea unui prieten… Tu eşti singurul meu prieten, Dan. Din păcate, nu erai acolo. Aşa că am încercat să ies singură din starea mea proastă.

— Eram în vacanţă, în Hawaii. Când m-am întors şi robotul mi-a transmis mesajul tău, am luat primul avion spre Stockholm. Ajuns aici, am încercat să-ţi dau de urmă, dar n-am reuşit…

Din nou râsul cristalin.

— Mincinosule! Ai venit să faci un film cu acea frumoasă italiancă a cărui imagine o întâlneşti în toate vitrinele. Mă bucur pentru tine, Dan. *Bye*!

— Elaine, nu închide! Am fost şi la Sundsvall. Cineva m-a atacat în cabina telefonică. Voiam să-l sun pe Scott.

— Fratele meu? *Seigneur*, ai păstrat contactul cu fricoşii ăştia? Aceşti burghezi rigizi mi-au stricat viaţa, ştii prea bine. Fără ei aş fi fost… Chiar aşa!

Aş fi fost poate în locul dulcineei tale, umplând ecranele. Ah, îi detest!

— Şi tu le-ai făcut porcării. Ce s-a petrecut pe navă? Vei lăsa să se creadă că acel nevinovat te-a asasinat?

— Chiar a asasinat pe cineva… însoţea o prietenă, care călătorea sub numele meu.

Daniel îşi apăsă mâna pe fruntea dureroasă.

— Dar de ce ai făcut asta?

— Aşa. Am vrut să mă izolez, să nu ştie nimeni unde sunt. Înţelegi, Dan?

— Cinstit, nu. Dar presupun că ţi-e egal. Elaine, trebuie să te văd.

— Te voi căuta din nou.

— Tatăl tău este la Stockholm, ştiai?

— Barbă!

— Este în stare să mute munţii din loc, să te găsească. L-a ameninţat pe Luis Mémo că, dacă nu apari în douăzeci şi patru de ore, va face să fie concediat.

— Puţin îmi pasă ce are de gând să facă taicămeu. Mai întâi mi-a distrus cariera, apoi a încercat să scape de mine, dându-mi un post oarecare într-o instituţie respectabilă. Ei bine nu, după cum vezi. Alungă naturalul, va reveni în galop!

— Dar unde eşti? Cum poţi fi găsită?

Urmă un moment de tăcere. Tânăra fată părea că reflectează.

— Nu-ţi pot spune nimic, rosti ea, în cele din urmă.

— Mersi pentru încredere! Aş putea cel puţin să ştiu cine te-a înlocuit în timpul călătoriei?

— Asta nu te priveşte.

— Dumnezeule, Elaine, te-ai ţicnit de tot? Tatăl tău este disperat, trebuie să-l linişteşti.

— Ei bine, linişteşte-l tu. Acest bigot demodat nu mă interesează. În ce te priveşte, decât să-mi faci morală, mai bine ai avea mai multă grijă de logodnica ta. Umblă zvonul că-şi petrece nopţile în braţele vânjoase ale unui oarecare Hubert Lindon. *Bye*, Dan!

— Dar este fals, pentru numele lui Dumnezeu! mai întâi, Sandra nu este logodnica mea. Apoi, acest faimos Lindon nu este decât un fanfaron, de vreme ce n-a fost încă în stare să…

Îşi dădu seama că vorbeşte singur. Trezit de-a binelea, Daniel Murphy sună *service room*-ul şi comandă micul dejun. Apoi făcu un duş şi înghiţi două aspirine cu un pahar cu apă.

Douăzeci de minute mai târziu, în halat de casă, în faţa unui platou bine garnisit, încerca să înţeleagă ceva din această încurcătură.

O cunoscuse pe Elaine Hunter într-o noapte, când bătea străzileNew York -ului, fără nicio ţintă. Impresionat de frumuseţea ei fragilă, o lansase în domeniul publicităţii. Din păcate, deşi extrem de fotogenică, n-avea niciun pic de talent actoricesc. Fireşte, el fusese fascinat de tânăra femeie, că toţi cei care roiau în jurul ei. Prietenii lor comuni îi porecliseră *gemenii*, fiindcă amândoi aveau părul roşu. Dar asemănarea lor se oprea aici: Elaine era la fel de

frumoasă, pe cât era Daniel de urât.

Actorul savura cafeaua fierbinte. Imediat simţi că începe să-şi recapete vioiciunea. Cu siguranţă.

Elaine ar fi reuşit ca top-model, dacă un soi de agresivitate naturală n-ar fi împins-o spre autodistrugere, dar şi spre distrugerea celor care încercau s-o ajute.

Îşi petrece nopţile în braţele vânjoase ale unui oarecare Hubert Lindon... Dan tresări. Sandra îi apărea ca un copil neajutorat, atras de un detestabil don Juan de duzină. Introduse cornul în ceaşcă, închizând ochii pe jumătate. Da, poate că Sandra se comporta ca o puştoaică răsfăţată, dar n-avea rea-voinţă ca Elaine.

Muşcă din prăjitură, reflectând: oare n-ar face mai bine să-l elimine o dată pentru totdeauna pe frumosul Lindon din calea lui? în ceea ce-o privea pe Elaine, era de datoria lui să anunţe familiei Hunter că fiica lor i-a dat un semn de viaţă.

Îşi termină micul dejun, la fel de gânditor. Îşi aminti sloganul învăţat când avea doar şase ani, şi colegii de clasă îşi băteau joc de pistruii lui, de urechile clăpăuge şi de ochelarii cu lentile groase, de miop: „Eu, Dan Murphy, voi deveni într-o zi cineva, şi toate ziarele vor vorbi despre mine!” Urcase cu greu, e adevărat, treptele succesului, dar îi lăsase departe, în urma lui, pe acei mici şi obscuri turbulenţi.

Cu un gest hotărât ridică receptorul şi formă numărul hotelului *Diplomat*.

— Daţi-mi-l, vă rog, pe domnul Fitzerald Hunter… Este ceva personal! rosti el pe un ton ferm. Alo, domnul Hunter? Aici e Dan… Dan Murphy.

Conversaţia dură exact două minute. Imediat după ce închise, o sună pe Sandra.

— Pasărea mea celestă, te invit să dejunăm în cel mai mare restaurant din Stockholm. Bineînţeles, ştiu cât este ceasul. Viitorul este al celor care se scoală devreme!

*

* * *

Granada neagră, oprită în spatele *Grand*-Hotelului,

pe aleea de deasupra lagunei, demară cu brutalitate. Ocoli prin Stadsgarden, şi se pierdu în mulţimea maşinilor.

Aşezat pe bancheta din spate, pasagerul apăsă butonul „stop”, oprind banda magnetică. Apoi închise cu un aer satisfăcut compartimentul care conţinea un mic aparat de înregistrare.

— Merge, rosti el. Roşcovanul a reacţionat exact cum am prevăzut. Guezzo avea dreptate. Este un geniu tipul ăsta…

— Când vom pune în funcţiune „sistemul” de la 205?

— Nu ştiu încă nimic. Guezzo va decide. Acum trebuie să-i găsim pe Katia Canas şi pe profesor.

Granada depăşi o furgonetă galbenă a Serviciului de telecomunicaţii, care viră după colţul străzii.

— Hai! mai repede, bodogăni pasagerul.

La volanul camionetei galbene, Sten Angstrom claxonă uşor. Erau zile când regreta că nu face parte din poliţia de circulaţie. Stăpânindu-şi o înjurătură, se întoarse întrebând:

— E-n regulă?

Interiorul vehiculului, plin cu aparatură de înregistrare, era luminat de un tub cu neon. Julie se afla acolo împreună cu Jack Baner, un coleg de-ai lor. Acesta din urmă, aşezat în faţa unui magnetofon, cu căştile la urechi, părea absorbit de ceea ce auzea.

— E pasionant, îl ironiză Julie.

Ascultară începutul unei conversaţii telefonice între Murphy şi Thomas, pe care o găsiră neinteresantă.

— Treci pe camera 205…

Baner se execută. Vocea caldă a lui Hubert Lindon umplu camioneta:

— …vei aştepta la bar. Mergem să dejunăm la *Pagod*, îl ştii?

— N-am fost, dar cine n-a auzit vorbindu-se de el?

— Atunci, peste o oră, dragă Vlad.

Urmă un declic. Baner îşi scoase căştile şi opri aparatul.

— Ce facem acum?

Julie îl privi surâzând.

— Ne întoarcem *acasă*. Ei bine, copii, se pare că toată lumea bună şi-a dat astăzi întâlnire la *Pagod*. Ar fi bine să dăm şi noi o raită. Ce crezi, Sten?

— Ai dreptate. Ar fi păcat să nu profităm de nota de cheltuieli, inspector Engelbrekt, surâse „şoferul”.

— De acord, fără să pierdem însă din vedere ancheta, dragul meu inspector Angstrom.

— Numai în legătură cu asasinul prezumtiv al domnişoarei Hunter, Julie, nu uita asta.

— Şi când te gândeşti că tocmai i-a telefonat lui Daniel Murphy! Cine ar fi crezut că se cunosc?

Un timp domni liniştea, întreruptă de ştergătoarele de parbriz, care măturau ritmic picăturile unei ploi uşoare de septembrie.

— În orice caz, vom verifica de unde a sunat, interveni Baner.

Sten izbucni **într-**un râs juvenil.

— Din**tr-**o cabină publică. Cine pune pariu cu mine?

— Mă abţin! răspunseră în cor Julie şi Baner.

*

* * *

Stockholm, miercuri 9 septembrie.

După-amiază.

Situat în vârful turnului *Sodra Kungstormet*, restaurantul *Pagod* oferea clientelei nu numai un bogat evantai de meniuri specifice bucătăriei suedeze, dar şi o privelişte magnifică asupra oraşului, cu canalele sale.

Fitzerald Hunter ocupa o masă chiar lângă peretele de sticlă, putând admira nestingherit panorama. Pentru Charles Korty, invitatul său de onoare, alesese un meniu rafinat, compus din diferite varietăţi de peşte din Marea Baltică. Totul stropit cu un vin frapat. Deşi nu obişnuia să bea la prânz, Fitzerald îşi îngăduise de data asta două pahare.

Ascultând sfatul unchiului său, Guy Forsyth se lansase **într-**o lungă tiradă despre diversele activităţi ale Federaţiei. Şi, pentru a-i da o mână de ajutor lui Korty,

insistă mai-ales pe incapacitatea lui Luis Mémo de a conduce un astfel de organism.

Senatorul ciuguli tot timpul din farfurie, ascultând doar cu o ureche cuvintele interlocutorului său. Era preocupat de discuţia avută cu Daniel Murphy.

Când sunase telefonul, Fitzerald tocmai primise vizita unui oarecare domn Mill. Acesta se prezentase drept anticar şi îl pusese la curent cu o serie de incidente care, susţinea el, aveau legătură cu dispariţia fiicei sale. Senatorul înţelesese rapid interesul pe care Serviciile Secrete din ţara sa îl acoradu acestei afaceri. În consecinţă, acceptase să coopereze. Acum se întreba dacă nu comisese o greşeală invitând-l pe Murphy la *Pagoda*, abătându-se de la deviza sa: „Să-ţi dai un timp de gândire înainte de a lua o decizie, oricare ar fi ea”.

Atunci îl zări pe actor. Era însoţit de un soi de starletă – genul pe care el îl dispreţuia. Se scuză în faţa invitaţiilor săi.

— Am zărit pe unul din prietenii mei. Permiteţi-mi să-l salut, lipsesc doar un minut.

Guy îl urmări cu privirea pe politician, apoi se întoarse spre Korty.

— Unchiule Charles, crezi că e momentul să-l plictiseşti pe senator cu vechile tale poveşti? Trebuie să fie teribil de neliniştit din cauza fiicei sale.

*

* * *

Sandra se plictisea de moarte, în ciuda decorului agreabil, de un lux discret, care, de obicei, îi plăcea. Nimeni nu se ocupa de ea, nici măcar acel domn Curtis sau Ivortes, nu mai ştia, care îi trimitea buchete de trandafiri în fiecare zi. Culmea ghinionului, la o masă din capătul salonului o zărise pe frumoasa blondă întâlnită deunăzi în compania lui Hubert. De data asta, rivala ei era însoţită de un veritabil atlet. În plus, în această seară, ea, Sandra, era aceea pe care Hubert o aştepta la el. Suedeza nu putea fi ceva serios…

În acel moment, îl auzi pe Fitzerald Hunter

întrebându-l pe Dan despre un telefon cu care ea n**-**avea nici în clin, nici în mânecă. Deodată, miji ochii. Hubert era acolo, în celălalt capăt al salonului, întreţi**nându-**se cu un bărbat tânăr, **într-**un costum de *tweed*, trei piese, pe care, era sigură, îl văzuse la faimosul cocteil de la Federaţie.

*

* * *

— Frumos loc, remarcă Hubert, aruncând o privire circulară. Chiar şi poliţia suedeză petrece…

— Normal, surâse Tehekov. Ar trebui să ciuleşti urechea, să vezi ce spun…

— Mă întreb dacă sunt într-adevăr pe urmele mele… Cred că şi acest drăguţ Dany ar trebui urmărit. Ai primit informaţiile de la Mill?

— Murphy a cunosc**ut-**o într-adevăr pe Elaine Hunter, cu câţiva ani în urmă. La puţin timp după aceea, tânăra femeie a fost amestecată **într-**un scandal cu o sectă de adoratori ai lui *Baron-Samedi*.

— Nu era vorba cumva de o zeitate din panteonul *vaudou*?

— Ba da.

— Aşa e! murmură Hubert. Articolul din *Herald American*, acum îmi amintesc…

— Poftim?

H.B.B. se revăzu în biroul lui Stanford, când Mike Sarkis îi arătase fotografia Elainei Hunter.

— Fiica senatorului a plătit oalele sparte în presă, reluă el. Numele şefului acelei secte a fost trecut sub tăcere. Se pare că avea sprijinitori puternici.

— Într-adevăr, aprobă Tehekov. Ştii cine erau?

— Poate guvernatorul de atunci al Louisianei? Voi avea confirmarea imediat.

— Hubert, rosti Tehekov după o clipă de tăcere, crezi că vei putea recupera filmul lui Sully?

— Sper. Te interesează?

Vladimir avu umsurâs fals, timid.

— Câteva documente menţionează, fără îndoială, numele unor funcţionari sovietici. Dacă **s-**ar afla, asta ar

dăuna mişcării de eliberare iniţiată de Gorbaciov. Corupţia există în toate regimurile...

— Mie îmi spui, bătrâne! Poţi conta pe mine.

— Mersi, Hubert. Senatorul **s-**a întors la masa lui. E rândul tău.

H.B.B. se ridică şi se îndreptă spre toaletă.

*

* * *

De**-**abia revenit lângă invitatul său, Hunter se scuză încă o dată:

— Trebuie să dau un telefon urgent... Am uitat complet. După aceea sunt al dumneavoastră, promit...

Se îndreptă cu paşi siguri spre un salon particular, tapisat în culori închise, aflat lângă sala principală, în afară de un cuplu de germani care studia o hartă rutieră, nu mai era nimeni.

Fitzy se aşează, foarte calm, **într-**un fotoliu, aproape de un telefon. În acel moment Hubert traversă salonul şi, fără să**-**l privească pe politician, dispăru **într-**o mică lojă, lăsând să cadă după el perdeaua stacojie de velur.

O clipă mai târziu, aparatul. aşezat pe masă, alături de senator, începu să sune. 1 lunfcer ridică imediat receptorul.

— Fitzerald Hunter, spuse el cu glas scăzut.

— Domnule senator, vă mulţumim că v**-**aţi arătat atât de cooperant.

— Este firesc, domnule. Ce \? reţi să ştiţi?

Hubert nu avea de pus decât două întrebări. Două întrebări simple la care Fitzy răspunse fără ezitare.

*

* * *

Charles Korty îl fulgeră cu privirea pe nepotul său.

— *Trebuie* să**-**i spui, Guy. De câteva ori ai surprins**-**o pe domnişoara Hunter în compania acestui josnic individ de care Memo nu se mai poate lipsi.

— Îi voi spune, unchiule Charles. Când va sosi momentul.

— Îţi dau un minut, nicio secundă mai mult.

Descurcă-te, pentru Dumnezeu!

Fitzerald Hţinter ieşise din salon şi venea spre ei. Charles Korty îşi compuse un surâs binevoitor.

*

* * *

— Daniel, mă plictisesc, suspină Sandra. De ce nu mergem în zona veche a oraşului? Este magnifică, şi cu ocazia asta aş putea cumpăra câteva suveniruri.

— Cum vrei tu, porumbiţa mea.

— Murphy făcu un semn discret chelnerului.

*

* * *

— Nu-l mai văd pe domnul Lindon, Sten.

Inspectorul Angstrom ridică din sprâncene.

— Se pare că-i porţi un interes neobişnuit acestui domn, draga mea. Mă îndoiesc că este vorba de unul pur profesional.

— Ai ghicit! surâse Julie.

*

* * *

Senatorul Hunter ajunse la doi paşi de masa unde îl aşteptau musafirii săi. După cele aflate, se gândea că Charles Korty, în ciuda gafelor sale, s-ar putea dovedi util.

Făcu încă un pas când, deodată, un ciudat bâzâit sfâşie aerul. O doamnă scoase un strigăt. Fitzy căscă ochii: tânărul Guy Forsyth căzuse într-o poziţie nedemnă de educaţia sa, cu o pată mare, roşie, pe cămaşa albă.

Urmă un al doilea zgomot. Fitzerald văzu un uriaş cu maxilarul pătrat, în picioare, lângă o blondă sculpturală, ţinând între mâini un *Colţ* fumegând. De data asta se auziră mai multe strigăte. Toate r privirile se întoarseră în direcţia de unde pornise primul glonţ. Acolo, în pragul sălii, un bărbat purtând o cagulă de culoare neagră, încerca să se retragă agit în ci un pistol de calibru mare.

Câţiva clienţi se ridicară înspăimântaţi, în timp ce alţii se ascunseră pe sub mese.

— Nimeni nu mişcă! urlă Sten. Poliţia!

Trase din nou. Impactul glonţului îl făcu pe ucigaş să

tresară… Se întinse cât era de lung pe covorul moale…

Hubert ieşi din salon. După cum convenise cu Mill, îi dăduse senatorului timp să se întoarcă la locul său. Schimbă o privire cu Tehekov, care nu se clintise.

Inspectorul Angstrom se apropie de omul căzut, urmat de colega lui. Se aplecară deasupra corpului. Totul arăta că tipul nu mai avea nicio legătură cu această lume rea. Poliţistul îi trase cagula, contemplând o clipă faţa încremenită.

— Bine, cheamă o maşină! Să fie luat şi să se verifice la fişier. M-aş mira totuşi să aibă cazier la vârsta lui.

Hubert întoarse privirea, strângându-şi pumnii cu o furie reţinută:

— Sărman imbecil! murmură el.

Arnold, băiatul de etaj, îl trădase, şi asta nu-i purtase noroc. Venise să îndeplinească ultimul „serviciu” pretins de invizibilul său patron.

* * *

* * *

— Ai aflat ceva interesant? întrebă Tehekov în timp ce mergea alături de Hxibert, în *park*ingul subteran.

La fel ca majoritatea clienţilor părăsiseră restaurantul aproape imediat după consumarea dramei.

— Da, mi s-a confirmat ceea ce presupuneam. Vlad, n-avem niciun minut de pierdut dacă vrem să recuperăm afurisitul ăla de film.

Rusul încuviinţă din cap. Pe neaşteptate, se aruncă asupra însoţitorului său. Amândoi se rostogoliră pe jos.

— Dumnezeule! exclamă Hubert.

Un bloc de beton, desprins din plafon, se prăbuşi chiar pe locul unde se aflase cu o secundă mai înainte.

Stockholm, marţi 9 septembrie.

După-amiază.

În apartamentul său, situat deasupra Humlegårdenului, Ray Mill, în spatele biroului sculptat, descifra mesajul codificat trimis de Hubert. În clar, acesta relata istoria orgiilor acelei secte *vaudou*, care ţinuse pagina întâi a ziarelor în urmă cu câţiva ani. Elaine Hunter

fusese şi ea amestecată, dar presa nu reuşise să afle numele respectivului *gurii*. Era vorba. despre un haitian numit Papa Guezzo, explica el pe care, guvernatorul de atunci al Louisianei îl luase sub aripa lui protectoare. Or, acest guvernator, Luis Memo, astăzi preşedintele F.H.R., rămăsese tot timpul în contact cu faimosul Guezzo. Prieten personal al lui Fitzerald Hunter (îi susţinuse candidatura pentru senat împotriva lui Korty), Memo o angajase pe Elaine când tatăl ei, dorind **s-**o scoată din mediul decadent pe care**-**l frecventa, o expediase la Stockholm. În felul acesta, tânăra femeie îl regăsise pe *boko* şi căzuse din nou sub influenţa lui.

Cum prezisese Mill, politicianul nu ezitase niciun moment să se situeze decis de partea justiţiei, chiar dacă acest lucru putea fi în detrimentul reputaţiei familiei sale.

Mill îşi netezi o sprânceană cu unghia manichiurată, scoţând un fluierat.

— Din moment ce marele *boss* ne autorizează să trecem la atac **într-**o ţară neutră ca Suedia, înseamnă că puişorii sunt periculoşi!

Cu un oftat, arse hârtia **într-**o scrumieră de argint. Apoi cuplă linia telefonică secretă care**-**l lega direct cu biroul generalului Stanfoţă, la Casa Albă.

— Gustave Adolphe pentru Franklin, din partea lui Zorro, spuse el în receptor.

La Washington era 10 dimineaţa.

*

* * *

Becul electric de lângă el se sparse cu un zgomot sec, ca de fiecare dată când *boko* se înfuria.

— Sunteţi într-adevăr nişte nulităţi! strigă el.

În faţa lui, şoferul *Granadei* negre şi complicele său încercau să se justifice. Primul, Machado, un sicilian care pretindea c**-**ar fi ucis pentru Mafia, fusese angajat de Guezzo la ieşirea din închisoare. Al doilea, Jack, un german care se dădea drept anarhist, căzuse sub influenţa vrăjitorului cu un an în urmă.

— Guy Forsyth a fost totuşi eliminat, maestre,

remarcă unul. Nu mai poate să vă facă greutăţi.

— Poate, dar l-am pierdut pe Arnold. Cine va declanşa „sistemul” de la camera 205, la *Grand Hotel*?

— O putem face noi, din maşină.

— Nu! Nu trebuie văzută prea des această *Granada*... Cum se face că imbecilul ăsta a tras în mijlocul mulţimii? Doar i-am spus să-l atragă pe Forsyth deoparte.

— L-am căutat la telefon, după ce am obţinut planul *Pagodei*, dar era prea târziu, explică Jack. Probabil şi-a pierdut sângele rece şi n-a mai aşteptat momentul convenit...

Papa Guezzo se întoarse spre tânăra oarbă, aflată lângă el.

— Tu ce spui, Sharon?

Faţa delicată a oarbei rămase impasibilă.

— Nu mai rămâne decât un singur martor de eliminat, rosti tânăra femeie, cu voce liniştită. Tu eşti un dumnezeu coborât pe pământ, maestre. Poţi diss truge această ploşniţă fără să mişti un deget.

Haitianul se întoarse spre gorilele sale.

— Unde se află Ivaţia Canas? Să nu-mi spuneţi că i-aţi pierdut urma.

— Ştim unde este, maestre. Din păcate, în momentul în care acest Hubert se îndrepta spre locuinţa ei de la ţară, o maşină a poliţiei şi-a făcut apariţia. Fata şi profesorul au fugit ca nişte iepuri. Se sperie din nimic, vorbi Machado.

— Bun, şi unde sunt acum?

Sharon interveni.

— Doar eşti în măsură să ştii, maestre. Tu eşti capabil să vezi totul în tine. Prezentul, ca şi viitorul.

— Ai dreptate, Sharon. Dar acum lasă-ne.

Tânăra femeie îşi luă bastonul alb.

— Da, maestre.

Se îndepărtă, docilă. Papa Guezzo îşi privi insistent gorilele.

— Mémo, nu va întârzia să apară pentru a-mi cere socoteală, reluă el. Va fi furios, şi pe drept cuvânt: aţi făcut o porcărie. Să încercăm să salvăm ce se mai poate. Mă

îndoiesc că micuţa Canas are ceea ce vrem noi, dar îl pot face cu uşurinţă pe Mémo să creadă asta. Atenţie, nu trebuie să vă scape, şi negrul de asemenea. Aveţi timp să-i „aranjaţi" maşina?

— S-a şi făcut, îl asigură Jack. Nu mai trebuie decât să aşteptăm s-o ia. Acum, ei se află într-o casă, aproape de Sodertălje. Este proprietatea unei surori a Ursulei, vecina Katiei.

— Dacă nu s-au îndepărtat prea mult de Stockholm, probabil se gândesc să revină curând, reflectă Guezzo. Cu siguranţă, vor încerca să se întoarcă în Statele Unite.

Apăsă butonul interfonului.

— Bernice, am nevoie de lista pasagerilor pentru toate zborurile spre Washington, New York şi Boston, în următoarele patru zile. Întreabă calculatorul central... (Se întoarse spre gorilele sale, surâzând). Este mai puţin obositor decât *clarviziunea*. Acum plecaţi.

Rămas singur, Papa Guezzo fixă cu privirea un glob de cristal, transparent, aşezat pe un mic trepied din aur, în mijlocul mesei. Se gândi la bunicul său, care îi lăsase moştenire acest obiect magic.

Bunicul reuşea să vadă imagini, la fel de clar ca într-o oglindă. Guezzo nu reuşea decât să ajungă la nivelul unor impresii.

Pentru a nu ştiu cita oară, se întrebă unde dracu' era ascuns filmul developat de Robert Sully în seara morţii sale. Doar dacă acest glob ar binevoi să-i arate o figură, sau un loc...

La un moment dat, suprafaţa clară începu să se tulbure ca şi cum ar fi fost acoperită de un nor. Haitianul începu să tremure. Dar, norul se risipi curând, şi cristalul redeveni transparent.

*

* * *

r - în interiorul casetei din lemn de culoare închisă cu numărul 205, se aflau două plicuri. Funcţionara de la recepţie i le înmână odată cu cheia.

Imediat ce ajunse în cameră, H.B.B. le desfăcu.

Primul, sosit prin poştă, conţinea o hârtie cu antetul Federaţiei, care îl informa că un oarecare domn Frieberg îl înlocuise pe Henderson şi îşi va începe activitatea de lunea viitoare. Domnul Frieberg era la dispoziţia domnului Lindon, pentru o luare de contact, în ziua în care îi convenea cel mai bine acestuia. Hubert surâse. El spera să se afle în apartamentul său din New York, vopsit tot în alb, cu uşi mari, din sticlă, când domnul Frieberg se va instala în biroul lui Henderson.

Al doilea bilet, o coală albă, pliată în patru, conţinea câteva cuvinte: „E-*n regulă.* Mă *aflu printre prieteni”.*

Semnătura „El*atine,* îl făcu să ridice o sprânceană. De ce se credea obligată această domnişoară să liniştească un individ pe care nu-l cunoştea?

Făcu repede un duş, îşi schimbă costumul sobru cu o ţinută mai lejeră, apoi coborî din nou în hol.

— Scuzaţi-mă, cine v-a adus asta? întrebă el, arătând-i mesajul Elainei Hunter.

Recepţionerul aruncă o privire perplexă plicului.

— Am intrat de serviciu la ora 15, domnule. S-ar putea să fi sosit în timpul prânzului. E ceva important?

— Foarte.

Îndatoritor, tânărul recepţioner formă un număr de telefon.

— Îmi sun colegul, preciză el.

Urmă un scurt dialog în suedeză, după care funcţionarul îl privi pe Hubert zâmbind complice.

— O tânără femeie, domnule. Foarte frumoasă, cu părul lung, roşu şi ochi verzi.

— Mulţumesc.

Se îndepărtă câţiva paşi, gânditor. Dacă cineva voia să-i dea de furcă, chiar reuşise. Examină din nou plicul cu numărul camerei sale, apoi îl strecură în buzunar.

Daniel Murphy apăru dintr-unul din sclipitoarele boutique-uri, cu un pachet sub braţ. Zărindu-l pe Hubert, îşi înălţă umerii, în speranţa de a mai câştiga câţiva centimetri.

— N-ai plecat încă, Lindon? îl persiflă el. Îţi place

atât de mult la Stockholm?

— Înţeleg că nu-ţi face plăcere să mă întâlneşti, Dany, dar ce să-i faci, asta-i viaţa. Odată întorşi în Statele Unite, e posibil să treacă mulţi ani fără să ne mai întâlnim.

— Nici chiar atât, Hube!

— Spune-mi, Dany, ce număr are camera ta?

— 502, de ce?

— Totul se explică. Cineva a confundat…

Hubert se îndepărtă.

Dan îşi urmări rivalul cu privirea. *Ea îşi petrece nopţile în braţele vânjoase ale unui oarecare Hubert Lindon*. Cuvintele Elainei continuau să-i picure otravă în sânge. Dacă se va ivi ocazia, îi va da o lecţie acestui Casanova, decise el.

*

* * *

Aşezat la biroul său, Luis Mémo aruncă o privire nemulţumită celui din faţa lui. O ploaie deasă bătea în geamuri. În încăpere era aproape întuneric, dar preşedintele nici nu se gândea să aprindă lampa. Toţi funcţionarii plecaseră. El rămăsese pentru a avea o explicaţie deschisă cu protejatul său înainte de a pleca.

— Cine te-a autorizat să-l lichidezi pe Guy Forsyth? explodă el. Şi acum, ce-mi tot îndrugi verzi şi uscate?

— Am acţionat pentru binele tău, Luis, replică haitianul.

Mémo întoarse capul, evitând privirea hipnotizatoare a lui Papa Guezzo.

— Opreşte acest masacru! urlă el. Nici nu poate fi vorba să-l ucizi! Ai înnebunit, sau ce? îi iei pe poliţişti drept nişte imbecili? Vrei să-ţi dovedeşti superioritatea zdrobitoare asupra lor? Te înşeli, bătrâne. Ei au fost aici şi m-au întrebat despre aşa-zisa asasinare a Elainei Hunter… Nu **s**-au sfiit deloc să menţioneze numele lui Sully, Henderson şi al celorlalţi…

— Korty te detestă.

— Şi eu la fel, dar îţi spun: *nu*! Ar trebui să-ţi bagi în cap, o dată pentru totdeauna, că eu sunt cel care comandă,

Guezzo. Mulţumeşte-te să găseşti filmul.

— Este în sacoşa micuţei Canas.

— Atenţie, Guezzo! Şi poliţiştii se interesează de ea!

— Atunci nu mai am nimic de spus. Să fie lăsată să plece cu filmul. Acestea fiind zise, te salut!

— O clipă!

Mémo îşi duse degetele la tâmple, gest obişnuit atunci când începea să cedeze.

— Ai putut **s-**o localizezi? întrebă în cele din urmă.

Un zâmbet arogant lumină faţa ca o lamă de cuţit a lui Papa Guezzo.

— Fireşte! Am văz**ut-**o în globul meu de cristal, tot atât de clar cum te văd pe tine. Şi bobii au confirmat. Îşi face valizele, va pleca la New York în două zile. Va merge apoi la New Haven, la profesorul Cadéus, care e prieten cu Korty… Vezi, nimic nu-i scapă lui *bôko*.

— Korty îl cunoaşte deci pe Cadéus?

— Au fost împreună la Princeton. Dar negrul este acum la Yale; predă lecţii despre fenomenele paranormale. Începi să înţelegi?

— Doar nu vrei să spui că l**-**a chemat Korty…

— Mie puţin îmi pasă. Am spus doar aşa, să ştii.

O nouă tăcere. Memo îşi masă, din nou, tâmplele du re roase.

— Bun. Ce intenţionezi să faci? îl întrebă pe haitian.

— Să mă concentrez. Vor avea un accident de maşină, este scris.

— Fără gloanţe, ai înţeles?

În pupilele haitianului apăru o lucire de răutate:

— Dacă nu mai crezi în puterea mea, Luis, dacă mă renegi, trebuie să mi-o spui.

Memo avu o senzaţie neplăcută. Un zgomot surd, înfundat, făcu să vibreze fotoliul în care stătea. Bronzul de Maillol se clătină pe soclul lui. Preşedintele Federaţiei îşi şterse fruntea.

— Opreşte**-**te! Bineînţeles că am încredere în tine. Din fiecare înfruntare cu complicele său, ieşea învins. Zgomotul încetă, statuia îşi regăsi echilibrul. Papa Guezzo

îşi privi cu asprime protectorul.

— Credinţa reuşeşte să mişte şi munţii din loc, rosti el. Sunt în serviciul tău. Te-am trădat eu vreodată?

— Nu, niciodată. Dar acest atac cu arme de la *Pagoda*, în miezul zilei, va pune poliţia pe urmele noastre. Este o gravă greşeală strategică şi…

— De acord, de acord, admise Guezzo, conciliant. M-am simţit puţin obosit, am crezut că fac bine.

Cândva, ziceai: „Nu contează metoda, ci rezultatul”. De altfel, nu-ţi fie teamă, nu se va mai întâmpla.

— Să sperăm. Dacă nu, voi fi obligat să mă despart de tine… în definitiv, ţi-am mărit câştigul.

— Mulţumesc, fiule. Du-te liniştit, Papa Guezzo veghează asupra intereselor sale. Nimic nu te poate atinge. Am „citit” încă o dată în dimineaţa asta în bobii mei.

Vrăjitorul se ridică şi ieşi fără zgomot. Memo îşi duse mâna obosită la frunte. Maniera în care haitianul se impunea începea să-l neliniştească tot mai mult: puterile lui extraordinare îl făceau arogant. Dar Papa Guezzo era invincibil, în privinţa asta era sigur. Niciodată nu-i cerus; – ceva, fără ca dorinţa să nu-i fie satisfăcută. Desigur, asta îl costa o mică avere. Dar nimic nu se obţine pe gratis. În ziua în care îl suspectase pe Robert Sullv că dirijează o acţiune dubioasă în spatele său, nu ezitase să-i încredinţeze afacerea lui Guezzo. Acesta, după ce intrase în transă, îl înştiinţase că asupra lui planau ameninţări serioase, şi că Sully acţionează pentru distrugerea sa.

Graţie darului său în ale telekineziei, Papa Guezzo îl făcuse să dispară pe acest inoportun, doar concentrându-se asupra globului său de cristal. După aceea, duşmanii lui începuseră să se înmulţească. Nu, nu se putea lipsi de serviciile haitianului. Acum, mai puţin ca oricând.

Preşedintele se ridică. Ploaia curgea şiroaie pe geamuri. Se întunecase. Bubuitul unui tunet în depărtare îl făcu să se înfioare. Cum putuse să se îndoiască măcar o clipă de Papa Guezzo?

Avea un sentiment îngrozitor de culpabilitate.

— Filmul, murmură el. Cu sau fără *Baron-Samedi*, dar găseşte-mi filmul.

*

* * *

Sodertălje, miercuri 9 septembrie.

Ora 21.

Aşezată pe marginea patului, Katia Canas se gândea la iubirea ei pierdută. Ultima oară când îl văzuse, Robert avea un aer mai îngrijorat ca de obicei. De câteva ori avusese impresia c-ar vrea să-i încredinţeze un secret, dar el tăcuse.

De la moartea amantului său, Katia nu cunoscuse nicio clipă de răgaz. Până-n momentul în care, împreună cu profesorul Cadeus se refugiase la Sodertâlje, la sora Ursulei. Atunci, puterile malefice care o chinuiseră atât încetaseră să se manifeste. La început această acalmie i se păruse suspectă. Apoi începuse să-şi recapete încrederea.

Cadeus îi recomandase să nu iasă deloc până la plecarea spre aeroportul Arlanda, de unde urmau să ia avionul spre New York. El se întorsese la Farsta, să ia paşaportul şi câteva obiecte personale din apartamentul tinerei femei.

Acum, casa imensă şi goală era întunecată. Aşteptând întoarcerea lui Cadeus, Katia se încuiase în camera sa. Doar Ursula ştia unde se găseşte. Proprietara casei, sora ei, era în voiaj. Katia avea încredere absolută în vecina sa de palier.

Se întinse, încercând să se relaxeze. Închise ochii, dar îi redeschise imediat. Imaginea, întotdeauna aceeaşi, teribil de reală şi obsedantă: culoarul, becul verde scânteietor, uşa blindată întredeschisă, sasul, a doua uşă, dinspre camera obscură, şi ea întredeschisă; apoi reaprinderea luminii, oribila imagine: Robert, în genunchi, cu craniul zdrobit, cu faţa în cuvă. Un amănunt curios, camera de luat vederi, smulsă din plafonul de polistiren şi încă… acolo…

Toate se opreau mereu în acelaşi punct. Katia ştia că mai văzuse ceva „dar ce? Nu reuşea să descrie acel lucru.

Discutase îndelung cu Cadeus, care îi explicase procesul de refulare: se uită ceea ce este penibil.

Îşi luă faţa în mâini. De data aceasta, secvenţa se terminase puţin mai departe. Da, de data aceasta zărise bobina pe suprafaţa netedă, acel mic obiect lucitor, pe care, îl apucase maşinal…

Tânăra femeie se ridică, cu ochii larg deschişi. Acum înţelegea cauza chinurilor sale.

Stockholm, miercuri 9 septembrie.

Ora 21 şi 30 de minute.

Vladimir Tehekov aşteptase cu răbdare ca funcţionarii să părăsească clădirea F.H.R-ului. Pe la mijlocul după amiezii se instalase în biblioteca imensă, cu ferestre boltite, cu un teanc de lucrări semnate Youri Ivanoff în faţă. Puţin după aceea păruse în întregime absorbit de munca sa, adnotând pagini, subliniind pasaje, consultând dicţionare, Când, aproape de ora 18, bibliotecara îl anunţase că trebuie să închidă, Vladimir se arătase disperat că nu va reuşi să termine lucrarea piuă a doua zi la prânz, când şeful său trebuia să ţină o conferinţă de presă la universitatea Carolina Rediviva.

Impresionată de privirea lui nevinovată, adolescentină, funcţionara îi permisese să întârzie, urcând ea însăşi să-i prevină pe gardienii din sala de control.

Vladimir rămăsese aplecat deasupra hârtiilor până la ora 21 şi 30 de minute, chiar în faţa camerei de luat vederi.

Odată sosită ora fatidică, rusul părăsi biblioteca. Luă unul dintre ascensoare şi apăsă hotărât butonul pentru etajul şapte.

Ajuns în coridorul mochetat în bej, se îndreptă spre sala de control şi bătu la uşă. Unul dintre gardieni veni să-i deschidă, în timp ce colegul său continua să observe ecranele ce transmiteau imagini din birourile goale.

— Bună seara, începu Vladimir.

— Ceva nu e în regulă, domnule? V-am văzut urcând.

— Am auzit un zgomot ciudat în bibliotecă. Mi-am permis să urc se va atenţionez.

Bărbatul se întoarse spre colegul său:

— Gustave, du-te să arunci o privire în bibliotecă, îi spuse el, întorcându-se din nou spre ecrane.

Tehekov scoase din buzunar o fiolă. O sparse la un capăt. O aruncă în mijlocul camerei, închise uşa şi aşteptă cinci minute, cu ceasul în mină. Apoi îşi puse o mască şi pătrunse în sala de control. Gazul incolor şi inodor era foarte eficace: prăvăliţi pe scaunele lor, gardienii dormeau cu pumnii strânşi.

Intrusul se îndreptă spre calculatorul care ocupa peretele central. Tastă un cod, atinse uşor clapa pentru validare, apoi bătu 3/9. *Maşina îl ruga să aibă răbdare*. Pe ecranul albastru apăru semnul minus. Un minut mai târziu, un document de mărimea unei jumătăţi de pagină alunecă din imprimantă. Pendula de perete arăta exact 21 şi 35. În zece minute, efectele gazului soporific încetau. Tehekov ieşi în pas alergător, scoţându-şi masca.

*

* * *

Rusul întredeschise uşa de serviciu şi fluieră primele note din *Dunărea Albastră*. Hubert se desprinse din umbra unei streşini, traversând repede curtea prin ploaie.

— Ai avut probleme? i se adresă Tehekov.

— Niciuna. Dar tu?

— *Niet*! Să ne grăbim.

Ascensorul îi transportă la etajul patru. Vladimir pătrunse în coridorul lung, la capătul căruia un bec galben împrăştia o lumină bolnavă.

— Iată camera obscură! Aici a fost văzut amicul tău ultima oară.

Pianotă claviatura fixată în perete; uşa metalică se deschise. Cei doi bărbaţi păşiră în sas, în timp ce becul deveni verde. Tehekov descuie cu o cheie a doua uşă şi o deschise.

— Felicitări, zise Hubert cu glas scăzut. Frumos lucrat!

— Niciodată oamenii nu sunt destul de suspicioşi, răspunse cu modestie însoţitorul lui. Priveşte! Camera de

luat vederi a fost înlocuită.

Inspectară totul, în lumina roşie. Hubert descoperi o gură de aerisire, închisă cu un grilaj fin, apoi ciocăni în peretele despărţitor.

— Gol, constată el. Este vorba despre un zid dublu.

— Exact. În spate se află un culoar îngust. Ştii cumva unde duce?

— Din întâmplare… în biroul haitianului?

— Exact.

— Cât de plăcut este să lucreze omul cu tine, dragă Vlad! Se simte pus în valoare. Mă gândesc c-ar fi imprudent să ne aventurăm în biroul magicianului.

— Într-adevăr. Pentru moment, e mai bine să plecăm. În mai puţin de patru minute gardienii se vor trezi.

— **Întrebându-**se ce-au păţit?

— Proaspeţi ca nişte copii, fără să păstreze nicio amintire despre trecerea mea. Cu atât mai mult cu cât am avut grijă să iau capsula în care a fost gazul.

— Ei bine, Vlad, mă înclin. Dar îmi închipui că ai altceva să-mi spui.

— Atunci să concluzionăm **într-**un bar liniştit. Te invit.

— Evident, din moment ce rubla este în creştere…

*

* * *

„Oraşul dintre două poduri” părea un decor medieval. Ploaia şi fulgerele îi dădeau un aer oarecum lugubru. Ichekov îşi parcă *Buickul* închiriat pe o străduţă întunecoasă. Doar câteva firme luminoase se desenau pe zidurile de piatră. Cei doi bărbaţi străbătură şoseaua strălucitoarede ploaie şi dispărură în interiorul lui *Excalibur*. Îşi croiră cu dificultate drum printre clienţii bine dispuşi şi reuşiră să găsească o masă liberă. Hubert se trânti pe scaunul din piele neagră şi îşi întinse picioarele lungi.

— Ideea ta despre linişte este foarte relativă, îl ironiza el.

— Înainte de ultima mea trecere prin Stockholm,

acum câţiva ani, în acest bistrou se auzea musca.

— **S-**ar părea că ulterior lucrurile au evoluat.

Dădură comanda unei fete suple, **într-**o fustă de piele argintată şi un corsaj mulat. De comun acord, aşteptară în tăcere să fie serviţi.

— Ai observat ceva în timp ce mă aşteptai, Hubert?

— Partea din spate a imobilului este în renovare. Schelele ajung chiar sub ferestrele onorabilului domn Guezzo. Există, de asemenea, o schelă metalică pe care ar putea fi coborât un cadavru, ca un simplu sac cu gunoi… Rămâne de ştiut când au început aceste lucrări.

— Schelele erau montate joi, 3 septembrie, afirmă Vladimir. Şi iată proba.

Puse pe masă hârtia scoasă de la calculator.

— Calculatorul introduce în memoria sa, din sfert în sfert de oră, imaginea celor două intrări.

Hubert examina documentul. Scheletul metalic şi platformele. Data şi ora erau indicate **într-**un colţ.

— Am încercat să găsesc clişeul luat după momentul presupus al crimei, dar ora nu este sigură, în plus, probabil că asasinii au profitat de intervalul în care calculatorul nu înregistrează.

Încruntâ**ndu-**se, Hubert agită cuburile de gheaţă din paharul său.

— Cum ai **s-**o poţi dovedi?

— Înhăţâ**ndu-**l pe haitian din propriul lui bârlog, rosti Vlad.

Timpul presează. Le**-**am cerut superiorilor mei permisiunea de a trece la acţiune. Guezzo şi cel care se ascunde în spatele lui vor încerca în mod sigur să elimine şi ultimii martori. Cadeus, Katia Canas, poate chiar Elaine Hunter. Trebuie să**-**i găsim pe toţi, ca şi blestematul acela de dosar „Z” care **s-**a volatilizat odată cu Sully.

Tehekov îşi goli paharul.

— Trebuie să**-**l însoţesc pe Ivanoff pentru o serie de conferinţe pe tema „Persecuţia politică şi literatura”. Dar voi păstra legătura cu tine…

— Atunci, pe curând, Vlad.

*

* * *

Stockholm, miercuri 19 septembrie.

Ora 23.

Îmbrăcat, întins în patul confortabil, Hubert reflecta cu mâinile sub ceafă, cu ochii fixaţi în tavan. Ar fi dat oricât să ştie unde se aflau Cadeus şi protejata lui. Deodată tresări. Ursula! în mod sigur vecina Katiei ştia ceva.

Ridică receptorul, dar, amintindu-şi de microfoane, hotărî s-o sune pe tânăra femeie din salon. Se ridică dintr-un salt şi îşi îmbrăcă vesta. Se pregătea să iasă, când cineva bătu în uşă. Îşi dădu seama că uitase de întâlnirea cu Sandra! Deschise uşa masivă: în pragul ei se afla o blondă sculpturală.

— Julie… Inspector Engelbrekt…

Se dădu într-o parte, făcându-i loc să intre. Nouvenita îşi scoase impermeabilul ud şi se aşeză pe canapeaua din colţul salonului.

— Îmi cer scuze pentru ora târzie. Afacerea Hunter tocmai ne-a fost retrasă, lui Sten şi mie. Dar asta nu ne-a surprins deloc, dacă vrei să ştii…

— Vă înţeleg decepţia. Dar nu văd ce…

— Haide, Lindon, nu mai face pe inocentul. Te afli întotdeauna acolo unde nu trebuie. Când tu te duci să-l vizitezi, Henderson nu mai revine din *weekend*. îl însoţeşti pe profesorul Cadeus la domnişoara Canas, în ziua în care ea încearcă să se arunce de la etajul patru, apoi nu se mai ştie nimic despre ei. Te duci la Sundsvall, în dimineaţa dispariţiei Elainei Hunter. În sfârşit, când iei masa la *Pagoda*, tânărul Forsyth este doborât de un necunoscut. Şi un imbecil ar sfârşi prin a face legătura…

— De acord. Cu toate astea vi s-a retras ancheta…

— Prea uşor!

— Cu siguranţă sunt în joc interese care vă depăşesc. Care ne depăşesc pe noi toţi.

— Oh, pe tine nu, sunt sigură. De asta mă şi aflu aici. Sten nu este la curent cu vizita mea, ar fi căutat să-mi

schimbe hotărârea.

— Pe bună dreptate. Nu ştiu nimic, inspectore. Cu siguranţă, cunoşti mai mult decât mine.

Ea râse fals. Îşi încrucişa picioarele lungi, permiţând-i lui Hubert să le admire perfecţiunea.

— Îţi baţi joc de mine? Nu ştiu ce mă opreşte să te duc la poliţie, pentru un interogatoriu.

— Bunul simţ, desigur.

Julie se ridică, aruncând-şi geanta pe umăr.

Am înţeles că ai venit la Stockholm pentru afaceri. Ce fel?

— Mi se pare că ţi-am mai spus.

— Donaţia pentru Etiopia… Ţii cu tot dinadinsul să mă faci să înghit asta?

— Julie, sunt un industriaş din Pittsburg, trebuie să mă crezi. Aparenţele poate sunt împotriva mea, dar te asigur că te înşeli.

Se apropie de el, închizându-şi pe jumătate ochii de culoarea levănţicii.

— Nu te cred, îi spuse ea.

N-are importanţă. Va trebui să pleci: oricum nu ajungi nicăieri.

Îl măsură clin cap până în picioare, provocatoare.

— Într-adevăr?

Hubert îi luă mâna, sărutând-i-o uşor deasupra încheieturii.

În pragul uşii, împietrită, Sandra contempla scena cea mai de necrezut pe care o văzuse în viaţa ei. Încă o dată, bărbatul care îi dăduse întâlnire o înşela în mod josnic. În momentul când venea în camera lui în rochia ei cea mai decoltată, îl găsea în *tete-ă-tet-o* cu această detestabilă suedeză, într-o atitudine care nu lăsa nicio umbră de îndoială asupra relaţiei lor.

— *Porca mizeria*! strigă ea scoasă din fire. Ce-ai găsit la spălăcita asta?

Şi înaintă, cu ochii în flăcări, spre rivala ei.

— Ce cauţi aici la ora asta? Urmăriţi oamenii până şi în camerele lor?

Julie surâse.

— Dar dumneata?

— Asta nu te priveşte. îl cunosc pe domnul Lindon din… din Hawaii. În seara asta sunt invitata lui.

Hubert socoti că e momentul să intervină:

— Sandra, draga mea…

— Tu să taci! Nu vreau să te mai văd! Niciodată, ai înţeles?

Apucă o scrumieră, aruncând-o cu toată forţa în dulapul *Boulle*. Se auzi un zgomot ciudat, şi cele două aplice de pe perete se stinseră cu un pocnet sec.

— Am plecat, îl anunţă Julie, luându-şi impermeabilul. Încă o dată scuzele mele, domnule Lindon, că m-am amestecat în viaţa dumitale personală.

Se feri în ultima clipă. Vaza aruncată de italiancă se lovi de o comodă, spărgându-se. Scăpându-i rivala, Sandra, nebună de furie, îl pălmui violent pe Hubert.

— Nimeni n-a îndrăznit vreodată să mă umilească în halul ăsta! Mă voi răzbuna!

— Sandra, aşteaptă…

Pocnetul violent al uşii însoţi ieşirea actriţei. De data aceasta se sparseră becurile celor două lampadare.

— Telekinezie, s-ar zice, murmură Hubert. Mă cam îndoiesc c-ar fi suficientă să producă vibraţii. Şi atât de puternice…

Trebuia cu orice preţ să-l avertizeze pe profesorul Cadeus că demonii care o chinuiau pe Katia aveau mai degrabă o origine raţională. Renunţă s-o mai sune pe Ursula: fără îndoială va refuza să-i dea informaţii la telefon.

*

* * *

Farsta, miercuri 9 septembrie.

Ora 23 şi 40 de minute.

Ursula îl privi prin vizor.

Bărbatul repetă:

— Hubert Lindon, prietenul profesorului Cadeus. Mi-ai promis o invitaţie la ceai, aminteşte-ţi!

Canişul începu să mârâie.

— Freci altă dată, decise Ursula. E cam târziu, şi mâine mă scol devreme.

— Ursula, te rog. Este în joc viaţa Katiei! Blonda luă câinele în braţe şi deschise în sfârşit uşa. Interlocutorul ei intră. Pare într-adevăr neliniştit, îşi spuse fata.

— Trebuie neapărat să iau legătura cu Katia şi cu profesorul. Unde se află? Ştii cumva?

Îl cântări, cu ochii pe jumătate închişi. „Nimănui”, îi spusese Cadeus înainte de a pleca. *Nimănui*…

— Nu am niciun fel de noutăţi de la ei, rosti ea, prudentă. Cred că au plecat **într-**o excursie…

Hubert îşi dădu seama că minte.

— Ascultă, Ursula, este vorba de viaţa lor!

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Foarte bine. Eu ies, tu îi suni, şi dacă refuză să vorbească cu mine, îţi promit că plec.

O simţi ezitând.

— Nu ştiu unde au plecat, se încăpăţână ea.

— Fă un efort…

Părăsi micul apartament. Fără voia ci, Ursula se apropie de telefon.

Când tânăra femeie apăru, Rubert, pe culoar, făcea al o sutălea pas.

— Nu răspunde, rosti ea, îngrijorată.

— L**-**ai lăsat să sune suficient?

— Telefonul se află în camera profesorului. Am convenit asupra unui cod. îl las să sune de două ori, apoi închid şi formez din nou. Înseamnă că **s-**a întâmplat ceva… Dumnezeule, mi**-**e frică.

— Unde sunt?

— La sora mea, la Sodertâlje. Astăzi domnul Cadeus a venit să caute paşaportul Katiei. Părea mulţumit. Toate acele fenomene… ştiţi care, nu **s-**au mai repetat de când au părăsit locuinţa de la ţară a Katiei. Credeţi că toate astea au reînceput?

— Probabil. Ştiţi unde **s-**ar mai fi putut ascunde? Katia n**-**are prieteni în zonă?

Ursula clătină din cap. De data aceasta privirea ei exprima sinceritate.

Hubert îi scrise în grabă numărul său de telefon pe o foaie de blocnotes.

— Mă poţi suna la orice oră, dar să te recomanzi doar cu numele mic. Apoi, te voi suna eu, *okay*?

— Dacă ţii neapărat. Parc-am fi **într-**un roman de spionaj…

O bătu uşor peste obraz.

— Ai prea milită imaginaţie, micuţo.

— Ştiu, mi **s-**a mai spus.

Stockholm, joi 10 septembrie.

Ora 10 şi 30 de minate.

Un zgomot foarte slab îl trezi pe Hubert. Lumina firavă ce pătrundea prin interstiţiile perdelelor duble arăta că este încă devreme.

Sări din pat, suplu ca un tigru. Traversă camera, la pândă, călcând uşor pe covorul gros. Sunetul venea de la intrare. Întredeschise uşa camerei şi aruncă o privire spre uşa masivă a apartamentului. După toate aparenţele, cineva încerca să intre.

Se lipi de perete. Zgomotul se repetă, imperceptibil. Întinzând mâna, Hubert întoarse uşor cheia în broască, trăgând zăvorul yalei. Apoi deschise cu brutalitate.

Intrusul năvăli odată cu uşa. Se întinse pe parchet, cu cele patru membre în aer, cu o expresie de surpriză totală.

În picioare, dominând prin statura sa înaltă, ocupantul apartamentului părea că stăpâneşte perfect situaţia. Coborâ**ndu-**şi braţul cu care intenţionase să**-**şi lovească adversarul, îl întrebă glacial:

— Se poate şti ce te aduce?

Apoi îl luă ca pe un colet şi îl transportă în salon, aruncâ**ndu-**l **într-**un fotoliu.

— Te ascult, Murphy!

Dan îşi înghiţi saliva.

— M**-**am săturat! gemu el, pe un ton plângăreţ. Te învârteşti tot timpul în jurul Sandrei! Dacă nu cumva

lucrurile stau exact invers…

— Rolul lui Othello nu te prinde deloc, dragul meu.

— Oh, ştiu. Toate acestea capătă o alură de comedie.

— Dar nu explică de ce ai încercat să-mi forţezi uşa.

Actorul se ridică cu dificultate. Îşi trecu mâinile durdulii peste faţa bucălată, ciupită de vărsat.

— Voiam doar să te intimidez. Puţin înainte, ţi-am scris un bilet anonim în care te sfătuiam să *t* pleci dacă ţii la pielea ta… *

— Aha, deci tu erai…

— Îţi prezint scuzele mele, deşi o fac fără entuziasm. Mă simt ridicol…

Murphy părea foarte dezgustat, dar asta împrumuta trăsăturilor sale o anumită nobleţe. Pentru prima oară în viaţa lui, el renunţa să se mai disimuleze în spatele grimaselor şi a cuvintelor de spirit. Avea aerul unui om copleşit.

— Nu poţi să te faci iubit cu sila, indiferent de preţul plătit, concluzionă el cu amărăciune, îndreptându-se spre ieşire.

— Un moment!

Actorul se întoarse spre el:

— Scuteşte-mă de sarcasme. Nici Othello, nici Romeo, ştiu. Este a ta, Lindon. Ar trebui să fii surd şi orb să nu observi că este îndrăgostită de tine.

Hubert îşi luă vesta de pe un fotoliu. Scoase din buzunarul interior mesajul Elainei Hunter.

— Cred că îţi era destinat. Dar numerele camerelor noastre au fost confundate şi plicul a ajuns în cutia mea.

Murphy parcurse textul biletului.

— Dumnezeule! suspină el. Nu ştiu ce porcărie ne-a pregătit, dar după câte o cunosc va fi una lată.

— Ce vrei să spui cu asta? De fapt, la ce te gândeşti?

Actorul îşi privi fix interlocutorul, cu ochii micşoraţi în spatele ochelarilor cu lentile rotunde.

— Erai la Sundsvall, murmură el.

— Da. Ascultă, Murphy, din motive care mi-a: lua un timp prea lung să ţi le expun, a trebuit s-o contactez pe

Elaine Hunter. Ştiu că o lungă prietenie te leagă de ea. Poate chiar mai mult decât e simplă prietenie…

Actorul se reaşează.

— Am fost foarte îndrăgostit de Elaine, admise eh Numai că ea m-a părăsit pentru un chitarist care sej droga. El a atras-o **într-**una dintre acele secte can te scoate completam circulaţie, prin spălarea creierului. Este povestea vieţii mele, Lindon. Femeile mă părăsesc întotdeauna pentru nişte…

Era pe punctul de a spune „căzături”, dar se întrerupse la timp.

I … nişte efebi.

Hubert surâse.

— Încetează să te mai lamentezi şi nu te mai crede buricul pământului. Sunt sigur că ai un succes nebun… Dar n-ai destulă încredere în tine însuţi.

— Ciudat, dar psihiatrul meu îmi repetă aceeaşi chestie.

— Ei bine, asta te va face să economiseşti câteva şedinţe pe canapeaua lui… Ştii unde este ea?

— Cu Thomas. Astăzi vor filma două, trei scene de exterior.

— Murphy, vorbesc despre Elaine, fii atent!

Actorul reflectă intens.

— Nu văd decât un singur loc: o comunitate a foşilor membri ai sectei, la Uppsala… Ei, ce faci?

— Îmi dezbrac pijamaua. Aşteaptă-mă, fac un luş, mă îmbrac şi plecăm la Uppsala.

— *Plecăm*?

— Te rog să-mi faci acest serviciu. Dacă vom fi Bmpreună, Elaine nu va fi neîncrezătoare faţă de Wnine.

Actorul ridică din umeri.

— Visezi! Nu este omul care negociază. Mai ales facă îl reprezintă pe tatăl ei. Elaine îl detestă, ca i pe ceilalţi din familie. Aş spune chiar că a avut un ingur scop în viaţă: să le facă pagube părinţilor săi.

— Anumite persoane rău intenţionate ar putea să

profite.

— Este exact şi părerea mea. În caz contrar, n-aş fi acceptat niciodată să joc în filmul lui Thomas. Am un rol dramatic, iar publicului nu-i prea plac asemenea rocade. Dar cum o ştiam pe Elaine în primejdie…

El relată istoria S.O.S-ului fetei de la New York.

— Din nefericire, n-am putut **s-**o văd. îi cam place să se joace de-a şoarecele şi pisica. A doua zi după sosirea mea, neputând **s-**o contactez, m-am dus la o anume domnişoară Canas, pe care ea o frecventa din când în când.

Hubert îl privi, stupefiat.

— Omul cu pardesiu kaki şi pălărie erai tu?

— Da… mi se pare că purtam o pălărie în acea zi…

— Elaine şi Katia Canas se cunoşteau bine?

— N-am habar. Elaine mi-a pomenit de ea o dată sau de două ori, în cele câteva scrisori pe care mi le-a trimis.

— N-a vorbit de nimeni altcineva?

— Nu… Ba da… Aşteaptă… Se pare că simpatizează pe o oarecare Bernice. În scrisori îi spunea „particulara" lui *big chief*.

— Foarte bine, zâmbi Hubert. Dany, fii bun, comandă-mi un *breakfast* în timp ce cu fac duş!

Actorul îi întoarse zâmbetul.

— Două, vrei să spui. N-am avut timp să mănânc.

*

* * *

Charles Korty era întins pe pat, în camera întunecată. Se trezise la ora şapte pentru a-şi scrie demisia, adresată preşedintelui Federaţiei. Câteva copii ale acesteia le trimisese unora dintre relaţiile sale de la O.N.U. După ce dăduse plicurile unui comisionar, se culcase la loc.

Se simţea bătrân, inutil, distrus. Se simţea responsabil de moartea nedreaptă a nepotului său, fără să ştie exact de ce. Incidentul sângeros de la *Pagoda* stârnise presă suedeză. Majoritatea reporterilor atribuiau absurdul atac unui grup necunoscut de anarhişti. Alţii optau pentru varianta unui act aberant săvârşit de un tânăr detracat.

Redactorul-şef de la *Expressen* lansa ipoteza unui atentat împotriva senatorului american Hunter…

Oricum ar fi fost, Korty n-avea niciun rol în această agitaţie. Pe el îl aştepta sarcina dură de a le comunica părinţilor lui Guy catastrofa. Corpul acestuia urma să fie transportat, în patrie, zilele următoare. Acum unchiul nefericitului simţea că nu prea mai are ce aştepta de la viaţă.

Vechile sale visuri de a-l răsturna pe Luis Memo, de pe piedestalul său, îi păreau derizorii şi mai irealizabile decât oricând. Îşi plătea prea scump ambiţiile, pentru a accepta să continue.

Se auzi sunetul îndepărtat al unei sonerii. Charles Korty nu-i acordă nicio atenţie. Se ridică şi înaintă prin semiobscuritate către comoda sa „Louis XVI”. Deschise un sertar. Bătrânul său revolver era acolo, gata să-l servească. Introduse un cartuş pe ţeavă.

Soneria de la intrare se auzi din nou. Astrid, bătrâna guvernantă a lui Korty, se duse să deschidă fără prea mare convingere. Stăpânul său îi spusese foarte clar că nu doreşte să primească pe nimeni. Şi mai cu seamă jurnalişti.

În faţa uşii, guvernanta descoperi o tânără femeie brună, cu ochii de un gri luminos, îmbrăcată în jeans şi *trench-coat*. Astrid observă în spatele ei, parcată lângă trotuar, o strălucitoare *Thunderbird*.

— Sunt Katia Canas, începu necunoscuta. Trebuie să-l văd neapărat pe domnul Ivorty.

— Domnul se odihneşte şi nu doreşte să fie deranjat.

— Spuneţi-i numele meu, cel puţin. Până acum câteva zile am fost funcţionară la F.H.R. Am o informaţie importantă pentru el.

— Regret, domnişoară „dar nu vrea să vadă pe nimeni. A fost foarte afectat de moartea nepotului său.

— Vă rog, imploră vizitatoarea. Nu-l voi deranja mult…

Impresionată, bătrâna Astrid încuviinţă din priviri.

— Bine, mă duc să văd.

Închise uşa. În timp ce se îndrepta spre scară, se auzi

o explozie asurzitoare.

— Dumnezeule! Domnule! răcni ea.

Înspăimântată, Katia se întoarse şi alergă spre Thunderbird.

— Dă-i drumul! Nu mai avem ce face aici.

Cadeus se execută.

— Dacă mi-ai spune ce ai pe inimă…

— Poate. Mai târziu.

Astrid năvăli în camera stăpânului său. Acesta, aşezat pe jos, privea cu un aer de idiot ţeava fumegândă a unui revolver. Guvernanta se repezi la el.

— Iisuse! Ce **s-**a întâmplat?

Korty îşi ridică privirea către gaura neagră ce apăruse în peretele de culoarea cojii de ou.

— Mi-a tremurat mâna, murmură el. Sunt **într-**adevăr o nulitate ambulantă. Am ratat totul. Viaţa, cariera, căsătoria şi chiar sinuciderea.

O lăsă să-i ia arma, fără să protesteze. Se simţea atât de slab, atât de bătrân!

*

* * *

Uppsala, joi 10 septembrie.

Ora 12.

BMW-ul gri metalizat al lui Hubert rula în direcţia centrului. O veche biserică gotică apăru în mijlocul unei pieţe, sub razele palide ale soarelui ce reuşise să străpungă norii.

— La stânga, indică Dan. Comunitatea se află după campus… Să admitem că Elaine ar fi aici. Ce ai de gând să faci?

— O să-i pun câteva întrebări.

— În legătură cu ce?

— Nu fi indiscret, bătrâne! Dacă ar fi după mine, aş lua-o şi i-aş duce-o fuga-fuguţa lui papa Hunter. Prietena ta este însă sub o puternică influenţă. Dar, la urma urmelor, toate astea nu mă privesc. Acum spune-mi unde să opresc şi nu te mai culpabiliza. Totul o să meargă foarte bine.

Fosta sectă îşi alesese drept domiciliu un castel ruinat, în apropiere de Uppsala. Cei doi văzură o duzină de fete şi băieţi, îmbrăcaţi în zdrenţe pestriţe, umblând cu un aer buimăcit.

Hubert şi Murphy traversară un fel de grădină, unde două tinere femei scheletice stropeau vegetaţia.

— Frumoasă plantaţie de marijuana, spuse Hubert cu voce scăzută. Spre ghinionul lor nu au destul soare. Producţia este, cred, mai degrabă slabă.

— Văzând-le feţele, n-aş spune una ca asta, replică Dan, nu fără umor.

Un *punk*, într-un costum de piele, cu o impresionantă coafură în formă de palmier, le ieşi în întâmpinare. Purta ochelari negri. Partea de jos a feţei îi era agitată de un tic.

— Extaz? *Angel dust*? oferi el.

— Mai târziu, refuză Hubert. Suntem prietenii Elainei Hunter.

— Da?

— Da.

Insul îi privi neîncrezător.

— Aşa înţoliţi cum sunteţi?

— Suntem obligaţi, i-o tăie Murphy. Altfel cum rezi c-am putea submina Federaţia, tipule?

Celălalt căzu într-o profundă meditaţie, ajutat, ceu siguranţă, şi de drogurile ingurgitate.

— Un pic de acid? se ilumină el subit.

Actorul făcu mutra unuia care reflectează.

— Nu ăsta este trucul nostru, răspunse el în sfârşit. Noi băgăm în carburator *coco*. Foarte albă şi pură. Nu amestecată. Nu-i aşa, Hube?

— Mie îmi spui? Amestecată cu talc? Mulţumesc, nu.

— Aha, bine. Ben nu este aici, spuse insul, cu voce umilă.

— Asta nu e grav, tipule. Cheam-o pe Elaine, ea va aranja totul, îl asigură actorul.

Între timp, câţiva membri ai comunităţii se apropiaseră.

— O caută pe Elaine, explică insul în haine de piele.

Una dintre fete îşi scutură claia de păr.

— Nu mai este în castel, spuse ea. A plecat în dimineaţa asta.

— **S-**a întors la Stoe1 holm? se interesă Hubert.

— Probabil. Ştii, ei nu i se cere nimic. Vine când vrea, pleacă atunci când are chef. E liberă. Cum ştie că tatăl ei este în oraş, probabil **s-**a dus să**-**l vadă.

Murphy interveni:

— Asta nu. Sunt supăraţi, o ştii foarte bine. Elai…

Se întrerupse cu un suspin. Hubert îi urmări privirile. La vreo douăzeci de metri de ei, o tânără femeie întindea rufe pe o frânghie prinsă de două coloane în ruină. Era înaltă, suplă. Părul ei lung era roşu ca flacăra.

Cei doi bărbaţi traversară în grabă plantaţia de marijuana, în timp ce femeia se îndepărta cu coşul gol.

— Elaine! Elaine 1

Mai rapid, Hubert îşi depăşi însoţitorul. Când fata era pe punctul de a dispărea în interiorul castelului, o ajunse şi o apucă de braţ. Ea se întoarse, cu un aer uluit. O pereche de ochi negri se fixară asupra lui, şi posesoarea lor îi adresă un zâmbet cam nătâng.

— Te rog să mă scuzi, spuse el. Te-am confundat.

— L**-**am auzit pe prietenul tău strigâ**ndu-**mă Elaine. Ea a plecat azi**-**dimineaţă, nu v**-**au spus?

Şi intră în clădire râzând. Murphy, cu răsuflarea tăiată, se oprise la câţiva paşi.

— Te**-**am prevenit: şoarecele şi pisica.

— Da… Dar de data asta şoarecele o face pe pisică să fugă. Actorul clătină din cap.

— Vai, vai! Ce**-**ţi place **s-**o faci pe masculul feroce!

*

* * *

Stockholm, joi 10 septembrie.

Ora 13.

Hubert îl lăsă pe Murphy lângă Muzeul Naţional din Stockholm. Voia să dea o raită prin Humlegården.

În timp ce**-**i arăta o bogată colecţie de argintărie din

secolul al XVIII-lea, Ray Mill îl informă că Stanford a dat semnalul verde.

— În caz de necesitate absolută şi cu *blândeţe*, precizează el, De altfel, dacă dai greş…

— N-a auzit niciodată vorbindu-se de mine, *cunosc cântecul*.

Hubert urcă în *BMW* şi se îndreptă spre *Grand-Hotel*. Ceaţa matinală se risipise, se anunţa o zi fără nori. O mulţime pestriţă mişuna pe străzi şi pe podurile ce traversau canalele.

H.B.B. n-avea niciun chef de plimbare. Simţea anxietatea unui general aflat în aşteptarea bătăliei decisive.

La recepţie îl aştepta un pachet. Era un roman de Ivanoff pe care nu-l citise. Pe pagina de gardă, Vladimir Tehekov notase, cu scrisul lui mărunt: „Iluzii şi influenţe. O frumoasă alegorie, ca întotdeauna”.

*

* * *

Stockholm, joi 10 septembrie.

Ora 19 şi 30 de minute.

Luis Memo îi aruncă haitianului o privire nemulţumită.

— Nu sunteţi decât o bandă de derbedei, bombăni el. Incapabili să faceţi cu mai multă promptitudine, ceea ce vi se cere. Au trebuit opt zile şi ce ai reuşit, Guezzo? O îngrămădire de cadavre. Nu asta am convenit…

Haitianul îşi ridică braţele, apoi le lăsă să cadă.

— Sharon poate să depună mărturie în legătură cu eforturile mele. În fiecare zi am lucrat până noaptea târziu. Vrei s-o chem?

— Vreau rezultate! Unde sunt profesorul şi eleva lui?

— Ţi-am spus că poţi să-i incluzi printre morţi.

— Nu contează că sunt încă vii? L-ai făcut să moară pe sărmanul Forsyth, care nici nu conta cine ştie ce, dar ei ţi-au scăpat. Ai, într-adevăr, darurile pe care susţii că le ai, sau nu?

Nimic nu-l agasa mai mult pe vrăjitor decât să treacă

drept un incapabil în ochii fidelilor săi. Iată de ce reproşurile lui Luis îl răniră de moarte pe haitian. În plus, ideea că acoliţii lui bântuiau pe străzi fără să descopere *Thunderbird*-ul îl făcea să scrâşnească din dinţi.

Le recomandase să nu se arate deloc cât timp Katia şi negrul vor sta ascunşi în casa de la Sodertălje. Le ceruse doar să-i urmărească discret, să supravegheze drumul spre Arlanda şi să pună în mişcare „sistemul" în momentul când maşina va lua curba cea mai periculoasă. Era atât de simplu! Dar cretinii comiseseră o greşeală, şi Cadeus, vulpe bătrână, îşi dăduse seama de prezenţa lor şi dispăruse împreună cu protejata sa.

Papa Guezzo îl privi pe Luis Memo cu un aer îndurerat.

— Din moment ce nu mai crezi în mine…

— Destul! mirii preşedintele, tăi**ndu-**i vorba haitianului prima oară de când îl cunoştea. Cred ce văd. Şi pentru moment n-am văzut mare lucru. Ţi-ai întins filajele contra bunului simţ. **S-**a sfârşit, Guezzo. Nu te mai vreau aici!

Cum? Mă concediezi?

De această dată, expresia de durere a haitianului nu mai era simulată. Complicele său clătină din cap.

— Crezi că voi continua să-mi dau banii unui incapabil?

Tremurând de furie, Papa Guezzo se ridică. Lampa de birou se stinse cu un pocnet. Bronzul lui Maillol vibră pe soclul său. Memo rămase impasibil.

— Degeaba îţi etalezi trucurile tale de bilei, mirii el.

În picioare, cu pumnii strânşi, haitianul spuse, cu o grimasă de ciudă:

— Foarte bine. Voi intra în transă. Dacă până diseară cei doi nu vor fi morţi, voi pleca pentru totdeauna, scrâşni el.

Interlocutorul său nu se mişcă.

— Vom vedea, conchise el cu răceală.

Vrăjitorul ieşi din biroul prezidenţial cu moartea în suflet. Dacă Luis nu-l mai voia, avea să fie abandonat de

întreaga sa clientelă. Desigur, strânsese destui bani pentru a trăi bine până la sfârşitul vieţii, dar mai mult decât bunăstarea îl interesa puterea pe care o exercita asupra anturajului său.

Intră în biroul său, o cameră tapetată în culori închise, unde foarte puţini oameni aveau acces. Sharon îl aştepta, aşezată pe un taburet. Papa Guezzo o privi cu simpatie. Doar ea îl mai credea capabil de a săvârşi miracole.

— Fii gata, îi ordonă, mă voi concentra. Îmi voi vida spiritul. Voi proiecta imaginea lui Cadeus şi pe cea a elevei lui ucişi **într-**un accident de maşină.

— Sunt gata, maestre.

Boke se aşează pe un mic covor, cu picioarele încrucişate şi mâinile pe genunchi.

— Vreau boabele şi globul meu de cristal.

Sharon aduse fără cea mai mică ezitare cutia cu boabe şi globul. Le puse în faţa haitianului. În timp ce acesta, cu ochii întredeschişi, fixa suprafaţa netedă a cristalului, tânăra femeie începu să se balanseze pe taburetul său, psalmodiind o incantaţie.

Ca o picătură de lapte **într-**un pahar cu ceai, un mic nor tulbură transparenţa globului. Guezzo continuă să**-**l scruteze, legănat de murmurul asistentei sale.

*

* * *

În împrejurimile Siocliliolmului joi 10 septembrie.

Ora 20.

— Ia te uită! exclamă Machado. Ei sunt!

Granada rula pe şoseaua naţională, între Bromma şi Stockholm, când zăriseră *Thunderbird***-**ul venind din sens opus.

— Da, comentă Jack. Încerc să fac cale**-**ntoarsă.

În timp ce sicilianul manevra, germanul, pe bancheta din spate, deschise o mică valiză. Şi-o puse pe genunchi şi trecu în revistă clapele numerotate, prinse cu nenumărate fire.

— Merge, declară el.

Granada schimbase direcţia, rulând acum în urma automobilului lui Cadeus.

— Atenţie, spuse Jack. Când o să-şi dea seama că este urmărit, va accelera. Nu trebuie să-i ratăm. Trebuie să-i prindem la strâmtoare, pe un drum pustiu.

— Ştiu unul, după pod. Exact ce ne trebuie murmură Machado, cu ochii fixaţi pe asfaltul luminat de farurile maşinii sale.

Era aproape noapte. Secera subţire a lunii apăruse pe cerul degajat de nori. Ieşind din starea de somnolenţă, Ivaţia întrebă:

— Până când o să ne tot învârtim?

Am putea probabil să oprim undeva, sugeră Cadeus. N-or să îndrăznească să ne atace într-un loc public.

— Crezi asta? Nimic nu-i opreşte. Dacă l-ai fi văzut pe acel sărman Forsyth…

— Nimic nu dovedeşte că…

— Sunt sigură!

— Bine, admise Cadeus, conciliant. Oricum trebuie s-o avertizăm pe Ursula. Sărmana fată, probabil îşi face mult sânge rău. Vreau să opresc la prima cabină telefonică. De acord? apoi vom stabili planul pentru această seară.

— Atenţie, încetinesc, spuse Jack.

Machado micşoră viteza, fără să piardă din vedere *Thunderbird*-ul. Cei doi bandiţi văzură o cabină telefonică luminată la marginea şoselei.

— Pun pariu că vor să dea un telefon?

— Este dreptul lor, replică Jack, imperturbabil, Mai mult ca sigur, vor să liniştească pe cineva. Rămâi la distanţă, nu este momentul să ne vadă.

Machado se execută. *Granada* neagră, cu toate luminile stinse, opri în umbra deasă a stejarilor ce mărgineau şoseaua. Un camion trecu în viteză pe lângă ei.

Cadeus frână în faţa cabinei telefonice şi coborî din maşină, trântind portiera. În sfârşit, această noapte era ultima pe care o petrecea în Suedia. Cu puţin noroc, vor ajunge mâine dimineaţă în Arlanda. Acolo, Katia şi el nu se vor mişca până la plecare… Deodată avu o idee: de ce n-ar

pleca acolo imediat?

Era mai bine să petreacă un număr de ore **într-**o sală de aşteptare, decât să tot rătăcească în căutarea unui refugiu. Aeroportul mişunând de pasageri nu era oare cea mai bună ascunzătoare posibilă?

Introduse o monedă în aparat, formă numărul Ursulei şi lăsă un mesaj robotului telefonic.

Apoi urcă în *Thunderbird*, după ce mai întâi făcu nişte mişcări de gimnastică.

— Plecăm la Arlanda imediat, o anunţă pe însoţitoarea sa.

Aceasta reflectă câteva secunde.

— Este o idee bună, se arătă ea de acord.

Părea că şi**-**a recăpătat brusc curajul.

— Care este drumul cel mai scurt? întrebă Cadeus, întorcând cheia în contact.

— La un kilometru de aici, imediat la dreapta, pe sub pod.

Automobilul porni.

Granada părăsi imediat refugiul şi se amestecă în circulaţie. Niciunul dintre ocupanţii ei nu mai vorbea. Ştiau că acum jucau ultima lor carte.

*

* * *

Stockliolm, joi 10 septembrie.

Ora 20 şi 10 minute.

Apelul telefonului îl întrerupse din lectură. Hubert nu se îndoise niciun moment că Tehekov îi trimisese romanul cu un scop instructiv. Şi, într-adevăr, pe măsură ce citea, îşi făcea o idee tot mai exactă asupra situaţiei şi a curselor pe care trebuia să le evite.

Cartea, intitulată *Geniul în sticlii*, Relata ascensiunea unui om politic inspirat de un sfătuitor rău.

H.B.B. ridică receptorul.

— Ursula, auzi el.

Respectând consemnul, vecina Ivatici închise imediat. Americanul se duse în salon să telefoneze.

— Profesorul mi**-**a lăsat un mesaj pe robot, îi explică

Ursula. Acum se află pe şosea, între Bromma şi Stockholm. **S-**a decis să plece spre Arlanda. Vrea să**-**şi petreacă noaptea la aeroport, împreună cu Katia. Vor zbura cu T.W.A. mâine la 14 şi 15

— Altceva n**-**a spus?

— Că totul merge bine. De altfel, avea o voce foarte calmă.

— Ursula, cum să**-**ţi mulţumesc?

— Trecând **într-**o zi să mă vezi.

El surâse.

— Pentru un ultim pahar, da?

Ea gânguri.

— Bombon on the rocks. *N-am uitat*.

Hubert închise. N**-**avea niciun minut de pierdut.

*

* * *

În împrejurimile Stocicholnmlui, joi 10 septembrie.

Ora 20 şi 15.

— O iau pe sub pod, se înveseli Machado. Asta înseamnă într-adevăr noroc.

— Urmăreşte**-**i, dar nu te apropia prea mult, îl sfătui Jack. O să le facem bucuria.

— OK, *boy*! Guezzo şi *Baron-Samedi* sunt cu noi!

Thunderbird-ul se îndepărta pe sub arborii tainici. Cadeus conducea cu prudenţă.

— Katia, oftă el, când o să**-**mi spui de ce l**-**ai căutat pe Charles Korty?

— Când o să fim în siguranţă, Luther.

— Voiai să**-**i propui ceva, nu?

— Da. Mi**-**am amintit deodată un amănunt ce valorează aur. Faimoasa seară când…

Tăcu brusc. O ciudată vibraţie mişca solul.

— Dumnezeule! strigă ea. *El* **ne-**a găsit.

Fulgere brăzdară cerul aproape lipsit de nori. Cadeus văzu apropii**ndu-**se o curbă. Motorul maşinii era ambalat ca un cal sălbatic. Profesorul încercă să frâneze, fără rezultat. Frâna de motor nu mai funcţiona. Şi nici cea de mină. Katia începu să ţipe. Umbrele tremurătoare ale

arborilor defilau în lungul maşinii înnebunite, care ţâşnise cu toată viteza înainte. Pământul se zguduia ca şi cum ar fi fost cutremur.

Thunderbird-ul intră în curbă cu 190 la oră. Minat de forţa centrifugă, automobilul părăsi şoseaua şi căzu în râpă, sărind din st încă în stâncă. Sfârşi prin a se izbi de un trunchi culcat, cu un zgomot atroce de metal îndoit, în timp ce din motor izbucni o flacără.

Granada neagră oprise în susul pantei, nu departe de acolo. Jack apăsă clapele din interiorul valizei, şi pământul încetă să vibreze.

— Crezi că sunt morţi? întrebă Machado.

— Sunt şanse. Oricum, să mergem să aruncăm o privire.

Cei doi bandiţi coborâră cu precauţie, apropiindu-se de vehiculul accidentat.

* * *

Hubert Bonisseur de la Bath înjură cu voce scăzută, văzând cele două puncte roşii în razele farurilor sale: stopurile din spate ale *Granadei*. Frână imediat, stinse luminile şi se strecură afară din *BMW*, cu *Wall herul* în mină.

Ajuns aproape de maşina goală, auzi voci venind de jos. Aprinse brusc lanterna puternică, dirijând-o spre pantă. Prins în cercul luminos, Jack duse mâna spre armă. Adversarul lui nu-i lăsă timp s-o scoată şi trase. îl nimeri chiar în mijlocul frunţii. Machado, care se aruncase pe burtă, în noroi, reuşi să-şi scoată pistolul automat. Deschise focul în direcţia de unde venea lumina orbitoare. Hubert îl ochi cu sânge rece. O expresie de uimire invadă trăsăturile sicilianului când glonţul îl lovi. Într-un ultim efort, se ridică într-un cot, încercând să-şi ochească inamicul, dar un văl negru îi acoperi ochii. După o clipă, îşi pierdu definitiv interesul pentru această lume.

Hubert coborî spre *Thunderhird*.

Profesorul Cadeus părea că priveşte stelele. Capul lăsat pe spate, peste spătarul scaunului, forma un unghi bizar cu gâtul. Impresionat, H.B.B. îi adresă un ultim adio.

— Nimeni nu ţi-a prezis asta, murmură el.

Apoi înconjură rapid maşina. Katia zăcea alături de vechiul său prieten. Dar artera ce pulsa la gâtul ei arăta că se află încă în viaţă.

Hubert deschise portiera, decuplă centura de siguranţă şi o luă în braţe pe tânăra femeie.

Stockhohn, *vineri Î1 septembrie*. *Ora 13*.

— Destul! strigă Norman, excedat.

Filmau pentru a treisprezecea oară scena, din cauza capriciilor Sandrei Rossi. Starleta ceruse ca replicile sale să fie schimbate, pretextând că nu poate interpreta convenabil un text de o asemenea banalitate. Şi acum intervenise un apel urgent pentru

Daniel Murphy…

Actorul părăsi platoul.

Reveni după vreo două minute.

— Sunt dezolat, se scuză el, dar trebuie să plec. Cine poate să-mi împrumute o maşină?

Secretara de platou îi aruncă cheile sale. Fără alte explicaţii, el o luă la goană, cu machiajul încă pe faţă.

Dan se strecură în *Mazda* roşie, culoarea cireşei, încărcată cu dosare şi aparate de fotografiat. Regreta că nu reuşise să-l prevină pe Hubert, dar Elaine părea disperată la telefon când îi ceruse ajutorul:

— Sunt **într-**o cabină telefonică, în faţa numărului 25, pe strada Fleming-Gatan. Vino imediat, te implor!

Apelul telefonului întrerupse reflecţiile lui Hubert. Era aşezat lângă patul de spital al Katiei Canas şi o aştepta pe Ursula, să-l schimbe. Trebuia **s-**o prevină pe tânăra femeie să nu se îndepărteze de prietena ei sub niciun pretext. Accidentata respira cu greutate, graţie plămânului artificial la care era cuplată prin**tr-**un furtun de cauciuc. Diagnosticul medicilor era *stare de comă datorată unui traumatism cranian*.

Hubert avertizase Ambasada Statelor Unite, pentru ca serviciul respectiv să se ocupe de repatrierea corpului lui Cadeus. Apoi îl contactase pe Mill, rugâ**ndu-**l să-l pună pe Tehekov la curent.

Telefonul continua să sune, agresând-i timpanele. Ridică receptorul.

— Domnul Lindon? Aici este Elaine Hunter.

Vocea femeii era angoasată.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnişoară Hunter? Cum de m-aţi găsit aici?

— N-am timp să vă explic. Sunt în primejdie, domnule Lindon. Şi am obiectul care vă interesează.

— Unde sunteţi?

— În faţa numărului 25, Strada Fleming-Gat an, într-o cabină telefonică.

— Nu vă mişcaţi. Vin imediat.

Depuse receptorul, zâmbind satisfăcut. În acel moment uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Ursula.

La vederea sărmanului chip acoperit de bandaje şi a tubului de cauciuc ce pătrundea în nara prietenei sale, îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Dumnezeule! gemu ea.

— Ursula du-te repede la cofetărie şi aşteaptă-mă!

Fata ieşi imediat, fără explicaţii, înţelegând că e important să facă ceea ce-i cerea, cât mai repede.

Hubert aşteptă o clipă, apoi se repezi afară, alergând spre ascensor. Într-un coridor lateral, două surori de caritate şi un infirmier împingeau încet un fotoliu rulant. îl priviră stupefiaţi.

Ieşit din raza lor vizuală, Hubert se ascunse repede într-un dulap pentru mături, lăsând uşa metalică întredeschisă. Prin deschizătura îngustă avea o excelentă perspectivă asupra culoarului, asupra uşii de la camera Katiei şi a ascensoarelor.

Mai multe minute se scurseră cu o încetineală exasperantă. Picături fine de sudoare îi apărură pe frunte.

Unul dintre ascensoare se opri în sfârşit. Un domn în vârstă, cu un buchet de flori, îi făcu loc tinerei oarbe, cu faţa acoperită aproape în întregime de ochelarii negri.

Era persoana aşteptată de H.B.B.

*

* * *

Mazda roşie viră spre Fleming-Gatan, o stradă foarte lungă. Trecu prin faţa numărului 231 şi acceleră, fără să respecte stopul, spre marea indignare a unor pietoni.

Departe, la o intersecţie, zări în sfârşit cabina. În interiorul ei se afla o roşcovană înaltă şi subţire.

Deodată, un *Jaguar* antracit apăru din**tr-**o stradă perpendiculară şi frână brusc în faţa cabinei, **într-**un scrâşnet de pneuri. Doi tipi ţâşniră din ea, apoi totul se derula foarte repede. Femeia încearcă să iasă din adăpostul de sticlă, dar fu numaidecât luată pe sus şi aruncată în *Jaguarul* ce demară imediat.

Fără a sta pe gânduri, Dan se lansă în urmărirea maşinii. Avusese ocazia să joace în scene asemănătoare. Din nefericire, de data asta, era sigur, n-avea să se termine cu un gag.

Precaut, actorul lăsă două vehicule între maşina lui şi cea a răpitorilor. Geamurile mate ale *Jaguarului* îl împiedicau să vadă ce se petrece înăuntru, dar şi-o putea imagina pe Elaine flancată de cele două gorile.

Sharon intră în camera Katiei Canas, fără grabă, îşi agăţă bastonul alb de spătarul scaunului metalic, apoi îşi scoase ochelarii negri. Luă din sacoşă o cutie lungă, o deschise repede şi, cu gesturi precise, extrase o seringă din**tr-**un etui de plastic. Apucă cu delicateţe un mic tub de sticlă, după ce îi înlătură dopul, aspiră conţinutul în seringă. Se apropie, liniştită, de pat şi se aplecă deasupra siluetei inerte.

— Mâinile sus, domnişoară Hunter!

Sharon se întoarse încet, cu o expresie de imensă uimire în ochii verzi, mari.

— Vino spre mine, ordonă Hubert, ameninţător. Pune seringa pe noptieră. Aşa. Acum aşază-te.

Tânăra femeie se execută, cu ochii la *Walt herul* îndreptat ameninţător spre ea.

— Digitală? se interesă nou-venitul.

Ea încuviinţă din cap.

— N-ar fi simţit nimic. Un stop cardiac nu este deloc dureros.

Hubert surâse.

— Fără îndoială, dar este interzis prin lege.

— Cum ai ghicit? îl întrebă ea cu un suspin.

— Prin deducţie. Sharon soseşte în momentul când Elaine pleacă în vacanţă. De altfel, dublura ta n-a fost foarte convingătoare în timpul croazierei.

— Adevărat? exclamă Elaine, cu o lucire de răutate în ochi. **Ce-**ai fi vrut să mai facă?

— Când vei fi la închisoare, vei avea timp să te gândeşti la asta. În plus, îţi recomand un excelent roman de Youri Ivanoff, *Geniul în sticlă*. Este vorba despre „influenţă” şi „obsesie”. Două lucruri care te-au pierdut. Influenţa lui *hoho* şi obsesia de a face rău propriei tale familii.

Tânăra femeie îşi trecu degetele prin părul vopsit-La rădăcină se vedea roşul ei natural.

— Astea-s prostii! Scumpul meu papa nu mă va lăsa niciodată să ajung în închisoare.

— Pe legea mea, mă voi strădui să-l conving. Justiţia trebuie să-şi urmeze cursul. Din moment ce asupra ta planează acuzaţii grave: complicitate la crimă, tentativă de crimă, deţinere ilegală a unor documente secrete…

— Vom vedea, Sherlock. Şi acum ce mai aşteptăm? Pe Moş Crăciun?

Xu, doi inspectori ai poliţiei suedeze. I-am prevenit că am primit telefon de la falsa Elaine. N-or să întârzie.

Elaine Hunter se încordă în scaun.

Nu voi vorbi decât în prezenţa avocatului meu, declară ea.

*

* * *

Jaguarul frână în faţa unui imobil arătos. Cele două gorile coborâră rapid împreună cu victima lor şi intrară în clădire. Maşina demară imediat.

Dan ezită, **întrebându-**se dacă este cazul să-şi asume riscul de-a urmări trioul în interiorul clădirii. Nu se vedea nicio cafenea de unde ar fi putut să telefoneze.

Cn bărbat coborî din**tr-**un *Citroën* şi se îndreptă cu

paşi mari spre maşina lui. Dan era sigur că-l mai văzuse undeva. Dar, unde? Insul se apropie de portiera maşinii şi se aplecă spre el.

— Vladimir Tehekov, se prezentă acesta. Întoarceţi-vă acasă, este o cursă.

— Dar Elaine…

— Elaine Hunter nu este acolo, îl întrerupse celălalt. Sunteţi actor. N-aţi fost niciodată dublat **într-**un film?

— Dumnezeule… gemu Dan. Unde este Elaine?

— Acolo unde trebuie să fie. În mâinile poliţiei.

— Dar cine i-a luat locul?

— Bernice, secretara lui Memo. Au amândouă aceeaşi talie, ochi verzi. În rest, o perucă este suficientă.

— Înţeleg, murmură Dan. %

Se simţea în pragul unei crize de nervi.

*

* * *

Stoekholm, vineri 11 septembrie.

Ora 20 şi 30 de minute.

Se înnopta, dar Papa Guezzo continua să stea nemişcat pe covorul lui, fixând globul de cristal fără să clipească. Nu mai înţelegea nimic: niciunul dintre complicii săi nu apăruse. Nici Machado cu Jack, nici Bernice şi cei doi aşa-zişi răpitori, nici chiar Sharon, sau mai bine zis Elaine, singura în care avea încredere absolută.

I se păru că aude paşi pe culoar. Apoi nimic. Uşa se deschise brusc şi doi bărbaţi înarmaţi năvăliră în biroul său.

— Nu mişca, Guezzo! Te-ai ars.

Era americanul, acel Hubert de care se temuse de la început. Cum de zurbagiul ăsta se găsea acolo, viu şi nevătămat, în loc să fie în camera sa de hotel, strivit de dulapul *Boul-le*. Ca şi cum iar îi ghicit gândurile, celălalt îl lămuri:

— O prietenă mi-a făcut o scenă, deunăzi. Cum are un temperament tumultuos, a spart câteva bibelouri. Vibraţiile au deconectat micul tău câmp magnetic.

— Acum te sfătuiesc să te predai, adăugă al doilea

intrus, ai cărui ochi turcoaz sclipeau în spatele ochelarilor ce-i dădeau un aer de student.

Buzele lui Papa Guezzo dezveliră nişte dinţi lungi şi galbeni.

— Nimeni nu l-a putut învinge vreodată pe *boke*, mirii el.

Atinse cu degetul o mică placă înşurubată în parchet, lângă covor. Imediat un bâzâit inundă încăperea. Suprasarcina electrică produse explozia simultană a tuturor becurilor. Se făcu întuneric. Globul de cristal se ridică spre plafon. Pendulă uşor, părând că ezită înainte de a-şi alege o ţintă.

— *Baron-Samedi* şi *loas* vă vor dobori! urlă Guezzo.

Sfera descrise un arc de cerc, dar nici unul dintre cei doi bărbaţi nu părea să se teamă. Ochelaristul se aruncă într-o parte, evitând în ultima clipă proiectilul de cristal. Deschise larg uşa, pentru a profita de lumina culoarului.

Haitianul rămase aşezat în dreptunghiul alb ce se desena pe parchet. Pupilele îi luceau diabolic. Întinse mâna spre a doua placă de metal, cea care declanşa „taifunul", dar americanul îl lovi violent cu piciorul. Durerea îi smulse un geamăt.

Americanul strivi sub călcâi prima placă. Zumzăitul încetă. Apoi îl luă pe Papa Guezzo ca pe un colet şi îl ridică. *Boko* începu să geamă:

— N-a fost vina mea. Luis a vrut-o.

Vladimir şi Hubert se priviră.

— Curajos, dar nu şi temerar, remarcă al doilea.

*

* * *

Stockholm, vineri 11 septembrie.

Ora 21.

Sandra traversă holul *Grand-Hotel*-ului, alergând, ci se aruncă în braţele lui Murphy.

Dumnezeule, Dan, mi-a fost atât de teamă, suspină ea..."

Actorul o lipi de el, sărutând-o pe tâmpla.

Nu trebuia, scumpa mea.

Oh, Dan, au vorbit de tine la TV. Eşti un erou, *amore mi o*!

Un sărut pasionat le uni buzele…

În faţa recepţiei, Hubert Bomsşeur de la Bath îşi întoarse privirea de la cuplul înlănţuit.

EPILOG

Arlancin (aeroportul din Stockholm). Sâmbătă 13 septembrie Ora 11.

Aeroportul gemea de călători. O voce suavă îi invită pe pasagerii zborului *Pan American* la poarta de îmbarcare numărul 22.

— Mulţumesc pentru tot, spuse Hubert.

— A fost realmente o plăcere, îl asigură Vlad. Când crezi că vei putea să-mi trimiţi o copie a filmului?

— De îndată ce îl vom recupera.

Cinstit vorbind, îl credeam pierdut.

— La fel şi eu. Dar, odată ieşită din comă, Katia Canas i-a explicat vecinei sale unde l-a pus… Curios, dar asta mi-a frânt inima…

— Te înţeleg. Profesorul Cadeus era un om deosebit…

I Hubert dădu din cap.

Amintindu-şi brusc de filmul amantului său, pe care-l luase din camera obscură, Katia Canas îl ascunsese în pardesiul bătrânului său prieten. Desfăcuse puţin căptuşeala, apoi o cususe la loc. Iată de ce voise să-l vadă pe Charles Korty: dorea să-i vorbească despre filme. Nereuşind, tânăra femeie luase decizia de a recupera bobina în Statele Unite, pentru a le-o înmâna superiorilor lui Sully. După multă vreme, ea înţelesese natura activităţilor acestuia.

Bravul profesor purta faimosul pardesiu în ziua morţii sale…

— Luis Memo a demisionat astăzi, spuse Vladimir. Va trebui să dea socoteală în faţa autorităţilor din ţara lui, când filmul va fi developat. Charles Korty, care îl va înlocui la preşedinţie, nu pare prea fericit… îşi plăteşte prea scump victoria…

— Ah, aşa este, oftă Hubert. În ce-l priveşte pe Fitzerald Hunter, de data aceasta nici nu vrea s-audă s-o scoată pe fiică-sa din încurcătura în care s-a băgat. Probabil ea nu-l va ierta niciodată pentru asta, observă rusul.

— Aşa este. Spune-mi, ai de gând să rămâi mai multă vreme la Stockholm?

— Câteva zile. Fină soseşte adevăratul secretar al lui Ivanoff. Apoi mă reîntorc la Moscova.

Vocea suavă îi convocă încă o dată pe pasagerii de la *Pan Am* la poarta de îmbarcare.

— La revedere, Hubert, spuse Tehekov.

— La revedere, Vlad.

Cei doi agenţi secreţi îşi strânseră îndelung mâinile.

SFÂRŞIT

Redactor: ALEXANDRU MARGU Tehnoredactor: EUGEN POPESCU

Bun de tipar 1 V 1992 Coli tipo 11.

S.C. UNIVERSUL S.A. – o.’297

*

* * *

Ascensorul capitonat urca. Singurul său ocupant îl blocă între penultimul şi ultimul etaj. Îşi trase rapid o cagulă din lină neagră. Doar ochii îi rămaseră vizibili, întunecaţi, inexpresivi. Apoi, cu mina înmănuşată, scoase dintr-o servietă un pistol, *Smith & Wesson* calibrul 357, căruia îi montă o surdină. Ştia că *Granada* neagră, oprită jos, nu va aştepta mai mult de cinci minute. Trebuia să se descurce în acest timp.